[6]

EN'ÂM SÛRESİ

Mushaf'taki sıralanışına göre 6, nüzûl sırasına göre 55, uzun sûreler kısmının da 5, sûresidir. Âyetlerinin sayısı 165 olup, Mekke'de nâzil olmuştur.

"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla"

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a aittir. Salât ve selâm O'nun Rasûlüne, ailesine, ashabına olsun. Ey Rabbimiz bizden kabul buyur. Çünkü sen tüm duaları işiten ve her şeyi bilensin.

Kulluk kitabımızın 6. sırasında yer almış, Mekke döneminin son zamanlarında hicrete yakın bir dönemde, Rasulullah'ın beyanıyla bir defada nâzil olmuş, içinde pek çok konunun anlatıldığı 165 âyetlik bir sûreyle karşı karşıyayız. İnşallah bu haftadan itibaren bu sûreyi tanımaya başlayacağız.

En'âm kelimesi Türkçe'de nîmet anlamına gelen deve, sığır ve davar cinsinin hepsine birden verilen bir isimdir. Sûrenin 136 ve 138. âyetlerinde geçen bu kelime sûreye isim olarak verilmiştir.

Ayrıca bundan başka sûrenin ***"Sûret'ül Hucceh"*** Hüccet sûresi diye bir adı daha vardır. Bu da sûrenin içinde geçen: ***"En üstün hüccet (delil) Allah'ındır"*** meâlindeki 149. âyetinden alınmıştır.

Az evvel de ifade ettiğim gibi sûre bir defada ve Mekke'de nâzil olmuştur. Ayrıca İbni Abbas Efendimizin ifadesine göre sûre Rasu-lullah Efendimize gece indirilmiştir.

Hazreti Enes Efendimizin rivâyetine göre Allah'ın Resûlü şöyle buyurmuştur:

"Kur'an-ı Kerîmde En'âm sûresinden başka hiçbir sûre bana bir defada nâzil olmadı. Ve şeytanlar bu sûre için toplandıkları kadar başka hiçbir sûrede toplanmamışlardır. Bu sûre Cibril ile beraberinde pek çok melekle indirildi. Bu sûre bana âdeta doğu ile batı arasını kaplayan ve yüksek sesle tesbih getiren, arzı şiddetle sarsan bir melek kafilesiyle indirildi. Sanki bir havuza su konmuş gibi bu sûreyi getirip benim göğsüme koydular. Rabbim bu sûreyle bana ve size öyle ikramlarda bulundu ki bundan sonra ebediyen bizi saptırmaz."

Başka rivâyetlerden de anlıyoruz ki Allah'ın Resûlü bu sûre kendisine nâzil olduktan sonra tekbir getirmiş ve Allah'a hamd etmiştir.
Sûrede Mekkî sûrelerin karakteristik özelliği olarak insanların önceki inanışlarını, önceki dinlerini değiştirip onlara yepyeni bir din sunma yanında daha pek çok konular anlatılmaktadır.

Sûrenin hemen başında varlık konusu, yaratılış konusu anlatılır. Göklerin ve yerlerin, göktekilerin ve yerdekilerin yaratılışı anlatılır. Varlığın kim tarafından ve ne için var edildiği anlatılarak tüm bu var edilmiş yaratıklar zinciri içinde yer alan insanın gerek kendisine karşı, gerek kendisini var eden Rabbine karşı, gerekse kendisi gibi Allah tarafından yaratılmış diğer varlıklara karşı nasıl bir ilişki içinde olması gerektiği anlatılır.

Yâni bu sûrede en güzel biçimde ulûhiyet, ubûdiyet ve bu ikisi arasındaki ilişki anlatılır. Tüm delilleriyle Rabbimiz bu sûrede kendini anlatır. Sonra Rab ve İlâh olarak kendi zâtı karşısında insanın konumunu anlatır. Ve insanın yeryüzünde değişmeyen yasası olarak, yeryüzünde insanlığın temel meselesi olarak insanın Allah'a kulluğunu anlatır.

Yine sûrede âhiret inancı ve bu konuda sapık düşünüşler anlatılır. En açık ve net bir biçimde risâlet anlatılır. Peygamberin ve peygamberlik müessesesinin ne olduğunu ne olmadığını delilleriyle anlatır Rabbimiz. İnsanların peygamberler konusunda öteden beri taşıya geldikleri yanlışları düzeltir. Hz. İbrahim'den ve Rasulullah Efendimiz-den örnekler sunar. Sonra en net ve en açık boyutlarıyla tevhidin zıd-dı olan şirk anlatılır. Şirkin bir boyutu olarak haram ve helâlleri belirle-me konusu, hayatı bozuk bir şekilde yorumlama ve parçalama konusu, mala bakış konusu ve daha pek çok konu anlatılır.

Sûrenin bütününde telkin edilen hususlar şöyle özetlenebilir. Bütün varlıkları yaratan Allah'tır. Rızkı veren ve mülkün sahibi olan O'dur. Gerçek hükümranlık, güç ve kudret O'nundur. O, bilinmeyen şeyleri ve sırları bilendir. Geceleri gündüze çevirdiği gibi, gözleri ve kalpleri döndüren de Allah'tır. Bu yüzden, insanların hayatına hükmedenin de Allahu Teâlâ olması gerekir. Yol çizmek, hüküm koymak, helâli ve haramı belirtmek yalnız O'nun yetkisindedir. Bütün bunlar ilâhlığın özelliklerindendir. Yine bütün bunları yaratma, rızık verme, öldürme, diriltme, fayda veya zarar verme Allah'ın elindedir. Yerlerin ve göklerin tek ilâhı Allah'tır.

Esmâ binti Yezid'den şöyle dediği nakledilmiştir: "En'âm sûresi Resulullah'a indiği zaman ben Hz. Peygamber'in devesinin yularını tutuyordum. Sûre bütünü ile indi ve ağırlığından az kalsın Hz. Peygamber'in devesinin kemikleri kırılacak gibi olmuştu".

Âyetlerde, itikad bozukluğu olanlar uyarıldıktan sonra, eski hallerinde ısrar ederlerse kötü sonuçla karşılaşacakları bildirilir: "Hak, kendilerine gelince onu yalanladılar Alaya aldıkları şeyin haberi yakında kendilerine gelecektir Bizim daha önce nice nesilleri helâk ettiğimizi görmediler mi? Yeryüzünde size vermediğimiz imkânları onlara vermiştik. Onlara gökten bol bol yağmur indirmiş, altlarından ırmaklar akıtmıştık Fakat onları günahlarından dolayı helâk ettik ve kendilerinden sonra başka bir nesil varettik" (5-6).

Allahu Teâla'nın gayb âlemini ve sırlar dünyasını ihâta edişi, nefis ve ömürleri bilmesi, karada ve denizde, gece-gündüz, dünya-âhiret, ölüm ve dirim husûsunda hükmedici ve kahredici gücü şöyle ifade edilir: "Gayb'ın anahtarları Allah'ın katındadır Onları ancak O bilir. O, karada ve denizde olanları bilir. Düşen hiçbir yaprak yoktur ki, Allah onu bilmesin Yerin karanlıklarında olan her tane, kuru ve yaş her şey mutlaka apaçık bir kitapta kayıtlıdır."

"Geceleyin sizi öldürür gibi uyutan, gündüzün ne elde ettiğinizi bilen O'dur. Sonra tâyin edilen vâdenin tamamlanması için sizi gündüzün diriltir gibi uyandırır. Sonra dönüşünüz yine O'nadır Sonunda O, yaptıklarınızı size haber verecektir."

"O, kulları üzerinde kahredici güce sahiptir. Size koruyucu melekler gönderir. Sonunda sizden birine ölüm geldiği zaman elçilerimiz onun canını alırlar ve hiçbir eksiklik yapmazlar" (59-61).

Bitkiler, denizler ve karalarla ilgili düşünmeye sevkeden ayetlerde şöyle buyurulur: "Taneyi ve çekirdeği yaratan şüphesiz Allah 'tır. Ölüden diriyi ve diriden ölüyü çıkarır. İşte Allah budur O halde nasıl yüz çevirirsiniz?" (95).

"Karanlığı yarıp tan yerini ağartan, geceyi dinlenme zamanı yapan, güneşi ve ayı bir hesaba göre hareket ettiren O'dur. İşte bu, her şeye galip olan ve her şeyi bilen Allah'ın takdiridir" (96).

"Kara ve denizin karanlıklarında yolunuzu bulasınız diye sizin için yıldızları yaratan O'dur Şüphesiz biz, bilen bir kavim için ayetleri geniş bir şekilde açıkladık" (97).

"Gökten, suyu indiren O'dur. Biz, o su ile her şey için gereken bitkiyi çıkardık Ondan da yeşillik meydana getirdik" (99). Bütün bu ni-metler üzerinde düşünüp ibret almayan ve uyarılara kulak asmayanların kıyamet günündeki sıkıntıları şöyle ifade edilir:

"Ateşe sürüldükleri zaman; keşke Rabbimizin ayetlerini inkâr etmeyerek, mümin olarak yeniden dünyaya döndürülseydik, dediklerini bir görsen" (27)

"Allah'ın huzuruna çıkmayı yalanlayanlar, gerçekten hüsrana uğramışlardır Kıyâmet günü ansızın gelince, onlar günâhlarını sutlarına yüklenmiş olarak şöyle derler: 'Dünyada yaptığımız kusurlardan dolayı yazıklar olsun bize.' Bakın yüklendikleri günah ne kötüdür" (31).

Medine'de indiği bildirilen ayetlerde oranın özelliklerini görmek mümkündür. Çünkü Mekke'de inen ayetlerde inanç ve ahlâk esasları ağırlıkta iken Medine'de inenler hüküm ağırlıklıdır. Bir yandan ibâdetler, cihad, aile ve mirasla ilgili, diğer yandan da ceza, muhâkeme usûlü, muâmelât ve devletler arası ilişkilerle ilgili hükümler burada indi. Çünkü Medine döneminde artık bu kuralları uygulayacak bir İslâm devleti doğmuştu.

Şu ayetlerde Medine'de inişin izleri görülebilir: "De ki: 'Gelin size Rabbinizin haram kıldıklarını okuyayım: Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmayın. Ana-babaya iyilik yapan. Fakirlikten dolayı çocuklarınızı öl-dürmeyin; sizi de onları da biz rızıklandırırız. Hayâsızlıkların açığına da gizlisine de yaklaşmayın Haklı olmanız müstesna Allah'ın öldürülmesini haram kıldığı cana kıymayın. Allah, aklınızı kullanasınız diye size bunları emretti" (151).

"Yetim, rüşdüne erinceye kadar, onun malına en güzel yolun dışında yaklaşmayın Ölçüyü ve tartıyı adaletle yapın. Biz herkesi gücünün yettiği ile mesul tutarız. Akrabanız dahi olsa konuşurken adaletli olun. Ve Allah'ın ahdini yerine getirin. Allah düşünesiniz diye size bunları emretti İşte benim yolum budur; dosdoğrudur; O'na uyun. Başka yollara uymayın ki, sizi Allah'ın yolundan ayırmasın. Allah bunları size sakınasınız diye emretti" (152-153).

Sûre şu ayetle sona ermektedir: "Verdiği şeylerle sizi imtihan etmesi için sizleri yeryüzünün halifeleri kılan ve sizi derece bakımından birbirinizden üstün

yapan O'dur. şüphesiz ki, Rabbin azâbı sür'atli olandır O, çok affeden ve çok merhamet edendir" (165).

İnşallah yeri geldikçe tanıyacağız sûrede daha başka pek çok konu anlatılır. Bu kısa özetten sonra şimdi inşallah sûrenin âyetlerini tek tek tanımaya çalışalım.

Sûrenin ilk âyeti tıpkı Fâtiha'da olduğu gibi Allah'a hamd ile başlıyor:
1."Hamd gökleri ve yeri yaratan, karanlıkları ve aydınlığı var eden Allah'a mahsustur. Öyle iken inkâr edenler Rablerine başkalarını eşit tutuyorlar."

Yeri yaratan, gökleri yaratan, yerdekileri ve göktekileri yaratan, karanlıkları ve aydınlığı yaratan, karanlıkları ve nûru yaratan Allah'tır. Öyleyse hamd da Allah'a aittir. Övgü ve senâ Allah'a aittir. Övülmeye lâyık tek varlık Allah'tır. Kulluk edilmeye lâyık tek varlık O'-dur. Böyle iken Allah'ı tanımayanlar başkalarına hamd etmeye çalışıyorlar. Başkalarını övmeye, başkalarına kulluk etmeye çalışıyorlar. Allah'ın yarattığı varlıkları yaratana denk tutmaya çalışıyorlar.

Kimileri Allah'ın yarattığı maddeyi Allah yerine koyarak Allah'a denk tutuyorlar, kimileri Allah'ın yarattığı kulları Allah makamına oturtarak Ona denk tutuyorlar, kimileri yeryüzünde Ona arkadaşlar izafe ederek, ahbaplar izafe ederek, vekiller ve yetkililer izafe ederek, kimileri çocuklar izafe ederek, kimileri Allah'ın yarattığı ateşe, kimileri taşa toprağa, kimileri kadına, kimileri Allah makamına oturttukları insanla-ra, tâğutlara tapınarak onları Allah'a denk tutmaya çalışıyorlar. Halbuki bunların hepsi birer yaratıktır. Hepsi de Allah'ın yarattığı kullardır. Hepsi de Allah'ın mülküdür.

Evet hamde lâyık olan tüm bunları yaratandır. Tüm bu sema-vat ve arzdakileri yarattığı için Allah hamde lâyıktır. Gökleri ve yeri yarattığı için, insanı yarattığı için, göktekileri, yerdekileri insanın hizmetine sunduğu için Allah hamd edilmeye lâyıktır. İşte böyle bir yaratıcı İlâh olmaya lâyıktır. İşte böyle bir yaratıcı kulluğa lâyık olandır. Yaratmayla ulûhiyet arasında böyle bir bağ kuruluyor ve sonra da deniliyor ki onlar bütün bunları yaratanın Allah olduğunu bile bile yine de Allah'a denk İlâhlar bulmaya çalışıyorlar. Allah'tan başkalarını da hayatlarında söz sahibi kabul edip onların sözlerini de dinlemeye, onların arzularını da gerçekleştirmeye, onların kanunlarını da uygulamaya çalışıyorlar. Halbuki İlâh olanın, Rab olanın, kendisine kulluk edilmesi gereken varlığın yaratıcı olması gerekir.

Hani var mı Allah'tan başka böyle bir yaratıcı? Gökleri ve yeri yaratan başka birileri var mı? Varsa böyle birileri tamam o zaman ona da kulluk yapalım. Meselâ gökten muhtaç olduğumuz bir damla su indirebilecek birileri varsa tamam ona da kulluk yapalım. Veya yeryüzünde bir tek ot bitirebilecek birileri biliyorsanız tamam ona da kulluk hakkımız olabilir. Meselâ zamana beş dakikalığına söz geçiren birileri veya ölüme giderken ömrümüzü beş dakikalığına uzatabilecek birileri varsa tamam ona da kulluk edelim. Onu da hamd edelim. Onun arzularını da yerine getirelim. Onun programını da övelim, onun kitabını da hamd edelim, onun sistemini de uygulayalım. Var mı böyle birileri? Hayır hayır, bir şeyler yaratmak şöyle dursun, Allah'a denk tutulmaya çalışılan bu varlıkların hiçbirisi kendilerini bile yaratmamıştır.

Evet karanlıkları ve aydınlığı yaratan Allah'tır. Dikkat ediyorsanız burada zulümat çoğul olarak, nûr ise tekil olarak zikredilmiştir. Karanlıklar pek çoktur. Bâtıllar sayılamayacak kadar çoktur, ama hak bir tanedir. Bir de âyetin ifadesinden anlıyoruz ki zulümat nûrun yokluğu demektir. Bâtıl hakkın yokluğu anlamına gelmektedir. Eğer nûr yoksa, hak yoksa, bâtıl varlığını sürdürebilecektir. Hak varlığını ortaya koyunca tüm bâtıllar yok olup gidecektir.

Bunu, bu karanlıkları ve nûru yaratan Allah'tır ifadesini hidâyet ve dalâleti var eden Allah'tır. İman ve küfrü var eden Allah'tır. İlim ve cehaleti yaratan, cennet ve cehennemi yaratan Allah'tır şeklinde anlayanlar da olmuştur.

2."O Allah ki sizi çamurdan yaratan, sonra da size bir ecel tayin edendir. Belirli bir ecel onun katındadır. Sonra bir de sizler şüphe edersiniz."

Önce göklerin ve yerin yaratılmasından söz etti Rabbimiz, sonra da insanın yaratılmasından söz etti. Bundan anlıyoruz ki arz da, sema da, arzda olanlar da, semada olanlar da, arzdaki ve semadaki maddeler de sonradan yaratılmıştır. Materyalistlerin iddia ettiği gibi evren kadîm değildir, madde kadîm değildir. Mecusilerin iddia ettikleri gibi karanlık ve aydınlık da kadîm değildir. Ve yine âyetin ifadesinden anlıyoruz ki insanın var edilişi kâinatın varlığından, göklerin ve yerin yaratılmasından, karanlık ve aydınlığın yaratılmasından hemen sonra gelmektedir.

Evet O Allah ki sizi çamurdan yarattı. Bununla Hz. Adem (a.s) kastedilmiş olabileceği gibi, sonraki yaratılışa konu olan hepimizin yaratılışı da kastedilmiş olabilir. Çünkü hepimiz topraktan besleniyor, topraktan meydana geliyoruz. İnsanın teşekkülünde rol oynayan meninin aslı da gıdadır ve o da topraktan meydana gelmektedir. Evet Sizi topraktan yaratmıştır O Allah, sonra da size bir ecel tayin etmiştir. Bir de O'nun katında belli bir ecel vardır. İbni Abbas ***"Sonra da size bir ecel tayin etmiştir."*** ifadesinin ölümü kastettiğini, ***"Bir de O'nun katında belli bir ecel vardır."*** ifadesiyle ***"Ecel-i Müsemma"***

ifadesiyle de âhiretin kastedildiğini söylemiştir. O'nun katında belli bir ecel, Ecel-i Müsemma vardır âyetinin mânâsı üzerinde şunlar söylenmiştir:

1- Yaratılma ile ecel arasındaki süredir, denmiş.

2- Ölümden sonra yeniden dirilme zamanına kadar geçen süredir, denmiş.

3- Her bir insanın kendi ecelidir denmiş.

4- Bütün dünyanın eceli ve ömrüdür denmiş.

5-Uyku kastedilmiştir. Zira uykuda ruh kabız edilmiş olup uyanınca kişiye gerisin geriye dönüyor.

6- İnsanın ölüm zamanının kastedilmiş olabileceğini söylemiş-lerdir.

7- Bir de önceki ifade edilen ecel, yâni kaza olunan ecel, geçmişlerin, vefat etmiş ümmetlerin ecelidir, bu ikinci ecel de henüz vefat etmemiş, hayatta olanların ecelidir ki bu henüz kaza olmamış eceldir ve bunu sadece Allah bilir.

8- Ya da birinci ecel insanların geçen ömürlerinin miktarı, ikinci ecel ise kalan ömürlerinin miktarıdır ki bunu ancak Allah bilir denmiştir.

9- Ya da birincisi fertlerin ecelini ikincisi de toplumların ecelini anlatır denmiş.

"Onun katında" sözünden anlaşılıyor ki O'ndan başka bunu kimse bilemez. Yâni bu ecel henüz kaza edilmemiş, fiilen gördüğümüz bir durum değildir. Gaip olan bir durumdur. Lâkin takdir edilmiş ve isimlendirilmiştir. Ama infazı daha sonra yapılacaktır. Kıyâmet gününde olacak ve böylece açığa çıkacaktır.

3."Göklerde ve yerde Allah odur. Sizin gizlinizi de açığınızı da bilir, kazanmakta olduklarınızı da bilir."

Göklerde de, yerde de Allah O'dur. Göklerin de, yerin de Rab-bi O'dur. Göklerdekilerin de, yerdekilerin de İlâhı O'dur. Göklerin, göklerdekilerin İlâhı O'dur da, yerlerin ve yerdekilerin başka İlâhları yoktur. Göklere ve göktekilere Allah karışıyor da, yere ve yerdekilere karışan başka İlâhlar, başka Rabler yoktur. Gökleri de, yeri de idare eden O'dur. Göktekiler ve yerdekiler konusunda söz sahibi O'dur. Gökler ve yer O'nun koyduğu İlâhî yasalara uymaktadır. Her ikisi de Allah'ın emrine boyun bükmektedirler.

Sûrenin başındaki âyette anlatıldığı gibi Allah tarafından yaratılmış olan gökler ve yer her ikisi de nasıl ki yaratıcısına boyun bükmüşse, yine ondan sonraki âyette anlatılan ve yaratılış yönünden onlardan farklı olmayan insan da Allah'ın kanunlarına boyun bükmeli, Allah'ın yasalarına itaat etmelidir.

Fıtraten zaten insan Allah'ın yasalarına boyun bükmektedir. Allah'ın yarattığı bu insan yaratılış yönünden üşümekte, acıkmakta, uyumakta, yorulmakta, hasta olmakta ve ölmektedir. Yâni insan fıtra-ten Allah'ın koyduğu yaratılış yasalarının dışına çıkamamaktadır. İşte fıtrî hayatında böylece Allah'ın yasalarına boyun büktüğü gibi, günlük hayatında da Allah'ın yasalarına boyun bükmek zorundadır.

Değilse fıtrî hayatında Allah'ın yasalarına boyun büken bu insan, günlük hayatında başkalarının yasalarına boyun bükerse, hayatının birinde Rabbinin İlâhî yasalarına, ötekisinde de beşer yasalarına teslim olursa, yâni iki Rabbi, iki İlâhı olursa onun, yâni onun fıtrî hayatıyla günlük hayatı çatışma içine girerse o zaman bu ikisi arasında insan ezilip gidecektir. Çatışan bu iki hayat arasında insan mahvolup gidecektir.

Bu âyetlerin kendilerine indirildiği Mekke müşrikleri Allah'ın varlığını kabul ediyorlardı. Göklerin ve yerin yaratıcısı olarak Allah'ı kabul ediyorlardı. Göklerin ve yerin hakimi olarak varlığını kabul ettik-leri Allah'ın yaratma, rızık verme, mülkün sahibi olma, öldürme dirilt-me gibi sıfatlarını kabul ediyorlardı. Ama inandıkları bu Allah'ı günlük hayatlarına karıştırmamaya çalışıyorlardı. Hayatlarına Allah'tan başkalarının da karışacağına inanıyorlardı. Günlük hayatlarında Allah'tan başkalarına da kulluk yapmaları gerektiğine inanıyorlardı. Göklerin ve yerin yaratıcısı olarak Allah'ı kabul eden bu insanlar hayatlarında sadece Allah'ın hâkimiyetini kabul etmiyorlar, Allah'tan başkalarının da hâkimiyetine inanıyorlardı. İşte bu insanların alınlarına şirk damgasını vuran da onların bu tür inanışlarıydı.

Görüyoruz ki sûrenin başında Allah'ın bu sıfatlarıyla onların yüz yüze getirilişi, göklerin ve yerin, göktekilerin ve yerdekilerin idare edicisinin, tüm varlıkların hayatına karışıcı olanın, tüm varlıkların hayatına yasa koyma hakkına sahip olan tek varlığın Allah olduğu, göklerde başka Allah, yerde başka İlâh olmadığı, yaratıcının başka, kanun koyucunun başka olmadığı, hâkimiyet ve teşrinin sadece Allah'a ait olduğunu anlatmak içindir.

Evet, İlâh olanın, kendisine kulluk yapılacak olanın yaratıcı olması gerekir. Bir de İlâh olanın bilgi sahibi olması gerekir. O Allah ki sizin hayatınızı nasıl düzenlemeniz gerektiğini en iyi bilendir. Sizi nasıl imtihan edeceğini, size nasıl bir din göndereceğini, size ne kadar âyet göndereceğini, sizi neyle sorumlu

tutacağını en güzel bilendir. Mutlak bilendir O. Bilgi kendisinden olandır, bilginin kaynağıdır O. Şu anda bildiklerinizin tamamını size bildiren Allah'tır. Sizin bildiklerinizi de bilmediklerinizi de bilen Allah'tır. O Allah ki sizin gizlinizi de, açığınızı da bilmektedir. Sizin kazanmakta olduklarınızı da bilir O Allah. O gizliyi de açığı da bilendir.

O'na karşı gizli kalacak hiçbir şey yoktur. En gizlinin gizlisi di-yebileceğiniz bir ortamda bile yaptıklarınızın hepsini bilmektedir, görmektedir Allah. Her zaman ve zeminde O'nun kontrolü ve murakabesi altındasınız.

Evet İlâh olanın böyle bilen olması gerekir. Kendisine kulluk yapılacak varlığın böyle Alîm olması gerekir. Kullarından kulluk isteyen varlığın, onların kulluğu konusunda mutlak bilgi sahibi olması gerekir. Peki var mı böyle Allah'tan başka bilen birileri? Varsa böyle yanılmaz birileri o zaman onlara da kulluk borcumuz olacaktır. Değil-se kulluğunuz sadece Allah'a olmalıdır. Hayat programınız konusun-da sadece Allah'ı dinlemek zorundasınız. Allah'tan başkalarının programlarına iltifat etmemeniz gerekmektedir. Hal böyleyken:

4."Onlara ne zaman ki Rablerinin âyetlerinden bir âyet geldi hemen ondan yüz çevirirlerdi."

Ne zaman ki onlara gerek tenzili, yâni indirilmiş, gerekse tekvini, yâni yaratmayla alâkalı üzerinde durulması, düşünülüp ibret alınması gereken, göndericisinin istediği biçimde iman edilip amele dönüştürülmesi gereken bir âyet, bir alâmet, bir işaret, bir hüküm, bir delil gelse mutlaka ondan yüz çevirirler. İraz ederler. Yâni ona dönüp bakmazlar. Onunla gereği gibi ilgilenmezler. Onun üzerinde düşünüp kafa yormazlar, anlamaya çalışmazlar. Çünkü onlar bu âyetleri yalan saymaktadırlar.

Esasen onların iman yollarını tıkayan şey iman konusunda âyetlerin azlığı, delillerin yetersizliği değil, ya da kendilerini bu âyetlere çağıranların samimiyetlerini ortaya koyan örnekliklerinden mahrum oluşları da değildir.

Aslında bütün sebep onların İslâm'ı, imanı kabul isteklerinin olmayışıdır. Bunlar bu delillere karşı, bu âyetlere karşı nötr davranıyorlar. Sanki böyle bir âyet gelmemiş gibi ilgisiz davranıyorlar. Gerek görsel, gerek işitsel gözlerinin önünde yığınlarla âyetlerin yanından geçiyorlar da görmüyorlar, görmek istemiyorlar. Çünkü onlar tüm kapılarını, tüm pencerelerini kapamışlar ve kendilerine hayat programı olarak gelmiş bunca âyetlere karşı müstekbirce bir tavır sergilemektedirler.

5."Gerçek kendilerine gelince onu yalanladılar. Alaya aldıkları şeyin haberi yakında kendilerine gelecektir."

Evet kendilerine gerçek haberler gelince, bunu yalanladı lar. Buradaki haber Rasulullah Efendimizin Mekke'den Medine'ye hicretinden sonra vukua gelecek şeylere işarettir. Bu âyetin indirildiği dönemde ne kâfirler, ne de mü'minler kendilerine ne tür haberlerin geleceği konusunda bilgi sahibi değillerdi. Yâni başlarına nelerin geleceğini, kendilerini nelerin beklediğini hayal bile edemiyorlardı. Allah'ın Resûlü bile çok yakın bir gelecekte kâfirlerin ne tür hezimetler tadacaklarını, mü'minlerin ne tür zaferlerle kucaklaşacaklarını bilemiyordu.

Allah'ın Resûlü de bilmiyordu kâfirlerin nasıl hezimetten he-zimete maruz kalacaklarını. O da bilmiyordu bu dinin tüm dünyaya nasıl yayılacağını. Bilmiyordu tüm Arabistan'ın baştan sona Müslüman olacağını. Bilmiyordu Allah'ın kendilerine devlet nasip edeceğini. Bilmiyordu küfrün belinin kırılacağını. O da bilmiyordu bütün bu gelecekte olacakları. Allah'ın kitabında verdiği bu haberleri alay konusu yapıyorlardı. Olacak şey mi bu? Sen kim İran kim? Sen kim Bizans'a hakim olmak kim? Sen kim Mekke'ye hakim olmak kim? diyorlardı.

Allah buyurur ki Peygamberim! Yakında o alay ettikleri şeylerin haberi onlara gelecektir. Yakında onlara o alaya aldıkları Kuran'ın haberlerinin tamamı gelecektir. Ya ölümle gelecek haberler, ya dünya hayatında İslâm'ın ve Müslümanların azîz, kendilerinin de zelil olması türündeki haberler, ya da onların bu haberleri inkâr etmelerinden ötürü ateşe yuvarlanma haberi onlara gelecektir.

Geldi de nitekim. Bu âyetlerin inişinden çok kısa bir süre sonra Rabbimizin bu kitabının haberlerinin tamamı birer birer gerçekleşti. Çok kısa bir süre içinde bu alay edenlerin tüm yurtları, tüm imkân ve saltanatları Rasulullah'ın ve Müslümanların eline geçmiştir.

Evet onlar kendilerine gelecek bu azapların türünü de bilmi-yorlar, zamanını da bilmiyorlar. Bakın Rabbimiz burada bunu anlayabilmeleri için bir örnek sunacak:

6."Onlardan önce nice nesilleri yok ettiğimizi gör-mediler mi? Onları, sizi yerleştirmediğimiz biçimde yer-yüzüne yerleştirmiş, gökten bol yağmur yağdırmış, altlarından da ırmaklar akıtmıştık. Fakat onları günahlarından ötürü yok ettik ve artlarından başka bir nesil yetiştirdik."

Buradaki hitap Kur'an'la ilk muhatap olan Mekkelileredir. Mekkeleriler kendilerinden önce yaşamış yalancıların âkıbetleri üzerinde düşünmeye dâvet ediliyorlar. Üstelik onlar bu kendilerinden öncekilerin başlarına gelenleri de çok yakından biliyorlardı. Ad'ın, Semûd'un başına gelenleri biliyorlardı. Âd'ın

Semûd'un kalıntıları kendi topraklarında bulunuyordu. Onların harabeleri arasında gezip dolaşıyorlardı. Kuzeye ve güneye seyahatlerinde hep bu batanların yıkıntılarıyla yüz yüze geliyorlardı. Allah diyor ki onlar bu harabelerin ardında yatanların acı âkıbetlerini görmüyorlar mı? Ya da şimdi sizler görmüyor musunuz harabeleri? Görmüyor musunuz mezarlıkları? Görmüyor musunuz Rablerine isyan ederek bir hayat yaşayanların sonlarını?

Halbuki diyor Allah biz onları sizi yerleştirmediğimiz biçimde yeryüzüne yerleştirmiştik. Onlara gökten bol bol yağmurlar yağdırmış, altlarından da ırmaklar akıtmıştık. Size vermediğimiz malı mülkü, serveti samanı, gücü kuvveti, vücudu cüsseyi, boyu posu onlara vermiştik. Onlara dünyada her türlü üstünlük sebepleri vermiştik. Ama onlar günahlara daldılar. Rablerinin kendilerine gönderdiği hayat programından habersiz bir hayat yaşamaya başladılar. Rablerinin elçilerine ve o elçilerin Rablerinden kendilerine getirdiği mesajlara ilgisiz yaşamaya başladılar. Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın elçileriyle mücâdeleye tutuştular. Kitaba ve peygambere rağmen kendi kendilerine hayat programı yapmaya kalkıştılar da Biz onları yakalayıverdik ve topunu helâk ediverdik. Kendilerine azabımız geldiği zaman da tüm bu imkânları, güçleri kuvvetleri, boyları postları, medeniyetleri, ekonomik güçleri onlara hiçbir fayda sağlamadı. Onların topunu helâk ettik ve arkalarından denemek için, imtihan etmek için başka bir nesil getirdik. Fakat onar da öncekilerden ibret almayarak benzer tavırlar takınınca, öncekiler gibi onları da yok ettik.

Öyleyse ey şu anda bu Kur'an'ın muhatapları! Örneklerini sunduğumuz toplumların başlarına gelenlerin sizin de başınıza gelmesinden sakının! Sizin onlardan farklı hiçbir yanınız, hiçbir ruhçaniyetiniz yoktur. Allah katında sizin onlardan faklı, onlardan üstün hiçbir yanınız yoktur. Öyleyse bilesiniz ki Allah yasalarında kesinlikle değişme olmaz. Üstelik sizin şu anda yalanladığınız, değer vermediğiniz, ilgilenmediğiniz, sırt döndüğünüz peygamber onlara gönderilenlerden daha Kerîmdir. Öyleyse dikkat edin, sizin şu andaki durumlarınız onlarınkinden daha kritiktir, daha tehlikelidir.

Âyet-i Kerîme bir de özellikle bize şunu anlatıyor ki, kendilerine yeryüzünde imkân verilenler, mal mülk verilenler, ekonomik güç verilenler, sosyal güç verilenler, amirlik, müdürlük verilenler çok dikkat etsinler. Allah bu verdikleriyle onları denemek için, imtihan etmek için onlara bunları vermiştir. Zira mülkün sahibi Allah'tır. Kendilerine mülk verilenler ise o mülk üzerinde halifelik makamına getirilmiş insanlardır.

Onlar acaba kendilerini vekil bilip o mülkün gerçek sahibinin arzularını mı yerine getirecekler? O mülkü mülk sahibinin istediği biçimde mi kullanacaklar? Yoksa mülkün gerçek sahibini unutup, kendilerini mülkün sahibi zannedip o mülkte keyiflerince bir tasarrufta mı bulunacaklar? Yâni bu mülkte

kendilerinin vekil olduklarını unutup, kendilerini asil zannedip, kendilerini ulûhiyet haklarına, egemenlik haklarına sahip zannedip o mülkte gerçek mülk sahibinin tasarrufu gibi mutlak bir tasarrufta mı bulunacaklar? İşte Allah insanları ve toplumları bu konuda denemektedir, imtihan etmektedir.

Birinin helâkinden sonra öteki nesilleri getirerek Allah onları imtihan etmektedir. Yoldan çıkanları Allah kimi zaman toptan helâk ederek dünya azabıyla onları yakalar. Kimi zaman da bu azap, bu yakalama dünyada pek çok toplumların başlarına geldiği gibi bazen ayaklarının altlarından, bazen da tepelerinin üzerinden geliverir. Bazen başlarındaki zalim idarecilerden, Allah'ın kendilerine musallat ettiği tâğutlardan, bazen de ayaklarının altından, yâni ayak takımından bu azabı gönderiverir Allah. Bazen ekonomik bir sarsıntıyla, bazen kıtlıkla, bazen geçimsizliklerle, bazen onları fırka fırka, grup grup, hizip hizip yaparak, birinin acısını diğerine tattırarak, yâni birbirlerinin acısını tattırarak, birinin ötekine güvenini sarsarak, birini ötekine düşman ederek, bu azabını göndererek onları helâk eder de onların yerine halef olarak denenmek üzere yeni yeni nesiller getirir. Öncekilerin elinden aldığı mülkü ve imkânları bu sefer de bunların eline verir.

Bu ve benzeri âyetler hem yeryüzünde işleyen Allah yasala rını, sünnetullahı anlatır, hem de İslâm'ın tarihî olayları yorumlayışındaki usulü anlatır. Yeryüzünde değişmeyen bir yasa, bir sünnetullah gereği günahları yüzünden, isyanları yüzünden insanlar helâk edilmektedir. Hem bu vurgulanır, hem de helâk edenin başkası değil sadece Allah olduğu vurgulanır. Ümmetlerin, toplumların yok edilişlerinde günahların rolü çok büyüktür.

Evet, günahları sebebiyle toplumlar için yeryüzünde kaçınılmaz olan bu helâk, bu yok oluş ya yeryüzünde Allah tarafından çabucak gelen bir azapla gerçekleşmekte, ya da ağır ağır etkisini gösteren fıtrî, ahlâkî çözülüşlerle kendisini göstermektedir. Roma böyle yıkılmış, Bizans böyle yıkılmış ve şu anda da batıda böyle bir yıkılışın sinyalleri ufukta görülmeye başlamıştır.

Evet Allah günahları sebebiyle bu toplumları yok etmiş, sonra peşlerinden yeni nesiller getirmiş, onlardan sonra onların yerlerine başkaları varis olmuş, öncekiler yok olmuş kayıplara karışmış, yoklukları bile hissedilememiştir.

Ama ne yazık ki bu gerçeği insanlar unutuverirler. Allah kendilerine yeryüzünde yerleşme imkânı verince, yerlerini sağlamlaştırınca hemen bunu unutuverirler. Sanki kendilerini yaratan Allah değil de kendileriymiş gibi, sanki kendilerine bu imkânları veren Allah değil de başkalarıymış gibi Allah'a kafa tutmaya kalkıverirler. Allah'a karşı da, Allah'ın âyetlerine karşı da müstekbirce bir tutumun içine giriverirler.

7."Eğer sana kâğıt üzerine yazılmış bir kitap indir-seydik de onlar elleriyle onu tutmuş (ona dokunmuş) olsalardı, yine de inkâr ediciler: Bu apaçık büyüden başka bir şey değildir, derlerdi."

Kâfirlerin hakkı kabule yanaşmamalarının sebebini açıklıyor Rabbimiz. Kibir ve inat. Kibirleri ve iğrenç inatları yüzünden onlar bu kitabı reddediyorlar. Kibirleri ve inatları yüzünden bu kitabın âyetlerine karşı ilgisiz davranıyorlar.

Eğer Cenâb-ı Hak bu kitabı peygamberine onların gözleriyle göremedikleri bir yolla, vahiy yoluyla değil de elleriyle dokunabilecekleri, gözleriyle görebilecekleri bir kitap halinde indirmiş olsaydı yine de bu gerçeği kabul etmezler, bu apaçık bir büyüdür derlerdi. Kibirleri, inatları ve cehaletleri galebe çalar yine de iman etmezlerdi.

Bakın yine Rabbimiz Hicr sûresinde bu hususu şöyle anlatır:
"Onlara gökten bir kapı açsak da oradan yukarı çıksalar yine de: Gözlerimiz boyandı, daha doğrusu bize büyü yapılmıştır derler."
(Hicr 14,15)

Yine Tûr sûresinde:
"Gökten düşen bir kütle görseler: "Üst üste yığılmış bulutlardır" derler."
(Tûr 44)

Evet eğer kitabı gözleriyle görseler, elleriyle dokunsalardı, bu defa da:
8."Muhammed'e (görebileceğimiz) bir melek indirilseydi ya! dediler. Eğer biz öyle bir melek indirseydik elbette iş bitirilmiş olur, artık kendilerine göz bile açtırıl-mazdı."

Evet evet bunların, bu kâfirlerin itirazları bitmiyor. Peygamber üzerine onun peygamberliğini ispat edecek, onun gerçekten Allah'ın elçisi olduğunu bize söyleyecek bir melek gelmeli değil miydi derler. Eğer onların istedikleri gibi öyle bir melek indirseydik elbette iş bitirilmiş olurdu. Artık kendilerine göz açacak zaman bile verilmezdi. Yâni eğer onlara bir melek gelseydi artık onlara göz açacak kadar bile zaman verilmezdi. Çünkü onlar gerçekten bir melek görselerdi ona dayanamazlar, onun dehşetinden o anda işleri biter, canları çıkardı.

Bakıyoruz bu kâfirlerin istedikleri şeyler hep öncekilerin istedikleri şeylerdir. Bu adamlar günümüzde olduğu gibi aslında Allah'a inanan insanlardı. Göklerin ve yerin yaratıcısı olarak Allah'a inanıyor-lardı, ama hayata karışıcı olarak Allah'a inanmıyorlardı. Allah'ı hayatlarına karıştırmak istemiyorlardı. Allah'ın onların hayatlarına karışmak üzere gönderdiği vahyin gerçek olup

olmadığına dair delil istiyorlardı. Allah'ın hayata karışma konusunda odak nokta seçtiği elçisinden şüphe ediyorlardı.

Halbuki onlar çocukluğundan beri bu elçiyi tanıyorlardı. Ona Muhammedü'l Emin lakabını kendileri vermişlerdi. Ona inanmıyorlar da yanında bir Meleğin indirilmesini istiyorlar. Halbuki yeryüzünde insanlığın tarihinin başlangıcından beri Allah'ın değişmeyen bir yasası vardı. melekler her zaman Allah'ın insanları yok etme, toplumları helâk etme emrini yerine getirmek üzere inmişlerdi. Halbuki Meleğin gel-mesiyle iş bitmiş olacaktı. Meleğin gelmesiyle defterleri dürülmüş olacaktı. Ve bundan sonra da artık hiçbir tövbe imkânı, hiçbir mühletin gözetilmesi söz konusu olamayacaktı.

Rabbimiz diyor ki, ne oluyor? Bunu mu istiyor bu adamlar? Şu anda Allah'ın rahmeti gereği onlara mühlet tanıdığının, tövbe imkânı verdiğinin farkında değil mi bu adamlar? Helâklerine mi say ediyorlar? Hiç akılları yok mu adamların? Bakın Furkân sûresinde buyurur ki Rabbimiz:

"Melekleri görecekleri gün, o gün günahkarlara hiçbir sevinç haberi yoktur. Ve: "Size sevinmek yasak!" diyeceklerdir."

(Furkân 22)

Evet bunlar bir melek gelsin istiyorlar. Tabiat üstü bir şeyler bekliyorlar iman etmek için. Yâni iman etmekten başka seçenek bırakmayacak biçimde kendilerini zorlayacak harikulade bir şeyler istiyorlar. Eh öyle olunca da imanın bir kıymeti kalmıyor ki zaten. Yâni gayb, gayb olarak devam ettiği sürece imtihan söz konusudur ve bu imtihan devam etmektedir. Ama gayb, gayb olmaktan çıkıp apaçık görülür olduğu zaman imtihan bitmiş ve bu imtihan sonuçlarının okunduğu âhiret başlamış olacaktır. Allah onun için melek göndermiyor. Yâni Allah imtihan dönemi bitmeden önce sizi imtihan etmek istiyor. Öyleyse bilesiniz ki bu sizin için bir rahmetin tecellisidir.

Evet bir melek gelmezdi, gelemezdi. Gelseydi işiniz biterdi. Geriye kalan insan şeklinde bir Meleğin gönderilmesiydi ki o zaman da aralarında doğup büyümüş olan, çocukluğu, gençliği gözlerinin önünde geçmiş olan bir peygamberi tanımakta güçlük çeken bu insanlar Meleği tanımakta daha büyük güçlük çekecekler ve ona da inanmayacaklardı.

9."Eğer o peygamberi bir melek kılsaydık muhakkak ki onu insan sûretine sokar onları yine düşmekte oldukları kuşkuya düşürürdük."

Yâni eğer o peygamberi bir melek olarak gönderseydik konuşmasının anlaşılması ve kendisinden istifade edilebilmesi, kendisinin örnek alınabilmesi için onun da bir erkek şeklinde olması icabederdi. Çünkü meleği ancak Allah bilir. Biz meleği görmedik. Melekler yeryüzünde bizim gibi hareket etmezler. Binaenaleyh eğer Allah bir melek gönderseydi o meleği kendi sûretinde değil

yine bir erkek sûretinde gönderirdi. Acaba tanıdıkları, bildikleri bir peygambere inanmayan, güvenmeyen bu insanlar tanımadıkları bir erkeğe nasıl inanacaklar ve güveneceklerdi? Kendilerine kendi içlerinden, kendi cinslerinden gelen tanıdıkları bildikleri bir peygambere:

"Bu da sizin gibi bir insandan başkası değildir."

(Mü'min 24)

... diyen bu insanlar bu sefer de o meleğe şöyle deyip itiraz etmeyecekler miydi? Onu da şu sözlerle reddetmeyecekler miydi? Biz senin melek olduğunu nereden bileceğiz? Zira sen de bizim gibi bir insansın demeyecekler miydi?

Bu âyet esasen bize şunu anlatır: Bizim işimiz iman ettirmek değil sadece tebliğ etmek ve anlatmaktır. Ötekisi bizim işimiz değil, Allah'ın işidir. Bakın İsrâ sûresinde bu konuyu Rabbimiz şöyle anlatır:

"Şunu söyle onlara: Eğer yeryüzünde yerleşmiş gezip dolaşan melekler olsaydı, elbette gökten onlara peygamber olarak bir melek gönderirdik."

(İsrâ 95)

Soruyor Rabbimiz bu adamlara: Söyleyin bakalım! Siz bir insan mısınız? Yoksa melek misiniz? Eğer melekseniz size melek gönderelim. Meleğe melek, insana insan gönderilir. Değilse siz o melek gibi nasıl yaşayacaksınız? O meleği nasıl örnek alacaksınız? Ama hoş bu adamların peygamberi örnek alma diye bir dertleri de yoktu zaten.

İşte gelmiş, filan yerde dünyaya gelmiş, filanca tarihte doğmuş, filanca tarihte vefat etmiş. Babası şu, anası şu şu kadar yaşamış birisi olarak bilirler peygamberi o kadar. Halbuki Allah kullarına konuştuklarını anlasınlar diye, onu örnek alsınlar, ondan istifade etsinler, onda görsünler, ona sorular sorabilsinler, ondan cevap alabilsinler diye kendi cinslerinden elçiler göndermesi onlara rahmetinin eseridir.

"Andolsun ki içlerinden kendilerine Allah'ın âyet-lerini okuyan, kendilerini (tüm kötülüklerden) temizleyen, kendilerine kitap ve hikmeti öğreten bir peygamber gön-dermekle Allah müminlere büyük lütuflarda bulunmuştur. Halbuki onlar daha önce apaçık bir sapıklık içinde bulunuyorlardı."

(Âl-i İmrân 164)

Bundan sonra Rabbimiz kâfirlerin bu tutumları karşısında peygamberimizi ve onun şahsında onun yolunun yolcusu olan bizleri şöyle teselli eder:

10."(Peygamberim!) Senden önceki peygamberlerle de alay edilmiş, bu yüzden onlarla alay edenleri alay et-tikleri (Azap) kuşatıvermişti."

Resûl-i Ekrem Efendimizi teselli ediyor Rabbimiz. Peygamberim, bu adamların senden istedikleri yeni bir şey değildir. İlk defa olan ve sadece senden istenen bir şey değildir. Senden öncekilere de aynı şeyler söylenmiş, aynı şeyler istenmiştir. Senden öncekiler de alaya alınmışlar ve bilesin ki kendilerini alaya alanlar sonunda hak ettikleri cezayı bulmuşlardır. Tabii bu âyet bir yandan Rasulullah Efendimizi teselli ederken, öbür taraftan da onu yalamaya çalışanlar için de çok ciddi bir tehdit unsuru oluşturuyordu. Sizler ey peygamber düşmanları! Seleflerinizin başına gelenleri bekleyin! Onların âkıbetlerine hazır olun! diyordu.

11."De ki: "yeryüzünde gezip dolaşın, sonra da yalanlayanların sonunun nasıl olduğuna bir bakın."

²u5 De ki anlamına gelen bu emirler sûrede sık sık tekrarlanacak görüyoruz. Bu emirler önce Rasulullah Efendimize ve onun şahsında onun yolunun yolcusu olan biz Müslümanlara hitaptır. Ey peygamberim, ve ey peygamber yolunun yolcuları! Bunları, okuduğunuz bu âyetleri önce kendinize deyin! Kendinize duyurun! Bu âyetleri önce kendi gündeminize alın, gündeminizi bu âyetlerle oluşturun, sonra da bu âyetleri tüm yeryüzü insanlığına duyurun, tebliğ edin emrini veriyor. Okuyanlar okudukları andan itibaren, dinleyenler de duydukları andan itibaren bu âyetleri gündeme getirmek zorundadır. İşte sûrede sık sık tekrar edilecek olan bu “Gul” emirleri bu kitabın Allah’tan geldiğinin beyanıdır bir, bir de bu âyetlerin gündeme alınmasının emridir.

Allah diyor ki yeryüzünde gezip dolaşın, Allah’ın âyetlerini, Allah’ın sistemini yalanlayanların âkıbetleri nasıl olmuş bir bakın. Âyet-i Kerîme bizden geçmişi ibretle tahlil edip, ibretle inceleyip ondan ibret almamızı istiyor. Bizim yaşadığımız hayat açısından ve de geleceğimiz açısından bunun gerekli olduğunu anlatıyor. Öyleyse bizler bizden öncekilerin durumlarını incelemek, tahlil etmek zorundayız. Peki acaba öncekilerin durumlarını anlamanın bilmenin yolu ne? Arkadaşlar bunun birinci yolu Kur’an’dan geçer. Öyleyse bizler bizden öncekilerin durumlarını öğrenebilmek için evvela bu gezintimizi Kur’-an’da yapmak zorundayız. Kur’an üzerinde yapacağımız ciddi bir gezinti geçmişi bizim gözümüzün önüne getirecek, bizi geçmişle yüz yüze, burun buruna getirecektir.

Evet birinci seyahatimizi Kur’an sayfaları arasında yapacağız. İkinci olarak da geçmişin sahnesi olan yeryüzünde gezip dolaşarak Rabbimizin meşhût âyetleriyle yüz yüze gelerek, geçmişlerin sergüzeşti hayatlarıyla karşı karşıya gelecek ve böylece geçmişi tanıma imkânını elde etmiş olacağız. Bunu elde edince de geçmişi yargılama, geçmişten ibret çıkarabilme imkânını da elde etmiş olacağız. Yâni geçmiştekiler niçin helâk olmuşlar? Bunlar ne yapmışlar, nasıl davranmışlar da helâk olmuşlar? Nasıl bir helâk yasası gerçekleşmiş? Bunu

bilecek, bundan ibret alacak ve böylece biz de onların düştüklerine düşmemeye çalışacağız. İşte Rabbimiz bizden bunu istiyor.

De ki ey peygamberim! Ve sizler de deyin ey peygamber yolunun yolcuları! Geçmişte hakkı yalanlayanların, dinin aleyhinde kıyam edenlerin âkıbeti ne oldu? Eyke'nin, Ashab-ı Uhdud'un, Ashab-ı Hut'-un, kavm-i Lût'un, Sodam, Gomerin hali nice oldu? Bizans'ın Roma'-nın hali ne oldu? Onlar hakkı yalanlamışlar, dini reddetmişler, kendileri rubûbiyet ve ulûhiyet iddiasında bulunmuşlar. Ya Rabbi her ne kadar da Sen eğitiminiz şöyle olsun demişsen de, hukukunuz böyle olsun, ekonominiz şöyle olsun, ticaretiniz, aile hayatınız, sosyal düzeniniz, siyasal yapılanmanız şöyle olsun diyorsan da biz böyle de yaparız diyenlerin âkıbetleri ne oldu? Bir görün diyor Rabbimiz.

Allah öyle dediği halde demedi diyerek yalan söyleyenler. Allah'ın dediklerini demedi diyerek, ya da Allah öyle demediği halde, Allah öyle buyurmadığı halde Allah öyle dedi diyerek dediğini demedi, demediğini dedi diyerek yalan söyleyenler. Allah dünyayı yarattı ve işi bitti diyerek yalan söyleyenler. Yâni artık Allah hayata karışmıyor, Allah hayata karışmaz diyerek yalan söyleyenler. Allah dünyanın idaresini bize bıraktı diyerek yalan söyleyenler. İnsanlık için en ideal sistem insanların tespit ettikleri sistemdir, Allah sistem konusunda bilgisizdir, Allah bu konuları bilmez diyerek yalan söyleyenler. Tüm bu yalancıların âkıbetleri ne olmuş, nasıl olmuş bir bakın diyor ki Rabbimiz. Gezin dolaşın ve onların âkıbetlerine bir bakın, diyor. Yeryüzü bunların enkazlarıyla doludur.

Allah'ın Resûlü Mekke ile Tebûk arasında bir mevkiden geçerken: "Burada konaklamayın! Ve hızlı geçin! Zira burası Allah'ın gazap ettiği bir yerdir. Sâlih (a.s)'in devesini kâfirlerin kestikleri yerdir." Buyurdular. Evet böyle gezip dolaşırken helâk edilenlerden ibret almalıyız.

12."De ki: "Göklerde ve yerde olanlar kimindir?" De ki Allah'ındır!" O rahmet etmeyi kendi nefsine yaz-mıştır. Andolsun ki sizi vukuu şüphe götürmeyen kıyâmet gününde toplayacaktır. (Ama onlar) kendilerine yazık ettiler; Çünkü onlar inanmıyorlar."

Bakın, bir "gul" emri daha geliyor. De ki ey peygamberim! Sizler de deyin ey Müslümanlar! Göklerde ve yerde olanlar kimindir? Göklerdeki ecram-ı semaviye, melekler, ay, güneş, yıldızlar, gezegenler, galaksiler ve bilmediğimiz daha nice varlıklar kimindir? Yerdekiler insanlar, hayvanlar, bitkiler, dağlar, taşlar ağaçlar evler villalar, köşkler, paralar, mallar, mülkler, altınlar, gümüşler kimindir?

Tabi bu soruyu önce kendimize soracağız, sonra da karşımız-dakilere soracağız. Soracağız ama beklemeyeceğiz karşımızdakinin cevabını. Çünkü

karşımızdaki yanılabilir, yanlış anlayabilir. Onun cevabını beklemeden biz kendimiz diyeceğiz ki Allah'ındır. Her şey Allah'ındır. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi Allah'ındır. Eh madem bütün kâinat Allah'ınsa o zaman siz kiminsiniz? Bütün kâinat Onun mül-küyse, siz kimin mülküsünüz? Ya da tüm kâinat Onun emrine boyun bükmüşken, tüm varlıklar Ona teslim olmuşken siz kime teslim oluyorsunuz? Bütün varlıklar Allah'a kulluk ederken siz kime kulluk ediyorsunuz? Yegâne hakim olarak Allah'ı mı tanıyorsunuz? Yoksa göklerde Allah'ın hâkimiyetini kabul edip de yerde kabul etmeyen müşriklerden misiniz?

Mekke müşrikleri böyleydi. Onlar göklerin hâkimiyetini Allah'a veriyorlardı, ama Onu yeryüzüne karıştırmamaya çalışıyorlardı. Onlar yerde Allah'ın yardımcıları olduğuna inanıyorlardı. Onlar yeryüzünde Allah'ın izni olmadıkça hiç kimsenin tasarruf hakkının olmadığını bir türlü kabule yanaşmıyorlardı. Hayatlarının bazı bölümlerine Allah'ı karıştırmayıp, bazı bölümlerinde Onu hakim kabul ediyorlardı. Onun için bunlara müşrik denmiştir. Peki ya günümüzde her türlü hâkimiyet haklarını Allah'tan alıp kendi ellerinde toplamaya çalışanlara ne demek lâzım? Yâni bunların adı nedir? Varın onu siz düşünün.

Evet göklerde ve yerde ne varsa hepsi Allah'ındır. Herkes ve her şey ölecek ve sonunda miras Allah'a kalacaktır. Madem ki her şey fânî, her şey yok olacak öyleyse her şey Allah'ındır. Ve O Allah sizi gerçekleşmesinde en ufak bir şüphe olmayan bir günde hepinizi bir araya getirecektir. Geçmişteki peygamberleri yalanlayanlarla şimdi ki yalanlayan sizleri bir araya getirecektir. Rızası istikâmetinde hareket edenleri ve gazabı istikâmetinde burnunun doğrusuna gidenleri bir araya toplayacaktır Allah.

"O Allah rahmet etmeyi nefsine yazmıştır."

Allah rahmeti nefsine yazmıştır. Zira mülkün sahibi Odur. Bu konuda Onu kimse zorlayamaz. Kimse Onu minnet altında tutamaz. Mülkün sahibi olarak kendisi öyle dilemiş dünya ve âhirette mahlukâtına rahmet etmeyi kendisine yazmıştır. Rabbimizin dünya ve âhirette kullarına muamelesinin temeli işte bu rahmettir. Buhârî ve Müslim'de rivâyet edilen bir hadisi kutside:

"Benim rahmetim gazabımı geçmiştir."

Buyurulur. Allah kulları için rahmeti bol olandır. Kendisini inkâr edenleri bir anda yerin dibine batıracak güçte olduğu halde yine de bu insanlara rahmeti gereği mühlet tanıyor, dönüş imkânı veriyor.

Hz Ömer Efendimiz anlatıyor. Rasulullah Efendimizin huzuruna bir kısım esirler getirildi. Bir de baktık ki esirler arasında bir kadın yana döne kaybolmuş çocuğunu arıyor. Bu kadını gösteren Allah'ın Resûlü şöyle buyurdu:

"Şu kadını görüyor musunuz? Onun aradığı çocuğuna duyduğu şefkat ve merhametten çok daha fazlasıyla Allah size merhamet etmektedir. Çocuğunun kendisine dönmesine bu kadının sevinmesinden çok daha fazlasıyla sizin Rabbinize dönmenizden Allah sevinmektedir."

Evet rahmet İslâm'ın ana umdesidir. Yaşadığımız bir tek saniye yoktur ki bizler Rabbimizin rahmeti altında olmayalım. Rabbi-mizin bizim adımıza rahmeti kendi üzerine yazdığını bildirmesi bile bir rahmet eseridir. Rabbimizin rahmeti önce insanın varlığında tecelli eder. İnsanın yoktan var edilişi, kendini bile bilmez bir varlık iken kendisine Allah bilgisinin ulaştırılması, kitap gönderilmesi ve halife yapılması, tövbe ettiği takdirde günahlarının affedilmesi, günahlarına misliyle ceza verilirken sevaplarına on misliyle bazen daha fazla-sıyla mukabele edilmesi, günahlarının iyiliklerle silinmesi, rahmetiyle cennete konulması evet bunların hepsi rahmet eseridir.

Ama sakın ha sakın Rabbinizin bu rahmeti ve merhameti sizi gevşekliğe sevk etmesin. Ümide kapılıp Rabbinize karşı vurdumduymaz bir duruma götürmesin. Çünkü O Allah sizi vukuu konusunda hiç şüphe olmayan bir günde, kıyâmet gününde huzurunda toplayacaktır. O sizin topunuzu bir gün huzurunda toplayacaktır. O günde asla şüphe yoktur.

"Kendilerine yazık edenler inanmayanlardır."

Evet iman etmeyenler, nefislerini ziyan edenler, kendilerini harcayanlar var ya. Sermayelerini kötüye kullanıp suiistimal edenler, iradelerini, akıllarını, istidat ve kabiliyetlerini suiistimal edenler var ya. Zamanlarını, imkânlarını, fırsatlarını kötüye kullananlar var ya. İşte bunlar kendilerini kaybetmişlerdir. Kendisini kaybeden bir insan bir şey kazanabilir mi? Bunlar sermayelerini kaybetmiş insanlardır. Sermayeyi kaybeden birinin kâr etmesi düşünülebilir mi? Fıtrî olarak Allah'ın kendilerine verdiği verici ve alıcı cihazları bozulmuş insanlardır bunlar. Hâsılı bozuk para gibi kendilerini harcamış insanlardır bunlar. Evet kaybedenler, zarara uğrayanlardır bu iman etmeyenler. Kendilerini İlâhî rahmetten uzaklaştıranlar ve böylece kendilerine yazık ederek vücutlarını cehenneme ipotekleyenler kaybetmişlerdir.

Şurasını hiçbir zaman hatırımızdan çıkarmamalıyız ki kâr ya da zarar dünya hesabına göre yapılmaz. Kâr ve zarar âhiret hesabına göre yapılmalı, cennet ve cehennem hesabına göre yapılmalıdır. Öyleyse ey Müslümanlar! Ey insanlar! Kârınızı, zararınızı dünya hesabına göre yapmayın. Dünyada mal mülk sahibi olunca, dünyada filan ya da falan makama gelince kazandık zannetmeyin.

Çok paraya sahip olunca kazandık zannetmeyin. Şunu kesinlikle bilin ki, kişi dünyada neye sahip olursa olsun, hangi mülke, hangi makama, hangi saltanata sahip olursa olsun iman etmemişse kesinlikle kaybetmiştir.

13."Gecede ve gündüzde sakin olan her şey onundur. O işiten ve bilendir."

Daha önceki âyette ifade edildi, göklerde ve yerde olan her şey O'nundur. Gecede ve gündüzde sakin olan her şey O'nundur. Duran yürüyen, gündüz görünen, gece görünen ne varsa her şey O'nundur. Zaman ve mekânın sahibi Allah'tır. Göklerin ve yerlerin sahibi, suyun, ateşin, havanın oksijenin sahibi elhamdülillah ki Allah'tır. Buna ne kadar hamd etsek azdır. Eğer bütün bunların sahibi Allah değil de başkaları olsaydı, meselâ bunların sahibi insanlar olsaydı ne olurdu bizim halimiz hiç düşündünüz mü? Ne yapardı bu insanlar bize? Gecede uyudun ver parasını! Gündüzü idrak ettin öde ücretini! Güneşten ısındın, güneşten aydınlandın çıkar parayı! Su içtin, ateşi kullandın sökül paraları! Hava yuttun, oksijen kullandın öde faturayı! Gölgede serinledin, bulutu kullandın çıkar parayı! Elmayı yedin, armudu ısırdın ver ücretini! Evet eğer bütün bu nîmetler Allah'ın değil de başkalarının olsaydı işimiz bitikti.

Meselâ bakın bir arkadaşımız basit bir hesap yapmıştı. Diyor ki eğer şu güneş olmasaydı ve şu anda güneşten aldığımız enerjiyi bir elektrik kurumundan parayla satın almak zorunda kalsaydık sadece bir tek dakika ısınabilmek için elektrik kurumuna 150 milyar lira ödemek zorunda kalacaktık. Eğer elektrik kurumu tüm dünyamızı ısıtacak bir enerjiyi üretecek güçte olsaydı. Düşünebiliyor musunuz bir tek dakika yaşayabilmek için 150 milyar. Var mı o kadar paranız? Elhamdülillah ki tüm bu mallar ve mülkler Rabbimizindir. Ve Rabbimiz o kadar merhametlidir ki, o kadar cömert ki kendisini inkâr edenlere bile bu nîmetlerini sunmaktadır. Eğer bütün bunlar insanların ellerinde olsaydı, başkalarına zırnık bile vermezlerdi. Kimsenin kimseye faydası olmazdı. Şükürler olsun ki Rabbimiz bu konuda herkesi eşit yaratmış, kimseye yetki vermemiş.

Evet her şey Allah'ındır. Tamam Allah'ın anladık da; "Bu Allah'ın bizden ne haberi olacak? Bizi nereden görecek? Bizi nasıl duyacak?" demeyin, çünkü:

"O her şeyi işiten ve bilendir."

Ondan gizli kalacak ne bir söz, ne de bir hareket yoktur. Hal böyleyken, göklerin ve yerin sahibi Allah iken, beni yaratan, bana sahip olduğum her şeyimi lütfeden, beni sayısız rızklarla perverde eden Rabbim dururken:

14."Gökleri ve yeri yaratan, doyurulmayıp doyuran Allah'tan başka bir velî mi edinirim, de. Doğrusu ben ilk Müslümanlardan olmakla emrolundum, de. Asla şirk koşanlardan olma!"

Evet, Allah peygamberine emrediyor ve diyor ki: Peygamberim, de ki, ben Allah'tan başka bir velî mi bulayım kendime? Allah'tan başka bir velî mi edineyim? Yâni ben Allah'tan başka birinin velâyetini kabul edip onun hâkimiyetine boyun mu eğeyim? Allah'tan başka birilerini velî kabul edip de ona kulluk mu edeyim? Boynumdaki ipin ucunu onun eline mi vereyim? Allah'tan başka birisini velî kabul edip de irademi ona mı teslim edeyim? Hayatıma kulluk maddesi alacak, bana hayat programı belirleyecek Allah'tan başka kendime bir velî mi bulayın?

Yâni velim olarak, karar merciim olarak, hayatıma yetkili sahibim olarak Allah dururken, velâyetimi Ona teslim etmeyeyim de, Onun velâyeti altına girmeyeyim de kendime Ondan başka bir velî mi bulacağım ben? Böyle bir velî bulayım da hayatım nasıl olsun diye sormaya ona mı gideyim? Hukuk düzenim nasıl olsun diye, ekonomik anlayışım nasıl olsun diye, siyasal yapılanmam nasıl olsun diye, ticaretim, işim, aşım, mesleğim nasıl olsun diye, kılık kıyafetim, yemem içmem nasıl olsun diye, çocuklarıma karşı eğitimim nasıl olsun diye, hanımımla münâsebetim nasıl olsun diye sormaya ona mı gideyim? Allah'tan başka kendime bir velî mi bulayım?

Ya da hayatımda Allah'la beraber başkalarına da karışma alanı bırakıp, hayatıma Allah'tan başkalarına da karar verme hakkını vererek müşrik mi olayım? O Allah ki göklerin ve yerin yaratıcısıdır. Göklerde ve yerde ne varsa hepsinin var edicisi, göklerin ve yerlerin tek Rabbi, tek hakimi, mutlak hakimi ve mutlak otoritesidir. O doyurandır ama doyurulmak istemeyendir. O, doyurandır, besleyendir, rı-zık verendir, para verendir, dükkan verendir, at, araba, apartman, arsa verendir, hava su güneş yağmur verendir, elma, armut, portakal verendir ama, kendisi bunların hiçbirisine muhtaç olmayandır. Yâni O doyurulmak istemeyendir. Paramıza, pulumuza, yemeğimize, aşımı-za, atımıza, arabamıza muhtaç olmayandır.

Evet işte velî budur. velî kişinin boynundaki kulluk ipinin ucu elinde bulunan ve onun adına karar verme makamında olan varlık demektir. velî bir varlık adına ona danışmadan onun adına tek taraflı karar verme makamında olan varlık demektir.

Allah mü'minlerin velisidir. Veli; kimileri bu kelimeye farklı anlamlar yüklemişlerse de veli, velâyet hakkına sahip olan varlık denektir. Bir varlık adına ona danışmadan tek taraflı karar verme makamın-da olan varlığa velî denir. Meselâ ben çocuğumun velisiyim. Onun adına ona danışmadan karar verme makamındayım. Velisi olduğum ve adına ona sormadan karar verme makamında olan ben ona istediğim şeyleri emreder, istediğim şeyleri yasaklarım. İstediğim okulda okutur, istediğim kişilerle arkadaşlık kurmasını sağlar, istediğim kişilerle ilişkisini yasaklarım. Allah da bizim velimizdir. Yâni

bize sormadan bizim adımıza tek taraflı karar alma makamındadır Rabbimiz. İstediğini emreder, istediklerini de yasaklar.

Öyle değil mi? Meselâ namazı emrederken bize danıştı mı Allah? Zinayı yasaklarken: Ey kullarım! Ben bunu yasak kılacağım! Ne dersiniz? Nasıl düşünürsünüz? Fikriniz nedir bu konuda, diye bize sordu mu Allah? Hayır, Allah bizim velimizdir, velâyetimiz elinde olandır ve bizim adımıza aldığı kararlar konusunda bizlere asla danışmaz.

İşte velinin anlamı budur. Vali, vilâyet ifadeleri de buradan gelmektedir. Vali, yâni vilâyette, velâyeti altında bulunan insanlar konusunda onlara danışmadan karar verme makamında olan kişi demektir. Valinin anlamı budur. Ve:

"Kâfirlerin Müslümanlar üzerine velâyet hakkı yoktur"

...âyeti de bunu anlatır. Yâni vilâyette vali olarak, Müslümanlara sormadan onlar adına karar verme makamına kâfirler oturtulmamalıdır. Kâfirler mü'minler adına yasa yapacak, onlar adına karar verecek yönetici makamlara getirilmemelidir.

"Mü'minler müminleri bırakıp ta kâfirleri velî edin-mesinler..."
(Âl-i İmrân 28)

Yâni mü'minler müminleri bırakıp da kâfirleri velâyet makamı-na, kendileri adına karar verme makamına oturtmasınlar. Kâfirler ka-rar verip, kâfirler kanun yapıp Müslümanlar da kendilerinden olmayan bu kâfirlerin yaptıkları kanunları uygulamaya kalkmasınlar. Âyetin so-nunda da eğer mü'minler bunu yaparlarsa onların Allah katında en ufak bir değerleri kalmamış, Allah'ın yardımını da kaybetmişlerdir bu-yurulmaktadır.

Evet veli, vali budur. Çünkü vali karar verecek ve Müslümanlar da kendi adlarına bu valinin verdiği kararı uygulayacaktır. Öyleyse müminlere velî olacak, vali olacak, idareci olacak insanların mutlaka müminlerden olması emrediliyor.

Bu mânâları unutturmak için mi? Yâni mü'minlerin başına kâfirlerin de idareci olmasını sağlamak ve böylece müminleri köleleştirmek için mi bilmiyorum insanlar bu velî kelimesini çok çarpıtmışlar. velî deyince bugün insanlar hiç de bunu düşünmüyorlar. Veli, işte gökte alan, yerde yiyen, gaybı bilen, eteğine yapışılan, cennet olur-layan, cehennem sınırlayan birileri anlaşılıyor şimdi. Hep böyle an-lattılar çünkü.

Bu anlamı şeytana nasıl yükleyecekler bunu merak ediyorum. Yâni eğer velî deyince bunlar anlaşılacaksa o zaman Allah bir âyet-i kerîmesinde şeytanın velî olduğunu haber verir:

"... Muhakkak ki şeytanı inanmayanların velisi kıldık"
(A'râf 27)

Yine aynı sûrede:
"Onlar Allah'ı bırakıp da şeytanı kendilerine velî edindiler."
(A'râf 30)

...buyurulmakta ve şeytanın velî olduğu anlatılmaktadır. Eğer velî kelimesini az önceki mânâda anlayacaksak şeytana nasıl velî diyeceğiz? Ama Allah'ın anlattığı son derece açıktır ki şeytan kâfirlerin velisidir. Yâni şeytan onların hayatında onlara danışmadan karar alma makamındadır. Ya da onlar şeytanı kendi hayatlarında kendileri adına karar verme makamına oturtmuşlar. Şeytan karar vermiş onlar uygulamışlar.

Bakın bu âyet-i kerîmenin devamında da yine tâğutların kâfirlerin velisi olduğu anlatılıyor. Eğer velî kelimesine az evvelki anlamı yükleyecek olursak acaba tâğutlara nasıl velî diyeceğiz? Allah tâğut-lar için velî diyor. Yâni bu tâğutların gaybı bilen gökte uçan denizde yürüyen Allah'ın ermiş kulları olduklarını nasıl söyleyebileceğiz? Ama veliyi Kur'an'ın ifade ettiği biçimde velâyet anlamına anladığımız zaman bu tâğutların kâfirler adına karar verme makamında veliler olduklarını anlamakta zorluk çekmeyeceğiz demektir. Yâni kâfirler tâ-ğutları kendilerine velî edinmişlerdir. Bu tâğutlar velâyeti altında olan bu kâfirler adına karar alırlar ve bu kâfirler de kendileri adına karar alan bu tâğutların kararlarını uygularlar onların yasalarına teslim olurlar.

Demekkki Allah peygamberine ve peygamber yolunun yolcusu olan bizlere şöyle dememizi emretmektedir: De ki, ben Allah'tan başka birilerini kendime velî mi edineceğim? Ki o Allah doyurandır, kendisi de doyurulmaya muhtaç olmayandır. Bakıyoruz dünyada insan-ların velî kabul edip, aldıkları kararlara boyun büktükleri, kanunlarını uygulamaya çalıştıkları, arzularını yerine getirmeye çalıştıkları insan-lar kendilerine bel bağladıkları varlıkları, velâyeti altındaki kullarını, kölelerini, vatandaşlarını doyurmak ve beslemek şöyle dursun onlardan beslenmek durumundadırlar. Kullarını korumak şöyle dursun kullarının korumasına sığınmaktadırlar. Kullarından aman beni koruyun! Beni yıkmak isteyenlere karşı aman beni koruyun! diye onlardan korunma talep etmektedirler.

Öyle değil mi? Hiçbir Firavun kullarından, metbularından vergi almadıkça ayakta duramaz. Hiçbir Firavun kullarından destek almadıkça hayatta kalamaz. Hiçbir put kendisine tapınanlardan kendisine bir mozole istemedikçe

tapınılmaya değer görülemez. Hiçbir sistem bağlılarından oy istemedikçe, kullarından kabul istemedikçe yaşayamaz. Hiçbir âdet, hiçbir töre, hiçbir moda bağlılarından talep görmedikçe yaşayamaz. Evet tüm yapay tanrılar, tüm sahte veliler hayatlarını sürdürebilmek için hizmetçilerine, kullarına muhtaçtırlar. Kullarına ihtiyacı olmayan, tüm kullarının kendisine muhtaç olduğu velî sadece Allah'tır. O Allah ki kimsenin yardımına, kimsenin desteğine muhtaç değildir.

Evet, de ki peygamberim, benim Allah'tan başka velim yoktur. Siz de deyin ey Müslümanlar, bizim boyunlarımızdaki iplerin ucunu eline teslim edeceğimiz Allah'tan başka velilerimiz yoktur.

Ve bir de şunu de ki peygamberim:
"Ben Müslümanların ilki olmakla emrolundum. Ve ben asla müş-riklerden değilim."

Sûrenin başında demiştim ya bu sûre tek tek imanı anlatır. Tek tek, "gul, gul" buyurarak bu sûre inancı anlatır. De ki, ben Müslümanların ilki olmakla emrolundum ve bana sakın müşriklerden olma diye emredildi. Hani Bakara sûresinde yahudi ve hıristiyanlara:
"Ey İsrail oğulları! Elinizdeki Tevrat'ı tasdik ederek indirdiğim Kur'an'a inanın; Onun ilk kâfirleri sizler olmayın! Âyetlerimi az bir değere satmayın! Ve sadece benden korkun!"
(Bakara 41)

Deniyor ve bu kitaba ilk iman edenlerin kendileri olması em-rediliyordu ya, işte bakın burada da Rabbimiz peygamberine Müslü-manların ilki olmasını emrediyor. Tabi peygamberimizin şahsında bize de Müslümanların ilki olmamız emrediliyor. Evet her konuda Müslümanların ilki biz olmak zorundayız. Allah'ın emirlerinden birisine teslim olmak söz konusu olduğu zaman, Allah'ın emirlerinden birisinin ifası söz konusu olduğu zaman etrafımızda hiç kimse olmasa bile he-men ben diyeceğiz. Ama bakıyoruz ki bugün bizler Allah'ın emirle-rinden birisinin ifası söz konusu olduğu zaman deriz ki önce birileri başlasın. Önce filanlar başlasın arkasını bir getiririz diyoruz değil mi?

Meselâ köyde hizmet yapan birisine gardaş köyde şöyle bir hizmet başlatsan, her gün çevrendekilere bir âyet, bir hadis anlatsan filan denince diyor ki ah benden önce bir tek kişi bunu yapmış olsay-dı! Benden önce keşke bu konuda çığır açan birisi olsaydı, ben de çok rahat yapardım, diyor adam.

Veya bir başkasına gardaş düğününde şöyle şöyle yapsan olmaz mı? Deyince, diyor ki adam, ah benden önce bir tek kişi bunu yapmış olsaydı! O zaman ben de çok rahat yapardım, bunu. Hep baş-kalarından bekliyoruz. İlk defa başkaları yapsın, ilk defa başkaları başlasın, ilk defa başkaları çıksın biz

arkasından geliriz, diyoruz. Hep başkalarını bekliyoruz. Halbuki fazilet ilk başlayandadır. Fazilet ilk başlatandadır. Hani Rasulullah Efendimizin çığır açma hadisini biliyoruz. Allah'ın Resûlü buyurur ki:

"Kim dinde hayırlı bir çığır açarsa açtığı bu çığırın sevabı bu adama ait olduğu gibi kıyâmete kadar açtığı o çığırdan gidenlerin sevaplarının bir misli kendilerinin ki eksiltmeksizin onun defterine yazılacaktır. Kim de dinde kötü bir çığır açarsa o açtığı çığırın vizri onun omuzuna yazılacağı gibi o çığırdan kıyâmet gününe kadar gidenlerin günahlarını bir misli onun sırtına yazılacaktır."

Meselâ insanların Kur'an'a yönelmesi adına, sünnetle iştigal etmeleri adına kim bir adım atarsa, kim ilk adımı atarsa karşısındaki-lerde meydana gelecek İslâmî değişikliklerin sevabının bir misli bu ilk adımı atana verilecektir. Öyleyse her konuda Müslümanların ilki olmaya çalışacağız. Hayır işlerde, hayırlı işlerde başkalarını beklemeyeceğiz. Ah benden önce bunu birileri yapsaydı! demeyeceğiz. Onu ilk yapan biz olacağız.

Vallahi Hz. Hatice annemiz birazcık bekleseydi, Hz. Ebu Bekir Efendimiz biraz bekleseydi. Hele birileri Müslüman olsun da ondan sonra Müslüman olalım deselerdi kıyâmete kadar beklerlerdi de yine Müslüman olamazlardı. Öyleyse biz de beklemeyeceğiz. Önce birileri yapsın, önce birileri başlasın diye beklemeyeceğiz ve herkesten önce biz Müslüman olmaya, herkesten önce o emri biz uygulamaya başlayacağız.

Ve bir de hayırlı işlerde acele edeceğiz, kesinlikle beklemeyeceğiz. Hele şu doktoram bir bitsin! Hele şu işimi bir bitireyim! Hele şu askerlik bir bitsin! Hele şu diplomayı bir alayım! Hele bir evleneyim! Hele şu idare bir değişsin! Hele işler yoluna bir girsin diye beklersek sabah-ı Haşr'e kadar bekleriz de yine o konuda fırsat bulamayız Allah korusun.

Evet ben Müslümanın ilki olmalıyım diyeceğiz. Yeryüzünde benden başka hiç kimse Müslüman olmasa da, herkes bana düşman olarak kâfir olsa da ben yine de hiç kimseyi beklemeden Müslüman olmak zorundayım.

Ya da bunun bir başka mânâsı da; benim ilk işim Müslümanlık olmalıdır. Benim ilk işim Müslümanlık olmalı. Müslümanlığımı ön plana almalıyım. Mesleğim ikinci, üçüncü planda olmalı. Öğretmenliğim ikinci, üçüncü planda olmalı, talebeliğim öyle olmalı, hacılığım, hocalığım, babalığım, evlâtlığım, zenginliğim fakirliğim, müdürlüğüm, amirliğim, hizmetçiliğim, memurluğum ikinci üçüncü planda olmalı. Ben önce Müslümanım, sonra öğretmenim. Önce Müslümanım, sonra tamirciyim. Önce Müslümanım, sonra babayım. Önce Müslümanım, sonra evlâdım.

Eğer böyle yapmaz da mesleğimizi, işimizi, aşımızı, erkekliğimizi, kadınlığımızı birinci plana alır da Müslümanlığımızı ikinci üçüncü plana alırsak o zaman bozuk bir Müslümanlık çıkacaktır karşımıza. Eğer Müslümanlığımızdan önce işimiz aşımızla ilgili, mesleğimiz meşrebimizle ilgili problemleri gündeme getirecek olursak. Önce bunları çözmeliyiz, önce bunları halletmeliyiz diyerek Müslümanlığımızı ikinci üçüncü plana alırsak o zaman sapıklıklar başlayacaktır hayatımızda.

Meselâ eğer Müslümanlığımızdan önce babalığımızı değerlen-direcek olursak o zaman belki evlatlarımızdan Allah'ın istemediklerini isteyerek kendimizi putlaştıran, kendimizi tanrı yerine koyan despot bir baba olarak ortaya çıkabiliriz. Ama biz eğer babalığımızı değerlen-dirirken Müslüman olduğumuzu unutmazsak, Müslümanlığımız hatırımızda olursa o zaman Allah'ın istediği biçimde bir baba olma imkânımız olacaktır. Müslümanlığınızdan önce evlâtlığınızı gündeme getirirseniz o zaman babayı hiç takmayan despot ve itaatsız bir evlât, ya da babanın her dediğini dinleyen, babayı Rab yerinde gören bir evlât olabiliriz. Evlât olarak önce Müslüman olduğumuzu hatırlamaz, hatırımızda canlı tutmaz ve babanın arzuları karşısında önce bir Müslüman olduğumuzu unutur, yâni babanın arzularını İslâm süzgecinden geçirmeden, baba karşısında oğulun, oğul karşısında babanın İslâm-da konumunu bilmeden babalık ve oğulluk ortaya koyarsak elbette bu yanlış olacaktır.

Veya meselâ eğer siz Müslümanlıktan önce siyasetçi olmayı denemeye kalkışırsanız o zaman belki kendinizi putlaştıran, kendinizi İlâh ve Rab makamında gören, Allah'ı tanımadan kendi egemenliğinize dayalı bir sistem getirmeye kalkışabilirsiniz. Eğer Müslümanlığımızdan önce ticareti gündeme getirirsek, Müslümanlığımızdan önce ekonomiyi düzeltmeye kalkışırsak çok bozuk bir mala bakış, çok bozuk bir kazanma ve harcama anlayışı geliştirebiliriz. Ve de bunun adına İslâm da diyebiliriz. Müslümanlığımızı birinci plana almadığımız için, her şeyden önce Müslüman olduğumuzu gündeme getirmediğimiz için, Müslümanlığımız bu ticârî hayatımıza hakim olmadığı için mutlaka yanlışa düşeceğiz demektir.

Ama unutmayalım ki ben Müslümanım demek ben bu kitapla amel ediyorum, ben tüm problemlerimi bu kitaba arzediyorum, bu kitaptan ve bu kitabın pratik uygulaması olan Rasulullah'ın sünnetinden aldığım çözümlerle amel ediyorum demektir.

Öyleyse bunu diyebilmek için de kitap ve sünneti tanımak zorundayız. Bu kitabı tanımadan da Müslümanlığı yaşamaya kalkarsam o zaman bilmediğim tanımadığım bölümlerde hep hata yapacağım demektir. Yâni demek istiyorum ki biz her şeyden önce Müslümanız dedik mi, o zaman tüm problemlerimizde

Müslümanlığı gündeme getirecek ve o problemlerin çözümü için ilk önce İslâm'a baş vuracağız, İslâm'ı öğreneceğiz ve hata etmemeye çalışacağız demektir. İşte İslâm budur, teslimiyet budur, Allah yardımcımız olsun inşallah.

Değilse, eğer böyle yapmazsam, böyle yaşamazsam:
15."Ben Rabbime karşı gelirsem büyük günün aza-bından korkarım."

Evet ben büyük günün azabından korkarım. Bunu söyleyen Allah'ın Resûlüdür. Ya da peygamberinin böyle demesini istiyor Rab-bimiz. Kur'an-ı Kerîmde Rasulullah Efendimize böyle bazı hitaplar görüyoruz. Meselâ eğer şöyle şöyle yaparsan senin şah damarını koparırız! Veya eğer böyle böyle yaparsan dostun da yok, yardımcın da! gibi âyetler görüyoruz. Peki Allah'ın sevgilisi peygamber bile böyle olursa biz neyimize güveniyoruz da? Bakın Rasulullah korkuyor. Tabi öyle yapmaz Allah'ın Resûlü de Rabbimiz yine de onu ikaz ediyordu.

Meselâ bazen bir içtihat olarak Allah'ın Resûlü bir şeyler yapar. Meselâ Mekke müşriklerini huzuruna almış ve onlara bir şeyler anlatabilmenin heyecanı içinde kıvranırken bir Ümmü Mektum gelir ona şöyle şöyle davranır da Allah hemen onu uyarıverir. Ama bu konuda mazurdur Allah'ın Resûlü. Çünkü o konuda daha önce kendisine bir uyarı gelmemiştir. Yâni onun içtihadıydı bu. Ama uyarı geldiği andan itibaren Rasulullah hemen Allah'ın uyarısına uyuverir.

Meselâ yine münâfıklar hakkında istiğfar eder bir içtihat gereği Allah'ın Resûlü, veya bir münafığın namazını kılar da peygamber hemen Allah'tan uyarı geliverir bir daha böyle yapma diye. O bir beşer olarak bizim kendisine uyabileceğimiz, kendisini örnek alabileceğimiz, tam bize göre bir hayat yaşıyordu. Zira biz beşeriz, biz gaflet ederiz, biz hata ederiz. O gaflet etmez ama bir defasında Allah'ın Resûlü u-yuyup kaldılar, kendilerinin nöbetçi olarak bıraktıkları Hz. Bilal de uyu-yup kalınca sabah namazını geçirirler.

Peki buna ne diyeceğiz şimdi? Allah'ın Resûlü hata etti mi diyeceğiz buna? Hayır, ama bu şekilde namaz kazaya kalınca, kaza edileceğine dair bize bir hüküm verilecek, bize bir ders olacaktı bu. Tıpkı Hz. Adem ağaca yaklaştı, yâni Allah onun yaklaşmasına izin verdi ki dünya olsun. Allah buna müsaade etti ki tövbe gündeme gelsin ve kıyâmete kadar günah işleyenlere tövbe konusunda bir hüküm vaz edilebilsin.

İşte bakın Allah'ın Resûlü hata etmeyeceği halde: "De ki, eğer ben Rabbime isyan edersem o büyük günün azabından korkarım!" Peki peygamber böyle korkarsa bizim ne yapmamız lâzım? Ama unutmayalım ki korkmak için bilmek lâzım. Meselâ bıçağın nasıl kestiğini bilmeyen kişi korkamaz. Ateşin yaktığını bilmeyen kişi korkamaz. İlerde birilerinin pusu kurduğunu bilmeyen kişi korkamaz. cehennemi bilmeyen kişi korkamaz. Allah'ın Resûlü biliyordu ki

korkuyordu. Ben o günün dehşetinden korkuyorum diyordu. Yâni o gün, ya da bugün Rabbim benim belâmı veriverse ben ne yaparım! Bana kim yardım edebilir? Kim benim elimden tutabilir? Rabbime karşı kim bana yardım edebilir diyordu. Öyleyse âyetin ifadesiyle söyleyelim, biz de hem Allah'tan korkacağız, hem de bu korkumuzu insanlara duyuracağız, çevremize ilân edeceğiz ki onlar da korksunlar. İşte Allah bize bunu anlatır.

16."O gün kim azaptan alıkoynursa, o kimse şüp-hesiz ki rahmete erişmiştir. İşte bu apaçık bir kurtuluştur."

İşte en büyük başarı budur, en büyük kurtuluş budur. Daha önceki âyette kaybedenleri anlatmıştı Rabbimiz, burada da kazananları anlatıyor. Kaybedenler kâfirlerdi, kazananlar da müminlerdir. Öyleyse dünyadaki başarıların hiçbirisi bunun yanında başarı değildir. Dünyadaki kurtuluşların hiçbirisi bunun yanında kurtuluş değildir. Çok param oldu kazandım! Filan yere müdür oldum kazandım! Atımla kazandım, arabamla kazandım! Malımla kazandım, mülkümle kazandım! Hayır hayır bunların hiçbirisi kazanç değildir. Gerçek kazanç cennettir. Gerçek başarı, gerçek kurtuluş cennete girebilmektir.

Müslümanlar bu başarıya adım adım ulaşabilmek için cennetin sahibinin razı olduğu hayatı yaşamak için çırpınırken, beri tarafta mülk bizimdir! Saltanat bizimdir! Egemenlik bizimdir! Bilgiyi biz dağıtıyoruz! Şifayı biz dağıtıyoruz! Rızkı biz veriyoruz! Hayatınızı, düzeninizi biz sağlıyoruz! İstikbalinizi biz sağlıyoruz diyen kâfirler Müslümanların başına üşüşecekler ve onları kendi egemenliklerine, kendi kanunlarına, kendilerine kulluğa çağıracaklardır.

Egemenlik bizdedir! Hâkimiyet bizdedir! Eğer bizim kanunlarımıza itaat etmezseniz sizi yok ederiz! Rızık bizdedir, eğer bizim dediklerimizi yapmazsanız rızkınızı keseriz! Maaşınızı keser, tayininizi çıkarır sizi sürgün ederiz! Şifa bizdedir, eğer bizim arzularımıza kulluk etmezseniz size türlü hastalıklar musallat ederiz. İlim bizdedir, eğer bizim dediklerimizi yapmazsanız sizi cahil bırakırız! Size diploma ver-meyiz, sizi doktor yapmayız, size doçentlik payesi vermeyiz! Egemen-lik bizdedir, güç kuvvet bizdedir! Eğer bize kulluk etmezseniz dünyayı size haram ederiz! Eğer bizim hâkimiyetimizi kabul etmezseniz sizi kodese tıkar güneşi size haram ederiz! Hayatı size zindan ederiz!

Evet tüm sahte ilâhlar, tüm sahte melikler, Allah'ın kendilerine verdiği bu geçici güçlerini kullanarak bir şeyler yapabileceklerini zannederler. Ama bakın, bundan sonraki âyetinde Rabbimiz bunların ellerinde gerçekten hiçbir şey olmadığını, hiçbir güçlerinin olmadığını, bunlardan Müslümanların hiçbir zaman korkmamaları gerektiğini şöylece anlatmaya başlayacak:

17."Allah sana bir sıkıntı dokunduracak olursa onu ondan başkası asla gideremez. Sana bir iyilik murat ederse başkası asla onu engelleyemez."

Evet Allah sana bir zarar murad ederse, sana bir zarar isabet ettirecek olursa, Allah'tan sana bir zarar gelecek olursa. Bu zararın türü, cinsi, cibilliyeti, eni boyu ne olursa olsun. En fazla ölüm olabilir, o da sana Allah'tan gelecek olursa onu O'ndan başka kaldıracak yoktur. Onu O'ndan başka senden def edecek yoktur.

Ne para, ne pul, ne ana, ne baba, ne amir, ne müdür, ne arkadaş, ne efendi, ne şeyh onu senden defedecek hiç kimse yoktur. Allah seni bir zarara düşürmeyi murad etti mi, Allah sana bir zarar ulaştırmayı takdir buyurdu mu artık onu O'ndan başka kaldıracak yoktur. Yine Allah sana bir hayır murad eder, senin bir hayra ulaşmanı dilerse onu senden engelleyecek hiçbir kimse yoktur. Seni o hayırdan mahrum edecek hiçbir güç ve kuvvet yoktur. Zarar veren de, fayda veren de Allah'tır. Allah'tan başka fayda ve zarar veren yoktur.

Allah'ın Resûlünün bir hadisi şerifine dayanarak bunu şöyle ifade etmeye çalışalım inşallah: Allah'ın Resûlü Abdullah İbni Abbas-ın omuzundan tutar ve ona şöyle buyurur: Ey oğulcuğum! İsteyece-ğin şeyi sadece Allah'tan iste! Ağyarın kapısında dilencilik yapma! Anam! Babam! Amirim! Müdürüm! Ağam! Patronum! Üstadım! Şey-him! Arkadaşım! Hemşehrim! Bakanım! Dekanım! Yetişin! Beni kur-tarın deme sakın. Sığınacağın zaman sadece Allah'a sığın. İsteyece-ğin zaman da sadece Allah'tan iste. Çünkü kesinlikle bilesin ki bütün bir ümmet, bütün bir cihan toplansa da elbirliğiyle sana bir menfaat sağlamaya çalışsalar Allah'ın senin lehinde yazdığının dışında sana hiçbir menfaat sağlayamazlar.

Gel sana para verelim! Borçlarını kapatalım! Dertlerini dağıtalım! Sana şifa bulalım! Sağlığını sıhhatini geriye iade edelim! Tayinini memleketine çıkartalım! Sürgününü durduralım deseler hiçbir şey yapamazlar Allah'ın yazdığının dışında.

Ya da bütün bir dünya toplansa da sana bir zarar vermeyi isteseler bilesin ki senin aleyhinde yazdıklarının dışında sana hiçbir zarar veremezler. Allah'ın takdirinin dışında senin kılına bile dokunamazlar! Yâni seni okuldan atacaklar, işine son verecekler, İslâmî düşüncenden ötürü seni hapse atacaklar, sürecekler, öldürecekler, önünü kesecekler. Hayır hayır Allah'ın senin aleyhinde yazdıklarının dışında sana hiçbir zarar veremezler.

Öyleyse aman müdürüme karşı şöyle şöyle davranayım da bu okulda kalayım! Dekana karşı şöyle şöyle davranayım da beni falan yere müdür yapsın. Müşterilerime karşı şöyle şöyle davranayım da çok para kazanayım. Müdürüm namazdan hoşlanmıyor. Öyleyse ben de namazı terk edivereyim de ondan gelebilecek bir zararı defedeyim. Şurada şu tavizi vereyim de şu faydayı sağlayayım. Başımı açıvereyim de diplomayı alayım. Sakalımı kestireyim ki

işten atılmayayım. Şuralarda görünmeyeyim ki doktorayı bitirebileyim. Yoo! Allah'ın takdiri asla değişmez. Çünkü artık kâlemler kaldırılmış, sahifeler dürülmüştür. Yâni lehinde yazılanlar yazılmış, aleyhinde takdir edilenler edilmiştir. Onu Allah'tan başka değiştirecek de yoktur artık. Öyleyse in-sanlardan korkmaya, endişe etmeye, tabasbus ve tavizler içine girmeye hiç de gerek yoktur. Evet Allah'ın Resûlünün hadislerinden benim anladığım budur.

Bir de efendim bizler Allah'ın sevgili kullarıyız! Bizler Müslüma-nız! Bizim eve hastalık uğramamalı! Bizim eve polis gelmemeli! Ben Rabbime karşı görevlerimi eksiksiz yapıyorum! Binaenaleyh benim param kaybolmamalı! Benim ticaretim zarar etmemeli! Benim huzurum bozulmamalı! Rahatım kaçmamalı! Çoğumuz böyle düşünüyoruz bugün değil mi? Başımıza beğenmediğimiz bir şeyler geldiği zaman: "Yahu ben Allah'ın bu kadar kötü bir kulu muydum ki bütün bunlar be-nim başıma geldi!" diyoruz. Halbuki iyi kötü başımıza ne gelmişse bilelim ki bu Allah'tan geldi ve Rabbimiz bizi onunla imtihan etmek için göndermiştir. İmtihanın şeklini, biçimini de biz ayarlamıyoruz Allah ayarlıyor. Bu konuda asla ona itiraz etmeye ve akıl vermeye kalkışmamalıyız. Ya Rabbi beni niçin kadın yarattın? Halbuki ben erkek olarak gelmek istiyordum dünyaya! Ya Rabbi beni niçin böyle beş tane kız evlâdıyla imtihan ediyorsun? Halbuki ben iki tane de erkek istiyordum! Ya Rabbi beni neden yüz milyonla imtihan ediyorsun? Halbuki ben milyarlarla imtihan edilmek istiyordum! Ya Rabbi beni neden bir çadırla imtihan ediyorsun? Halbuki ben bir villada imtihan olunmak istiyordum! Ya Rabbi bu felâketleri bana niçin gönderdin? Halbuki ben rahat bir hayatla imtihan olunmak isterdim diyerek imtihan konusunda Allah'a akıl vermeye, ona yol göstermeye kalkışmayalım.

Evet zarar veren de, fayda sağlayan da sadece Allah'tır. Sana Allah'tan ne gelirse gelsin, bir acı, bir hüzün, bir sıkıntı, bir korku, bir hastalık, bir fakirlik, bir hayır, bir lezzet, bir iyilik, bir sevinç, bir sıhhat, bir zenginlik ne gelirse gelsin bilesin ki bunların tamamı Allah'tandır. Çünkü:

18. "O kullularının üzerinde yegâne kahirdir. O Hakîmdir, Habîrdir."

Kahreden O'dur, öldüren O'dur, hayat veren O'dur. Ne zararı-na karşı konabilir, ne de hayrı engellenebilir. Zarar O'nun zararıdır, hayır O'nun hayrıdır. Fayda veren de, zarar veren de yalnız O'dur.

Yeryüzünde ben sizin Rabbiniz değil miyim diyen sahte Rablere, hâkimiyet bendedir diyen İlâh taslaklarına, ben size izin vermediğim halde nasıl secde ettiniz? Ben size müsaade etmediğim halde nasıl örtündünüz? Ben izin vermediğim halde nasıl sakal bıraktınız? Benim haberim olmadan bunları nasıl dile getirdiniz? Halbuki sizi ben tayin etmiştim! Sizin maaşınızı ben veriyordum! Sizler benim memurlarımdınız! Sizler benim ülkemde yaşıyor,

benim okullarımda okuyordunuz! Benim iznim olmadan bunları nasıl gündeme getirdiniz? Benim iznim olmadan bunları yapamazsınız! Benim iznim olmadan hiçbir şey yapamazsınız! Ben istersem açtırırım, ben istersem kestiririm ben istersem nefes alış verişlerinizi bile kontrol ederim, sizin üzerinizde kahir olan, kahhâr olan biziz diyen sahte tanrılara hiç inanmayın. Kulları üzerinde Kahhâr olan, mutlak güç ve kuvvet sahibi olan sadece Allah'tır. Allah'ın izni olmadan kimse kimsenin kılına bile dokunamaz. Çünkü kahir Allah'tır. O'nun hükmünü reddedebilecek, onun emrini geri çevirebilecek yoktur. Kazasının önüne geçebilecek kâinatta hiçbir güç yoktur.

İşte buna böylece inanan kişi Müslümandır. Buna inanmayan, Allah'ın yegâne Kahhâr olduğuna inanmayan kişi asla cahiliyeye karşı duramaz. Allah'ın Kahhâr olduğuna inanmayan ve yeryüzünde Allah'tan başka Kahhârların da bulunabileceğine inanan kişi küfür karşısında cahiliye karşısında direnme gücü bulamaz. Buna inanmayan kişi küfür ve şirke başkaldıramaz, inancı adına içinde bulunduğu toplumun şirkine kesinlikle savaş açamaz. Evet Kahhâr olan sadece Allah'tır.

Ama şunu da hiçbir zaman unutmayın ki böyle inanıyormuş gi-bi görünerek, böyle yapıyormuş gibi görünerek de O'nu asla kandıra-mazsınız. Çünkü O Kahhâr olan Allah aynı zamanda:

...dir de. O Hakîm ve Habîrdir de aynı zamanda. Yâni yaptığınız, düşündüğünüz her şeyden haberdardır ve yaptıklarının tümünü hikmetle yapandır da. Evet, Allah Hakîmdir. Yâni her şeye hikmetiyle hakim olandır. Hâkimiyet elinde olandır ve hayata hükmedendir O. Neyi ne için yarattığını bilendir, yarattığına nasıl bir hayat tarzı belirleyeceğini, yarattıklarının nasıl mutlu olacaklarını, yarattıklarına nasıl bir din göndereceğini, onları neyle sorumlu tutacağını bilendir O Allah. Ve yarattıklarının her şeyinden haberdardır O Allah. Elhamdülillah ki bu sıfatların sahibi sadece Allah'tır. Eğer başkaları da bu sıfatların sahibi olsaydı, başkaları da zarar vermeye, fayda sağlamaya güç yetirseydi o zaman bizim işimiz bitikti. Güçlüler yeryüzünde güçsüzlere asla hayat hakkı tanımazlardı. Yeryüzünde hakları olmadığı halde Allah'a ait olan bu sıfatların kendilerinde de bulunduğunu iddia edenlere sormak lâzım. Bunlardan bir tane insan gösterebilir misiniz ki ölümsüz olsun? Bir tek insan gösterebilir misiniz ki ölüme çare bulmuş olsun. Başkalarına fayda ve zarar sağlaması şöyle dursun bir tek insan gösterebilir misiniz ki kendisine faydalar sağlayıp, kendisinden zararları def edebilmiş olsun? Var mı böyle birileri? Eh öyleyse nasıl olur da bu adamlar hâkimiyet bizdedir, egemenlik bizdedir, biz istersek, biz istemezsek filan diyebilirler?

Evet Allah'ın bu sıfatlarına dayanamadı kâfirler. Allah'ın Habîr oluşuna, kendilerinin yaptığı her şeyden haberdar oluşuna dayanamadılar da gelip Rasulullah'a sordular. Dediler ki ey Muhammed! Bir şâhit getir bu konuda.

Gerek Rabbinin Habîr oluşuna gerekse böyle bir Habîr olan Allah'ın seni elçi olarak bize göndermesine bir delil, bir hüccet göster dediler. Bir şâhit istediler de Rabbimiz şöyle buyurdu:

19. "Şâhit olarak hangi şey daha büyüktür." de. "Allah benimle sizin aranızda şahittir. Bu Kur'an bana, sizi ve ulaştığı kimseleri uyarmam için vahyolundu; Allah'la beraber başka ilâhlar bulunduğuna siz mi şâhitlik ediyorsunuz de. "Ben şehâdet etmem" de. "O ancak tek bir İlâhtır, doğrusu ben ortak koşmanızdan uzağım"de.

Evet şehâdetin en büyüğü nedir? En büyük şâhit kimdir? Allah'ın bu sıfatların sahibi olduğuna ve senin hak peygamber olduğuna en büyük şâhit, en büyük delil nedir? Bu konularda şehâdetin en büyüğü nedir? Hangi şahidin şehâdeti geçerlidir? Hangi şahidin şe-hâdeti diğer şâhitlerin şehâdetlerinden üstündür? Bu konuda hangi şahidin şehâdeti kesin bir hüküm ifade eder? O gün peygamber öyle diyordu ve kâfirler de soruyorlardı ona, peki bunun böyle olduğuna delilin nedir diye.

Bugün biz de aynı şeyleri söylüyoruz. Biz de diyoruz ki Allah Kahirdir, Kahhâr dır. Biz de diyoruz ki Hz. Muhammed (a.s) Allah'ın hak peygamberidir. Bizim izinden gideceğimiz önderimiz, örneğimiz odur. Ondan başka örnek alacağımız yoktur. O nasıl yaşamışsa biz de öylece yaşamak zorundayız.

Onun aile hayatı nasılsa, onun mala bakışı nasılsa, onun gecesi gündüzü nasılsa, biz de aynen onun gibi olmak zorundayız. Biz böyle deyince, bugünküler de bize diyorlar ki peki deliliniz nedir bu konuda? O gün peygamber onlara, bugün de bizler onlara diyeceğiz ki:

Allah benimle sizin aranızda en büyük şâhittir. Evet onun peygamberliğine en büyük şâhit Allah'tır. Allah şehâdetiyle peygamberliğe ulaşan Rasulullah tüm dünya kendisini inkâr etse bile ne gam, o yoluna devam edecektir. Veya Allah şâhitliğindeki bir peygambere bizler inandıktan sonra tüm dünya bizden delil istese bile bu konuda, ne gam bizim peygamberimizin en büyük delili Allah şehâdetidir. İşte bakın bizim eşhedü dediğimiz konu Allah'ın eşhedü dediği konudur. Bu ne muazzam bir şereftir bizim için ki bizim şehâdet ettiğimiz konuya Allah da şehâdet getiriyor. Âl-i İmrân sûresinde de Rabbimiz kendi kendine şehâdet getiriyor. Burada da bakın:

Kendisinden başka İlâh olmadığına Allah şehâdet getiriyor. Allah'ın varlığına şâhit, Rasulullah'ın risâletine en büyük şâhit Allah dır. Bundan daha büyük bir şeref, bundan daha büyük bir delil olur mu? Müslümanların şehâdetine Allah sahip çıkıyor.

Evet Rabbimiz peygamberine diyor ki, onlara şöyle söyle peygamberim: Sizce en büyük, en inandırıcı şâhit nedir? Söyleyin ben onu getireyim.

Şimdi Allah'a, Allah'ın Rab oluşuna, peygambere, peygamberin gerçek örnek oluşuna nasıl şahit getirisiniz? Allah'ı ve peygamberi bilmeyenlere bu konuda nasıl delil getirilir? İslâm'ı tanımayanlara, kulluk bilincine ermeyenlere nasıl bir delil getirebilirsiniz?

Meselâ bakın Ankara'da bir hoca efendiyi sorgulamak ve aramak üzere evine giderler. Arama tarama esnasında hocanın evinde televizyonun olmadığının farkına varırlar ve sorarlar hocaya. O da evinde televizyonun olmadığını söyler. Adamlar buna kesinlikle inanmazlar ve hayret, nasıl yaşar bu adam bu devirde televizyonsuz derler. Evet İslâm bilincinde olmayan bu adamlara nasıl anlatabilirsiniz bunu? Televizyonsuz da yaşanabileceğini nasıl inandırabilirsiniz bu adamlara? Nasıl bir delil getirebilirsiniz bu konuda? Sadece diyebileceğiniz bir tek şey var, o da:

De ki Allah sizinle bizim aramızda şâhittir bu konuda. Meselâ deseniz ki birine soframda üç kaptan fazla yemek bulundurmuyorum, inanmaz adam buna. Veya deseniz ki ben soframda kesinlikle içki bu-lundurmuyorum, inanmaz buna adam. Veya meselâ bir Alman'a deseniz ki ben sabahtan akşama kadar hiçbir şey yemeden oruç tutuyorum, kesinlikle inanmaz buna. Adam öyle bir hayat yaşıyor ki öyle bir hayata inanmış ki ben ona gerçek İslâmî hayatın bu olduğuna nasıl inandıracağım? Nasıl bir delil, ne tür bir şâhit getireyim yâni onu buna inandırabilmek için? Adam modaya karşı gelinemeyeceğine öyle bir inanmış ki, âdetlere ters düşülmemesi gerektiğine öyle bir inanmış ki çevrenin insan hayatına etkili olduğunu öyle bir kabullenmiş ki, şimdi ben bu adama nasıl bir delil, nasıl bir şâhit getireyim ki çevrenin, modanın, âdetlerin, törelerin, ağanın, patronun, yönetmenliklerin, yasaların bizim iyi bir Müslüman olmamızı engelleyemeyeceğini ispat edeyim. De ki Allah. Eh ben de öyle diyorum. Gardaş bu konuda Allah şâhittir. Bizim böyle yaşamamızı Allah istiyor, başkasını da bilmem!

"Ve bu Kur'an bana, sizi ve ulaştığı kimseleri uyarmam için vahy olundu."

Demek ki bu kitap sadece o döneme ait değildir. Demek ki bu kitabın hükümleri sadece onun indiği dönem insanlarını kapsamaz. Sadece indiği dönem insanları için bağlayıcı değildir bu kitap, aksine kıyâmete kadar ona ulaşan insanları da onunla uyarmak için indirilmiştir. Onunla sizi uyarmam için, sizi cehennemden korumam ve cen-nete kazandırmam için bu Kur'an bana vah yolunuyor. Allah'ın Resûlü kendi dönemindeki insanlara diyordu bunu. Sizi uyarmam için. Uyardı Allah'ın Resûlü dönemindeki ashabını. Kur'an'ı tebliğ ederek uyardı, Kur'an'ı gündeme getirerek uyardı, Kur'an'ın nasıl pratize edileceğini bizzat hayatında göstererek uyardı. Ama sadece onları değil bu Kur'-an kıyâmete kadar her kime ulaşırsa onları da uyarmak üzere bu kitap bana indirildi. Evet dün onları uyarmıştı Allah'ın Resûlü şu anda da bizi uyarıyor. Şu anda bile Allah'ın Resûlü bizi Kur'an'la uyarıyor.

Kim ki Kur’an okuyor, bilsin ki o, Rasulullah’la karşı karşıyadır. İbni Cerir der ki; “Bu âyetle anlaşılıyor ki kendisine Kur’an’ın ulaştığı kimse bizzat Muhammed (a.s)'ı görmüş gibidir.” Öyleyse şu anda bizler de Rasulullah’la karşı karşıyayız. Meselâ bir elçi hükümdarın emrini bir valiye ulaştırıyor. Bu emir o elçinin değil hükümdarın emridir. Öyleyse ben şu anda o elçinin size ulaştırdığını ve de elçiyi gönde-renin mesajını size ulaştırıyorum.

Tâbiînden Muhammed Bin Kab El Kurazi der ki: "Kur’an okuyan kişi onu peygamberden dinliyormuş gibi okusun. Zira onu şu anda sizi uyarmak üzere Allah’ın Resûlü okumaktadır."

Gerçi kesin biliyoruz ki Allah’ın Resûlü vefat etmiştir. Maddî planda onun etkinliği bitmiştir. Ama yine kesin biliyoruz ki onun Risâ-leti, onun fonksiyonu, onun misyonu, onun yolu, onun sünneti devam ediyor ve kıyâmete kadar da devam edecektir. Öyleyse sanki şu anda Allah’ın Resûlü okuyor da biz ondan dinliyormuşuz gibi onu dinleyecek ve okuyacağız. Ve şunu kesin bilelim ki böyle okumadığımız, böyle dinlemediğimiz sürece de ondan istifade imkânımız olmayacaktır.

Bu âyet aynı zamanda bizden bize ulaşan bu kitabın âyetlerini tebliğ etmemizi de istemektedir. Allah’ın Resûlü bir hadisi şeriflerinde:

"Allah’ın kitabından her kime bir âyet ulaşmışsa muhakkak ki ona Allah’ın emri ulaşmıştır. O da bir âyet de olsa Allah’ın kullarına onu ulaştırsın!"

Buyurur. Öyleyse bize Allah’ın kitabı ulaşmıştır, Allah Resûlü vasıtasıyla, kitabı vasıtasıyla Allah bizi uyarmıştır, biz de uyarıldığımız bu âyetlerle başkalarını uyarmak, başkalarına da bu âyetleri ulaştırmak zorundayız.

Ancak burada şunu da söyleyelim ki bu kitap geldiği andan itibaren kıyâmetin kopacağı zamana kadar ki insanların tamamı bu kitaptan sorumludur. Tüm insanlık bununla sorumlu tutulacaktır. Bu kitap kendilerine ulaşsın ulaşmasın, bu kitabın varlığından haberdar olsun olmasın fark etmez herkes bundan sorumlu tutulacaktır. Hambeliler bu görüştedirler. Ancak Hanefîler bu kitabın uyarısı kendisine ulaşmamış, bu kitabın uyarısıyla karşı karşıya gelmemiş toplumlar bu kitabın hükümlerini terk etmekten sorumlu olmayacaklardır derler. Hanefîler Übey Bin Kâbın hadisi bunun delilidir derler. Rasulullah’ın huzuruna bir kısım esirler getirildi. Allah’ın Resûlü onlara sordu:

"Sizler İslâm'a dâvet edildiniz mi, buyurdu. Onlar; hayır! Bize İslâm ulaşmadı, dediler. Bunun üzerine Allah'ın Resûlü onları serbest bıraktı ve: "Kur'an bana sizi de ulaştığı kimseleri de uyarmam için vah yolundu"

Âyetini okudu.
"Allah'la beraber başka ilâhlar bulunduğuna siz şâhitlik mi ediyorsunuz? Ben şehâdet etmem, de. O ancak tek bir İlâhtır, doğrusu ben sizin ortak koşmanızdan beriyim, de."

Yoksa sizler Allah'tan başka ilâhlar da mı kabul ediyorsunuz? Ya da sizler Allah'la beraber hayatınıza karışacak başka İlâhların varlığına da mı şehâdet ediyorsunuz? Hayata, ölüme, öldürmeye, diriltmeye, rızık vermeye, yönetmeye, kanun koymaya yetkili başka İlâhlar da vardır demeye mi çalışıyorsunuz? Hayatınıza karışacak Allah'la beraber başka rablerin başka ilâhların varlığına mı inanıyorsunuz? Bu hayatınız ne böyle? Kadın, para, dünya, mal, mülk, makam mevki yoksa sizler bunlara da mı şehâdet ediyorsunuz? Hayatınızın bazı bölümlerinde Allah'ı, bazı bölümlerinde de başkalarını dinlemeden yanasınız. Yoksa sizler hayatınızın bazı bölümlerine karışan Allah'la beraber başka Rablerin varlığına da mı inanıyorsunuz? ***"De ki, ben şâhitlik etmem!"*** Peygamberim! Onlar hayatlarına karışacak başka İlâhların varlığına da şâhitlik ederlerse sen onlarla beraber olup da onların bu bozuk düzen inanışlarına şâhitlik etme, buyuruluyor.

Sûrenin ilerdeki âyetlerinde gelecek Rabbimiz orada da buyuracak ki:
"Eğer onlar şâhitlik ederlerse onlarla beraber olup sözlerini kabullenme, âyetlerimizi yalanlayan ve âhirete inanmayanların heveslerine uyma. Onlar Rablerine başkalarını denk tutuyorlar."
(En'âm 50)

Müşrikler Allah'ın Resûlüne tekliflerde bulunuyorlardı. Allah'ın Resûlü kendi inanışlarını kabullenmesi halinde onun dinine gireceklerini ileri sürüyorlardı. Para pul teklif ediyorlar, makam mevki sunuyorlar, kadın kız gösteriyorlar, koltuk sandalye teklif ediyorlardı. Onu zor-luyorlardı buna. Sanki bu iki şeyin, yâni şirkle imanın cem edilmesi, küfürle imanın birlikte yaşanması mümkünmüş gibi Allah'ın Resûlüne teklif ediyorlardı. Tıpkı günümüzde kimilerinin hem Allah'a teslim hem de hayat programını Allah'tan başkalarından alarak bir Müslümanlık yaşayabileceklerini zannettikleri gibi. Yâni hem Allah'a inanıp hem de Allah'tan başkalarının kanunlarını da uygulayarak, hem Allah'a inanıp hem de Allah'tan başkalarından da yardım dileyerek, hem Allah'a inanıp hem de Allah'tan başkalarını da velî kabul ederek Müslüman kalabileceklerini zannettikleri gibi.

Evet bugün kimi insanlar da böyle inanıyorlar. Yâni hem Allah'a kulluk yapalım, hem de Allah'tan başkalarını da razı edelim, böylece Müslüman kalırız zannediyorlar. Halbuki bu ikisinin birlikte olması kesinlikle mümkün değildir. Kişi ya Allah'ın kuludur, ya da başkalarının. Allah'la birlikte aynı zamanda başkalarına da kulluğu Allah asla kabul etmemektedir.

"De ki benim Rabbim bir tek İlâhtır ve ben sizin ortak koşmanızdan beriyim."

Ben sadece O'na kulluk ederim. Benim Rabbim tekdir. Benim hayat programımı tespit eden Rabbim bir tanedir. Ben O'nunla beraber program yapmada ortaklar kabul etmiyorum. O'nunla birlikte arzularına uyacağım, rızasını kazanmaya çalışacağım, talimatlarını yerine getireceğim başka Rabbim, başka İlâhlarım yoktur. Hüküm O'-nundur, hâkimiyet O'nundur, yaratan O'dur hayat veren O'dur, öldüren O'dur, rızık veren, doyuran O'dur, kanun koyan O'dur hüküm vaz eden O'dur. Ben O'nunla beraber başkalarını da dinleyerek şirk koşmam. Ben sizin anlayışlarınızdan beriyim.

Evet Allah'ı küstürmek adına başkalarını razı etmek şirktir. Allah'ı küstürmek adına babamızı, anamızı, karımızı, liderimizi, efendimizi, zevklerimizi razı etmek şirktir. Allah'ı küstürmek adına başkalarının arzularını yerine getirmek şirktir. Allah'ı küstürmek adına başkalarının kılık kıyafet anlayışını kabul etmek şirktir. Allah'ı küstürmek adına başkalarının alfabesini kabul etmek, Allah'ı küstürmek adına başkalarının hayat tarzını kabul etmek şirktir Allah korusun.

Evet yahudiler şirk koştular, hıristiyanlar şirk koştular Allah'a. Onlar Azizlerini, Papazlarını, Hahamlarını, Keşişlerini Allah makamına oturttular ve Allah'a ortak bildiler bunları. Bunların dediklerini Allah buyruğu gibi kabul edip onlara kulluk yaptılar. Ehl-i kitap böyle yaparken müşrikler de göklerin ve yerlerin sahibi Allah'tır. Severiz sayarız o Allah'ı. Gökleri ve yerleri ona verelim ama o Allah bizim hayatımıza karışamaz diyerek Allah'a şirk koştular. Kendi hayatlarına Allah'tan başka karışacak Rabler bularak Allah'a şirk koştular.

Dediler ki o Allah bizim hayatımıza karışmaz, karışamaz. Çünkü bizim pis işlerimiz var, dalavereli işlerimiz var, basit işlerimiz, karanlık işlerimiz mafya işlerimiz var. Ekonomik işlerimizde bizim ne yapacağımız belli olmaz, meslek hayatımızda ne yapacağımız belli olmaz, siyasi işlerimizde nasıl dalavereler yapacağımız belli olmaz. Hukuk işlerimizde içimizde kimi güçlüler var biz onlara garibanlardan farklı hak tanımak zorundayız. İçimizde dokunulmazlar var, azizler var, imtiyazlılar var, para babaları var onlara ayrıca hak tanımak zorundayız. İçimizde güçlüler var, egemenlik sahipleri var, onlara mallarımızdan belli bir hisse ayırmak zorundayız. İçimizde etkili yetkili kim-

seler var bizler zaman zaman onlara da dua yapmak zorundayız. Dualarımıza onları da karıştırmak zorundayız. Onlara da sığınmak, onlardan da yardım istemek zorundayız. Yâni bizim böyle pis işlerimiz var, kirli işlerimiz var. Ya Rabbi sen yücesin, seni böyle pis işlere karıştırmak istemiyoruz. Sen göklerinle ilgilen, diğer varlıklarınla ilgilen, yerinde dur, bizim işimize karışma, bırak bizi kendi halimize de ne halimiz varsa görelim, diyerek Allah'a şirk koştular.

Tıpkı şu anda ya Rabbi tamam din göndermişsin bize, kitap göndermişsin, peygamber göndermişsin, bize bir hayat tarzı belirlemişsin anladık da yâni eskimiş bunlar. Onlar demode olmuş artık diyerek kitaba ve peygambere farklı bir fonksiyon yükleyerek şirke düşen insanlar gibi.

Ya Rabbi şu anda bizim hayatımız değişti. Bizim dünyalık işlerimizi becerecek adamlarımız var. Hukuk işlerimizi becerecek hukukçularımız var. Eğitim işlerimizi ayarlayacak eğitim şuramız, eğitim uzmanlarımız var. Kılık kıyafetimizi ayarlayan moda uzmanlarımız var. İyisi mi sen bizim hayatımıza karışma diye şirk koşanlar gibi. Evet onlar da bunlar da şirk koşmuşlar Allah'a.

"De ki, Ben sizin şirk koştuklarınızdan da şirk koşmalarınızdan da beriyim."

Evet bu konuda teberrî şarttır. Biz de diyeceğiz bunu. Diyeceğiz ki ey müşrikler! Bizler sizin şirklerinizden de şirk koştuklarınızdan da, şirk âdetlerinizden de, şirk sistemlerinizden de beriyiz. Bizim kulluk anlayışımızla sizinkilerin uzak ve yakından en ufak bir benzer yanı yoktur, diyeceğiz ve tamamıyla müşriklerden ve onların şirk anlayışlarından, şirk düzenlerinden, şirk unsurlarından ayrılacağız, ayrışacağız.

Yâni ben Allah'a inandım! Yetmez bu. Allah'a inanmakla beraber Allah'tan başkalarından teberrî de şarttır. Allah'a imanla beraber Allah'tan başkalarına itaati reddetmek de şarttır. Müslümanlar şunu kesinlikle bilmelidirler ki onlar tamamıyla cahiliyeden ve cahiliye anlayışlarında ayrılmadıkça onlara Allah'ın yardımı gelmeyecektir. Allah'ın va'di gerçekleşmeyecektir. Onlar cahiliyenin karşısına dikilip açıkça onu reddetmedikçe, onlardan ayrıldıklarını açıkça ortaya koymadıkça zafer asla müyesser olamayacaktır. Zafer ve Allah'ın yardımı gelemediği gibi böyle hem Allah'a inanır, hem de başkalarının rubûbiye-tine ve ulûhiyetine inanırsak bilelim ki bu yaşadığımız hayat Allah'ın istediği Müslümanlık da olmayacaktır.

20. Kendilerine kitap verdiklerimiz Muhammedi çocuklarını tanıdıkları gibi tanırlar. Fakat bunlar kendile-rine yazık ettiler, çünkü onlar inanmazlar."

Evet kendilerine kitap verilenler, kitap bilgisine peygamber bil-gisine sahip olanlar Cenâb-ı Hakkın ulûhiyeti konusunda, Cenâb-ı Hakkın ortağının olmadığı konusunda kendilerine gönderilen son elçinin peygamberliği konusunda kesin bilgiye sahiptirler. Yâni onlar ken-di kitapları sayesinde, kendi peygamberlerinin kendilerine ulaştırdık-ları bilgiler sayesinde kesin biliyorlar ki İlâh bir tek İlâhtır. O'ndan başka İlâh olmadığını ve O İlâhın gönderdiği elçinin son elçi olduğunu ve hak peygamber olduğunu oğullarını tanıdıkları gibi tanımaktadırlar bilmektedirler.

Çünkü her peygamber kendi toplumuna ahir zaman peygamberinin geleceğini, bu peygamberin sıfatlarını, kendisine gönderilecek kitabın özelliklerini, ümmetinin özelliklerini müjdelemiş, haber vermiştir. Onlar bunu oğullarını tanıdıkları gibi bilmektedir. Bilmekteydiler bunlar ama bildikleri halde hakkı gizliyorlardı.

Mesela Abdullah İbni Selâm yahudi âlimlerindendir. Hz. Ömer kendisine bu âyetin mânâsını sorunca der ki: Vallahi ben onu kendi evlâtlarımdan daha kesin bilirim. Çünkü kendi çocuklarıma gelince ne bileyim onların anası beni kandırmış olabilir deyince Hz. Ömer onun alnından öper ve çok güzel söyledin, çünkü Allah da böyle buyuruyor der.

Yâni bizim ehl-i kitabın, bizim hoca takımının en büyük tehlikesi buradadır. Kitaptan nasibi olanlar, İslâm'ı, imanı, Kur'an'ı sünneti, Allah'ı, peygamberi tanıyanlar. İlâhiyatlılar, İmâm Hatipliler, medreseliler, hatipler, vaizler, müftüler, imâmlar, müezzinler, hocalar, hoca çocukları. Babası müftü olanlar, ya da Allah ve peygamberi adına birazcık bilgisi olanlar. Kitap ve sünnet adına azıcık bilgi sahibi olanlar var ya, işte onlar hakkı oğulları gibi tanımaktadırlar. Yâni kitapsız Müslümanlık olmayacağını, peygamberi tanımadan Müslümanlık olamayacağını avuçlarının içi gibi bilirler, ama yine de yan çiziyorlar.

Evet biz de biliyoruz hakkı. Biz de biliyoruz peygamberin fonksiyonu. Biz de biliyoruz kitabın hayatımızdaki fonksiyonunu. Biz de biliyoruz bunları tanımak zorunda olduğumuzu. Biz de biliyoruz dinimizi bu ikisine bina etmemiz gerektiğini. Biz de biliyoruz bunlarsız din olmayacağını. Ama zevklerimiz ağır basıyor, menfaatlerimiz ağır basıyor, dükkanımız ağır basıyor, okulumuz ağır basıyor, doktoramız ağır basıyor, evimiz engel oluyor, müşterimiz engel oluyor, yönetmenlikler ağır basıyor, çevremiz engel oluyor, âdetler, töreler ağır basıyor.

Yâni oğlumuzu bildiğimiz gibi bileceğiz, ama dünyamız, menfaatlerimiz dinimizi pratikte ortaya koymamıza engel olacak. Bu çok tehlikeli bir durumdur Allah korusun. Bunlar, bu yahudi âlimleri hakkı gizledikleri zaman kendilerinin

gazaba uğrayacaklarını da biliyorlardı. Bunu da bildikleri halde yine de gizlemeye devam ettiler.

Bir de bu âyetten şunu anlıyoruz ki hakkı bilmekle hakka iman etmek ayrı ayrı şeylerdir. Hakkı bilmek hakka iman etmek demek değildir. Bakın bunlar biliyorlardı ama iman etmiyorlardı. Bilgi ve iman pratiğe dökülmedikçe hiçbir şey ifade etmez. Efendim işte mârifet yeterlidir, onlar bunun mârifetine ermişlerdir filan diye birtakım zırvaların da hiçbir kıymeti yoktur.

Evet ehl-i kitap hakkı oğulları gibi bilirler. Avuçlarının içini bildikleri gibi bilirler ama kendilerine yazık ettiklerinden, kendilerini boşa harcadıklarından iman etmezler onlar.

Rabbimiz bu âyetiyle kıyâmete kadar ehl-i kitabın İslâm'a ve Müslümanlara karşı tutumlarını arzederek ümmeti Muhammed'e bu konuda ders veriyor. Onlar bu dini çok iyi biliyorlar. Onlar bizim dinimizin dinamizmini çok iyi biliyorlar. Onlar kesinlikle biliyorlar ki bu din haktır.

Ve yine biliyorlar ki yeryüzünde bu dinin mensupları yaşadıkça kesinlikle kendilerine huzur yoktur. Amerikan savunma bakanının yeryüzünde bir tek İsmail oğullu kalmayıncaya kadar bizim savaşımız sürecektir sözünün altında yatan da işte budur. Bu savaş din yalnız Allah'ın oluncaya kadar sürecektir. Bunlar Müslümanlar hayatta oldukları sürece kendilerine huzur olmayacağını bildikleri için, ayrıca kendi tutarsız ve sapık dinleriyle bu tehlikenin karşısında duramayacaklarını bildikleri için yıllardır bu dinin kuvvet kaynaklarını araştırmakta ve bu dini bozabilmek için ellerinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyorlar. Bu kaynaklardan bu Müslümanları nasıl uzaklaştırabiliriz? Bu insanları dinlerini öğrenmekten nasıl koparırız? Böylece boşalan zihinlerine küfrü nasıl yerleştirebiliriz? Dertleri budur bu alçakların.

Öyleyse bizler de kendi dinimizi kendi çocuklarımızı bildiğimizden daha iyi bilmek zorundayız. Kendi dinimizi avucumuzun içini bildiğimizden daha yakın bilmek zorundayız, değilse Allah korusun bu alçaklar ve tüm yeryüzü zalimleri bizi ondan koparmaya âdeta yemin etmiş durumdadırlar, bunu hiçbir zaman hatırımızdan çıkarmamalıyız.

21. Allah'a karşı yalan uyduran veya âyetlerini yalanlayandan daha zalim kimdir? Zalimler bunun için asla felaha ulaşamazlar."

Allah'a yalan iftira edenden ve Allah'ın âyetlerini yalanlayan dan daha zalim kim vardır? Peki acaba Allah'a yalan iftirada bulunmak ne demektir? Allah'a yalan iftirada bulunmak demek Allah'ın zâtıyla alâkalı, sıfatlarıyla alâkalı yalan söylemek, sıfatları konusunda O'nu eksik tanımak, O'nun bu eksikliğini yerdekilerle tamamlama cihetine gitmek, O'nda olan sıfatları

başkalarına vermek, başkalarının da Onun sıfatlarına sahip olduğunu iddia etmek demektir. Yâni yeryüzünde O'ndan başka program yapıcı, kanun koyucu bir kısım Rablerin de olabileceğine inanmak ve bu kişilerin kanunlarına da uyulması gerektiğini iddia etmek, bunların da yeryüzünde etkili yetkili varlıklar olduklarını söylemek, yalnız Allah'a ait olan hâkimiyet hakkını bu varlıklara da vermek, ya da yeryüzünde Allah'tan başka şifa dağıtıcıların da varlığına inanmak, yeryüzünde Allah'tan başka rızık dağıtıcıların da varlığına inanmak, kendilerine sığınılacak, kendilerine dua edilecek, yardıma çağrılacak Allah'tan başka varlıkların da bulunduğunu iddia etmek, işte bütün bunlar Allah'a yalan iftirada bulunmak demektir.

Veya Allah'ın zâtıyla alâkalı Allah evlât edindi, Îsâ Allah'ın oğludur, Uzeyr Allah'ın oğludur, melekler Allah'ın kızlarıdır biçiminde Allah'a yalan iftirada bulunmak. Veya Aristo'nun dediği gibi Allah hayata karışmaz, Allah dünyayı yarattı ve işi bitti. Allah bir şey indirmemiştir, Allah bize âyet göndermemiştir, Allah bizim hayatımızla ilgilenmez şeklinde Allah'a yalan iftirada bulunmak. Ya da hayatı ilgilendiren konularda Allah ve Resûlüne rağmen, Allah ve Resûlünün buyruklarına rağmen veya onlara binaen söylenen yalanlar da Allah'a yalan iftiradır. Yâni Allah ve Resûlünün sözlerini başka bir şekle getirerek söylenen yalanlar. Onların dediklerini demedi, demediklerini de dedi şeklinde yalan iftirada bulunmak. Efendim zaten Allah da bundan yanadır, Allah da bunu istemektedir diyerek Allah'ın istemediklerini Allah istiyormuş pozisyonunda insanlara sunmak Allah'a yalan iftirada bulunmak demektir. Efendim Allah da demokrasiden yanadır, İslâm da laikliği önermektedir. Efendim Kur'an'da kesinlikle cihad yoktur. Allah böyle bir şeyi emretmemiştir. Bu çağda, bu devirde kesinlikle böyle çağdışı bir şeyi Kur'an emretmez! El kesme, göz çıkarma, kesinlikle Kur'an'a yakışan şeyler değildir bunlar. Baş örtme de yoktur efendim! Nerden çıkarıyorlar bunu? Kur'an'da kesinlikle böyle bir emir yoktur. Kur'an mahza bir ahlâk kitabıdır! Kur'an da demokratik bir sistem öneriyor efendim! Kur'an bundan başka bir şey demiyor ki! diyerek, kimileri de bugün Allah'ın dediklerini demedi, demediklerini de dedi demeye çalışıyorlar veya dedirtmeye çalışıyorlar Allah'a, Kur'an'a. İşte bu da Allah'a yalan iftiradır. Efendim ben Kur'an'ı başından sonuna kadar taradım, orada baş örtmeye dair bir tek emir bile bulamadım diyen kişinin iftirası. Veya ben bu insanların kurtuluşu için bir tek yol biliyorum o da demokrasidir, bunun dışında başka sıhhatli bir çıkış yolu bilmiyorum diyen adamın iftirası. Bütün bunlar Allah adına beyan ve Allah adına Allah'a yalan iftiralardır.

Ya da yahudiler, hıristiyanlar ve müşrikler öyle bir hayat ya-şıyorlardı ki baştan sona İslâm'dan uzak. Ama diyorlardı ki işte bu yaşadığımız hayat Allah'ın istediği hayattır. İşte Allah'ın razı olduğu hayat budur. Allah kullarından böyle bir hayat ister. Bizler şu anda Allah'ın razı olduğu hayatı yaşıyoruz. Bizler Allah'ın elçisi Mûsâ'nın yolundayız, Îsâ'nın yolundayız veya

bizler Hanifleriz, yâni İbrahim'in yolundayız diyorlar ve Allah'a yalan iftirada bulunuyorlardı. Halbuki yaşadıkları bu hayat ne Allah'ın istediği bir hayattı, ne de bu sözünü ettikleri peygamberlerle ilgisi olan bir hayattı. İşte bu da Allah'a yalan iftirada bulunmaktır. Tıpkı bugün yaşadıkları hayat İslâm olmayan Müslümanların biz İslâm'ı yaşıyoruz, bu yaşadığımız hayat Allah'ın istediği hayattır demeleri gibi. Halbuki namazımızdan tesettürümüze kadar, siyasal yapılanmamızdan ekonomik sistemlerimize, hukuk tarzımızdan kılık kıyafet biçimimize, mücâdele metodumuzun meşruluğundan düğün dernek anlayışlarımıza, beşerî ilişkilerimizden soframıza kadar, çocuklarımızın eğitimine kadar bu yaşadığımız hayatta İslâm'ın i si bile yoktur.

Evet böyle Allah'a karşı yalan iftiralarda bulunan ve bir de Allah'ın âyetlerini yalanlayanlardan daha zalim kim vardır? Allah'ın âyetlerini yalanlamak bir de âyetlere rağmen onları yok farz ederek bir ha-yat yaşamak demektir. Âyetleri yalan sayarak, yok farz ederek, varlığını görmezden gelerek, âyetleri örterek, gündeme almayarak bir hayat yaşayan kişiden daha zalim kim vardır diyor Rabbimiz. Böyle yapan zalimleri Allah kesinlikle hidâyete ulaştırmayacaktır. Bu tür insan-lar kesinlikle saâdeti bulamayacaklardır, huzuru göremeyeceklerdir.

22."Bir gün hepsini toplarız. Sonra Allah'a şirk ko-şanlara: "Hani nerede o Allah'a şirk koştuğunuz ortak-larınız?" diyeceğiz."

Evet Rabbimiz bir gün, kıyâmet günü bunları huzurunda toplayacak ve onlara soracak: Hani nerede ortaklarınız? Nerede şerikleriniz, şürekanız? Nerede o dünyada hatırını kazanmaya çalıştıklarınız? Nerede kendilerinde hâkimiyet gördükleriniz? Nerede bana ortak koştuklarınız? Aslında ortaklarınız değilken veya bana ortak olmaya lâyık değillerken inadına bana ortakmış gibi gördükleriniz? Nerede Rableriniz? Nerede Rezzak'larınız? Nerede hâdi leriniz? Nerede vedûdla-rınız, şâfileriniz? Hani nerede korktuklarınız, sığındıklarınız? Nerede kendilerine dua edip imdadınıza çağırdıklarınız? Nerede dualarınıza ortak ettikleriniz? Nerede Benimle birlikte yeryüzünde etkili yetkili zannettikleriniz? Nerede mabutlarınız, timsalleriniz? Hani nerede on-lar? Çağırın da sizi kurtarsınlar onlar. Çağırın da sizi Benim elimden kurtarsın bu ortaklarınız. Evet şirk ulûhiyetin ve rububiyyetin herhangi bir özelliğini Al-lah'tan alıp başka birilerine vermektir. Bu ister o varlıklara kulluk yapmak türünde olsun, isterse onlardan hukuk düzenleri almak türünde olsun hiç fark etmeyecektir. Evet Allah onlara hani o ortaklarınız nerede, buyurunca:

23."Sonra, "Rabbimiz Allah'a andolsun ki bizler şirk koşanlar değil-dik"demekten başka çare bulamayacaklar."

Bakın tüyler ürpertici bir manzara. Bu adamların belki de yiyecekleri son şey. Vallahi ya Rabbi biz müşriklerden değildik. Vallahi ya Rabbi biz sana bir şeyleri ortak koşmuyorduk. Evet alçaklar bir hayat yaşayacaklar, birbirleriyle

olan münâsebetlerinden tutun da eğitimlerine, hukuklarına, ticaretlerine, selâmlaşmalarına, tatillerine, takvimlerine, kılık kıyafetlerine varıncaya kadar hayatlarının hiçbir bölümüne Allah'ı karıştırmayacaklar. Bütün bu konularda Allah'a itimat etmeyecekler. Allah'tan korkmayacaklar. Tevekkülde bir sürü esbap bulacaklar. Allah'tan başkalarına sığınacaklar. Yeryüzünde Allah'tan başka etkili yetkili varlıklar kabul edecekler. Hâkimiyeti Allah'tan alıp başkalarına vererek şirke düşecekler. Sonra da utanmadan diyecekler ki vallahi ya Rabbi biz sana şirk koşmuyorduk. Biz Sana şirk koşan-lardan değildik diye yalan söyleyecekler. Yâni orada yalan söyleyecekler, çünkü henüz dilleri ve elleri bağlanmadan son bir kere konuşma imkânı verilecek onlara. Böyle son bir yalan söyleme imkânı verilecek onlara. Şirk koşmadıklarına dair, küfrü din olarak kabul etmediklerine dair yemin edecekler. Âyet-i kerîmede onların verecekleri bu cevaba ***"Fitne"*** yâni çare denmiş. Çünkü onların verdikleri bu cevap sadece bir yalandan ibarettir. Başkaca kendilerini haklı gösterecek bir mâzeretleri de yoktur.

Veya Kahhâr olan, Cebbar olan, her şeyi bilen ve gören, mutlak güç ve kuvvet sahibi olan Allah huzurunda yalan ne mümkün? Öyleyse belki de bunun bir ikinci mânâsı: Vallahi ya Rabbi meğer bizler müşrik değilmişiz diyecekler. Vallahi ya Rabbi meğer bu bizim sana ortak koşmaya çalıştıklarımız senin yanında ortak olmaya lâyık değillermiş diyecekler. Vallahi ya Rabbi şu bizim dünyada prensiplerimizi kendilerinden aldıklarımız, kendilerinden korktuklarımız, kendilerini sevdiklerimiz, kendilerine sığındıklarımız, kendilerine dua ettiklerimiz, hidâyeti kendilerinde gördüklerimiz, rızkı kapılarında bildiklerimiz, ya da senin sisteminin ve arzularının önüne geçirdiğimiz şeytanlarımız, tâğutlarımız, azizlerimiz, reislerimiz ve de nefislerimiz meğer sana ortak koşmaya lâyık değilmiş, bunu anladık diyecekler. Yâni dünyada takip ettikleri şirk çizgisini bırakıp tek Allah'ın rubûbiyetini kabul ettiklerini burada itiraf ediyorlar. Alçaklara bakın ***"Vallahi Rabbina"*** diyorlar. Rabbimiz diyorlar. Şimdi mi anladınız bunu? Şimdi mi anladınız Rabbinizin Allah olduğunu? Şimdi mi anladınız hayatınıza kanun koyma hakkına sahip olanın yalnız Allah olduğunu? Halbuki dün başkalarını Rab kabul ediyordunuz. Dün başkalarının programını uygulamak için çırpınıyor ve onların arzularına toz kon-durmuyordunuz. Bakın Allah buyurur ki:

24."Bakın ki kendilerine karşı nasıl da yalan söy-lüyorlar. Bakın ki şirk koştukları da kendilerinden nasıl da uzaklaşıverdi."

Allah buyuruyor ki bakın kendi vicdanlarına karşı nasıl da yalan söylediler. İnkâr ettikleri gerçekleri açık bir biçimde gözleriyle görünce ve de taptıklarını, itaat ettiklerini, şirk koştuklarını, şirk unsurlarını etraflarında göremeyince nasıl da inkâr ettiler, nasıl da yalan söylediler.

25."Buna rağmen onlardan kimileri de vardır ki seni dinlerler. Kur'an'ı anlarlar diye kalplerine örtüler kulaklarına da ağırlık koyduk. Bir âyet

görseler ona iman etmezler. Nihâyet sana geldiklerinde de seninle çekişirler. İnkâr edenler: "Bu ancak öncekilerin masallarından başka bir şey değildir." derler."

Onlardan kimileri de vardır ki seni dinlerler. Dinlerler ama itaate yanaşma görülmez hayatlarında. Dinlerler ama uygulamaya yanaşmazlar. Çünkü bu adamların kalplerine hakkı duymalarına, hakkı anlamalarına engeller, kılıflar koyduk. Kulaklarına da sanki ısıdan izole etme veya elektrikten yalıtma anlamına bir izole, bir tecrit bölgesi yerleştirdik. Kulaklarına kurşun dinlerler ama anlamazlar anlayamaz-lar.

Evet peygamberim, seni dinlemeye gelirler ama bu dinleme onlara hiçbir fayda sağlamaz. Çünkü Allah onların Kur'an'ı anlamalarına engel olarak kalplerine örtüler, kulaklarına da ağırlıklar koymuştur.

Bunların durumları Bakara sûresinde şöyle anlatılıyordu:
"Küfredenlerin durumu çağırma ve bağırmadan başka bir şey duymayan hayvanı çağıranın durumuna benzer."
(Bakara 171)

Yâni bu insanlar çobanın nidasını, çağrısını duyan ama onun kelimelerinin anlamını anlamaksızın onun nidasına doğru giden sığır sürüleri gibidirler. Onlara bir şeyler anlatmak, nasihat etmek sığıra nasihat etmek gibidir.

Ya da burada bağıran bu adamların kendileridir. Kendilerinin sesini işitmeyen, işitse de anlamayan birilerine bağırıp çağırmaktadırlar. Adam her gün bağırıyor; Atam! Babam! Dedem! Anam! Ecdadım! Senin yolundan gidiyoruz! Senin izini takip ediyoruz! Senin yolundan, senin izinden ayrılmadığımızın ispatı olarak bak şu anda huzurundayız! Huzurunu huzursuzlara bozdurmayacağız! Filan diyorlar ya. Bağırıyorlar, çağırıyorlar ama berikisi duymuyor, işitmiyor.

Evet birinci anlamıyla bu adamlar sözü duyarlar, çobanın sesini duyarlar, ama onun demek istediğini anlamazlar, üzerinde düşün-mezler, anlamaya çalışmazlar demektir. Söyleyenin sözünü anlamak için akıllarını, kalplerini, gözlerini, kulaklarını kullanmak istemezler. Kör bir taklitten yanadır adamlar. Denilenin sebebini, hikmetini anlamaya yanaşmazlar. Nitekim bir gün Resûl-i Ekremin okuduğu Kur'an'ı dinlemek üzere gelen Ebu Cehil kendisiyle birlikte onu dinleyen Nâdir bin Harise: Ey Nâdir, Muhammed ne diyor? Onun okuduklarından bir şey anladın mı diye sorar. Resul-i Ekremin okuduğu Kur'an'ı uzun bir süre dinleyen Nâdir der ki: Kâbe'yi inşa edene yemin ederim ki ne di-yor bilmem? Görüyorum ki o sadece dilini oynatıyor, ama ne dediğini anlamıyorum der. Evet anlamıyorlar, anlayamıyorlardı, çünkü Allah onların kalplerine

mührünü basmıştı Bakara'da anlatıldığı gibi. Ekin-ne, kinan kelimesinin çoğuludur ki kalplerinde kat kat örtüler vardır onların. Ölümle tüm bu organlar nasıl misyonunu kaybediyorsa, ölen kişi nasıl duymaz duygulanmaz ve anlamaz hale geliyorsa işte aynen onun gibi kabiliyetlerini söndürmüş, duymamayı, anlamamayı tercih etmiş bu insanların bu organlarını Allah iptal edivermiş manevî bir ölümle.

Bundan bir de şunu anlıyoruz ki herhangi bir kişiden İslâm hakkında bir söz duyulduğunda delil sormadan ona uyulmaması gerekir. Çünkü onun dediği şey yanlış olursa ona uyan kişilerin Allah katında her hangi bir mâzeretleri olamaz.

Evet bu adamlar seni dinlerler, Kur'an'ı dinlerler ama hiçbir şey anlamadan dinlerler. Kur'an sünnet okurlar ama anlamadan okurlar. Anlayıp kavramaya yanaşmak istemezler.

"Nihâyet sana geldiklerinde de seninle çekişirler. Bu kâfirler derler ki bu esatîru'l evvelindir."

Allah'ın âyetleri kendilerine okununca derki bunlar esatîru'l evvelindir. Anlayabildiğimiz kadarıyla Kur'an'ın değişik yerlerinde geçen bu sözü, iki mânâ ile şerh edeceğiz

1- Esatir kelimesi, satır kelimesinin çoğuludur. Satırlarlar anlamınadır.

2- Ya da esatir kelimesi üsturenin çoğuludur, o da üstureler, yâni mitoloji demektir.

Buna göre bu hainlerin, bu kâfirlerin dediği, ya da bugünkü gafil Müslümanların çokça söyledikleri bu sözün iki mânâsı vardır:

a: Bu kitap esatîru'l evvelindir. Bu eskilerin yazdıkları satırlar, bu eski kitaplardaki sayfalardır. Bunlar çok eski şeyler, hâlâ adam bakkal Alişandan alış veriş yapıyor demektir. Yâni bunlar eskilerin masalları, eski kitaplar bunlar. Eski şeyler, eskimiş şeyler bunlar. Bize göre daha çağdaş, daha biz ifadeli, daha bizim hayatımızı içeren kitaplar olmalıdır. İşte şehrimizle, kentimizle, belediyemiz, parlamentomuzla, atımız arabamızla, parkımız plajımızla, radyomuz televizyonumuzla ilgilenen bize yönelik, yeni kitaplar olmalı. Yâni daha çağdaş, daha özgün, daha yeni kitaplar olmalı diyorlar. Yeni satırlar arıyorlar adamlar. Veya efendim işte bunlar on üç asır öncesine ait şeyler. Ya da işte imâmlar dönemine, mezhepler dönemine ait şeyler. İmâmlar döneminde, mezhepler döneminde ayarlanmış, uyarlanmış şeyler. İmâmlar döneminde fıkha dökülmüş şeyler demeye çalışıyorlar. Garip ama bu alçakların dediklerini şimdi Müslümanlar söylüyor.

b: Bu, mitoloji diyorlar, yâni efsane diyorlar. Sanki Kur'an'ın istediği hayatı mitoloji, efsane görmeye çalışıyorlar. Müslümanlar yapıyorlar bunu. Efendim o peygamberdi, elbette kitabı o anlayacaktı. Biz peygamber değiliz ki! Biz onun gibi değiliz ki bu kitabı anlayabilelim! diyorlar. Efendim onlar sahâbeydi elbette bu kitabı onlar anlarlar ve yaşarlardı diyorlar. Yâni şimdi bizler sahâbe miyiz ki bu kitabın âyetlerini anlamak ve yaşamakla sorumlu tutulalım? Mümkün değil arkadaş bugün bunu yapmak diyorlar. Kardeşim eğer Müslümansan, Müslüman olduğunu iddia ediyorsan o zaman kızını böyle giydireceksin, hanımını böyle eğiteceksin, şuradan kazanacak, şurada harca-mayacaksın, denince yâni bu devirde kesinlikle bunları yapmak mümkün değildir diyorlar. Belki o devirde, eski zamanlarda bunları yapmak mümkündü ama bu devirde kesinlikle olmaz bu, diyorlar. Namazsız, abdest siz olmaz diyeceksin. Çaysız bir hayat düşüneceksin. Televizyonsuz bir hayat düşüneceksin, vallahi bu devirde imkânı yok olmaz bunlar, diyorlar.

Allah korusun ama dünkü namussuzların, ahlâksızların, kâfir-lerin söylediklerini bugün Müslümanlar söylüyorlar. Kendilerine Al-lah'ın âyetleri okunduğu zaman kendilerine Allah'ın emirleri duyurul-duğu zaman bunlar esatîru'l evvelin diyorlar. Yâni bunlar ancak bir zamanlar insanların uyguladıkları ama bu zamanda uygulama imkânı olmayan şeylerdir, diyorlar. Hem masal diyorlar hem de insanları bun-dan engellemeye çalışıyorlar. Madem ki masal, öyleyse niye korkuyorsunuz bu kadar? Mademki masal, bırakın dinlesin insanlar. Hikâye anlatan başka insan yok mu piyasada? Hem kendilerine hem de çevrelerindeki insanlara tesir edeceğinden korkuyorlardı.

26."Onlar hem kendileri Kur'an'dan uzaklaşırlar hem de insanları ondan uzaklaştırırlar. Böylece kendi kendilerini mahvederler de farkına varamazlar."

Hem Kur'an'a masal diyorlar, hem de insanları, kölelerini, çocuklarını menediyorlar o kitaptan. Aman duymayın, dinlemeyin diyerek insanları ondan uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Evet dinlemiyorlar, dinletmiyorlardı. Gürültü çıkararak engellemeye çalışıyorlardı. El çırparak engellemeye çalışıyorlar, müzikle engellemeye çalışıyorlardı. Bakıyoruz bugün de zalimler insanları Allah'ın kitabından, Allah'ın dininden alıkoymak istiyorlar. Din eğitimini yasaklamaya çalışıyorlar. Allah'ın kullarının Allah kitabını duymalarına engel olmaya çalışıyorlar. Aman bu insanlar dinle tanışmasınlar, aman bu insanlar Kur'an'la, kitaplarıyla tanışmasınlar diye insanlarla kitapları arasına engeller ko-yuyorlar. O gün de, bugün de din düşmanlarının yaptıkları şey budur. Bakın Rabbimiz Âl-i İmrân sûresinde bir âyet-i kerîmesinde bu hususu şöyle anlatır:

"De ki: "Ey kitap ehli! Allah sizin yaptıklarını gö-rüp dururken Al-lah'ın âyetlerini niçin örtbas etmeye ça-lışıyorsunuz? De ki: "Ey kitap ehli! sizler doğru olduğuna şâhitken niçin dini eğri büğrü göstermeye çalışarak

mü'-minleri dinlerinden çevirmeye çalışıyorsunuz? Allah asla yaptıklarınızdan gafil değildir." (Âl-i İmrân 98,99)

Diyor ki Rabbimiz ey ehl-i kitap! Ey yahudi ve hıristiyanlar! Ne oluyor size? Nereden alıyorsunuz bu gücü? Kafa çalıştırıyor, şeytanlık yapıyor ve Allah'ın âyetlerini örtmeye, örtbas etmeye çalışıyorsunuz. Allah kullarına Allah'ın âyetlerini duyurmamaya çalışıyorsunuz. Neden Allah'ın kullarını Allah yolundan saptırmaya çalışıyorsunuz? Neden Allah'ın dinini eğri büğrü göstermek sûretiyle insanları dinden uzaklaştırmaya çalışıyorsunuz?

Dünün kitap ehli de aynı şeyi yapıyordu. Bugünün ehl-i kitapları da kendilerinin bu dinin mensubu olduklarını söyleyen, ama dinle diyânetle en küçük bir alâkaları bulunmayan zalimler de aman insanlar dinleriyle tanışmasınlar, kitaplarıyla buluşmasınlar diye ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar, bütün propaganda imkânlarını kullanıyorlar. Bakın dün de, bugün de bu insanların yaptıkları şey şudur:

1- Önce insanların dine girmemeleri için, insanların kitaplarıyla tanışmamaları için engeller koyuyorlar. Her taraftan kapatıyor lar o yolu. Din eğitimini yasaklıyorlar. İnsanların kitap sünnet duyma yollarını kapatıyorlar. Böylece insanlara dini duyurmayarak Allah yolundan alıkoymaya çalışırlar. İnsanları kitaplarından uzaklaştırmaya çalışırlar.

2- Ama buna rağmen, bütün bu engellemelere ve aleyhte pro-pagandalara rağmen yine de insanlar bu barikatları aşarak dine gir-meye, kitaplarıyla tanışmaya muvaffak olmuşlarsa bu sefer de bu adamlar dinde eğrilik büğrülük meydana getirirler. Yâni o insanların önüne öyle bozuk bir din sunarlar ki bu dinin İslâm'la uzak ve yakından bir ilgisi yoktur. Yâni böyle hayata karışmayan, ya da hayatın bazı bölümlerine karışan, ama öteki bölümlerine karışmayan, işte sadece törenlerde hatırlanan onun dışında hayatta hiçbir geçerliliği olmayan bir din sunarlar. Ders kitaplarına koyarlar ve işte din budur diye insanlara bunu sunarlar.

Evet hem bu din masaldır derler, bu kitap masaldır derler, hem de ondan ödleri kopmaktadır. Hem kendileri ondan uzaklaşırlar, hem de insanları ondan uzaklaştırmaya çalışırlar. Allah bunu anlatıyor.

Bir de bu âyet Rasulullah'ın amcalarını, akrabalarını anlatır denmiş. O zaman âyetin mânâsı şöyle olacaktır: Onlar kendileri hem Kur'an'dan uzaklaşırlar, hem de insanları ondan yâni peygamberden uzaklaştırırlar. Yâni o Rasulullah'ın amcaları hem insanları peygambere ilişmekten korurlar, peygamberi insanlardan korurlar, ona sahip çıkarak, insanların ona zulmetmesinden korurlar, hem de kendileri ona inanıp gereken alâkayı göstermiyorlardı. Yâni kendileri Kur'an'-dan uzaklaşmakta, Kur'an'a

inanmamaktadırlar şeklinde anlaşılmıştır. Evet peygamberimizin amcaları bir yandan peygambere sahip çıkarken, öbür yandan kendileri Kur'an'a da, peygamberlere de inanmıyorlardı.

Allah korusun, dilim varmıyor söylemeye ama sanki âyet bizi anlatıyor. Yâni bugün bir yandan sözde Kur'an'a sahip çıkan, diliyle Kur'ancı kesilen, her zaman ve zeminde Kur'an'ı müdafaa ederlerken öbür yandan kendileri savundukları kitaptan habersiz bir hayat yaşayan Müslümanlar gibi. Çok garip değil mi? Rasulullah'ın amcaları da böyleydi. Hem peygambere sahip çıkıyorlardı, insanlara karşı onu müdafaa ediyorlardı, hem de beri taraftan da onun getirdiği kitaptan uzak duruyorlardı. Tıpkı bugün Ebu Talip rolü oynayarak, bazı mekânlarda imkân hazırlayarak hocaların din anlatmalarına fırsat hazırladıkları halde, yâni evlerinde, dükkanlarında birilerini öttürmeye devam ettikleri halde kendileri bir türlü aynı şeyi yapmaya yanaşmayan, kendileri dükkanlarıyla, işleriyle, aşlarıyla uğraşan ve bir türlü peygamber rolü oynamaya yanaşmayan Müslümanlar gibi. Ama:

27."Onların ateşin kenarına getirilip durdurulduk-larında, "Ah! Keşke dünyaya tekrar döndürülseydik! Rab-bimizin âyetlerini yalanlamasaydık ve inananlardan ol-saydık!" dediklerini bir görseydin!"

Ey peygamberim keşke onlar ateşe sürüklendikleri zaman, ateşe sunuldukları zaman, hiç ummadıkları bir anda cehennemle burun buruna geldikleri zaman, ateşle kucaklaştıkları zaman onların yıkılışlarını, perişanlıklarını, zilletlerini, nedametlerini, hasret ve rüsvalıklarını bir görseydin.

Hani arabasına binmiş, dümdüz bir yolda yüz, yüz elli km hızla giden bir adam düşünün. Az ilerideki bir kavşağın sonundaki köprünün uçtuğundan hiç mi hiç haberi yok. Hızla gidiyor uçuruma doğru. Yolun sağında solunda ilerdeki tehlikeyi bilen birileri, köprünün uçtuğunu bilen birileri el kol işaretleriyle var güçleriyle bağırıp çağırıp ikaz ediyorlar. Dur! Gitme! Köprü uçtu! Köprü uçtu! diyerek ikaz ederek adamı durdurmaya çalışıyorlar. Ama adam bütün bu ikazlara aldırış etmeden, hattâ bu haberlerin ve habercilerin tümünün yalancı olduğunu zannederek hızla ilerliyor. Kendisini ikaz eden yüzlerce işaretlere aldırış etmeden hızla ilerliyor. Nihâyet yüz, yüz elli km hızla girdiği kavşağın sonunda on metre kala bir uçurumla burun buruna geldiğini bir düşünün. O andaki halet-i ruhîye sini bir düşünün.

Peygamberin, Kur'an âyetlerinin, kâinat âyetlerinin, binlerce işaretlerin yanlış yolda gittiğini, cehenneme doğru gittiğini, korkunç bir badireye doğru gittiğini haber vermesine rağmen bütün bu haberlere kulak tıkayıp da burnunun doğrusuna giderken hiç ummadığı bir anda cehennemle burun buruna gelmiş kimselerin vaziyetlerini bir görseydin.

Bakın diyecekler ki: Ah!! Keşke dünyaya geri döndürülseydik! O zaman Rabbimizin âyetlerini yalanlamasaydık! Ve inananlardan olsaydık! Bakın görüyor musunuz ne diyor adamlar? Ah keşke Rab-bimizin âyetlerini yalanlamasaydık diyorlar. Rabbimizin âyetlerini. Alçaklar bugün onu Rab kabul etmiyorlar da ama o gün böyle diyecekler. Hiç ilgilenmedikleri, merak edip de bir kere acaba bu âyetler ne diyor diyerek hiç hatırını sormadıkları âyetleri yalanlamayalım diyorlar.

Ya Rabbi bizi dünyaya geri çevir de dediğin gibi yaşayalım. Âyetlerin düsturumuz olsun. Âyetlerin elimizden düşmesin. Salih ameller işleyelim. Rab olarak sadece Seni tanıyalım diyecekler. Ama oradaki bu lâkırdılarının hiçbir değeri olmayacak. Bunlar aslında dünyada iken de bu dedikleri şeylerin doğruluğunu biliyorlardı. Bakın Neml sûresinde bu husus şöyle anlatılır:

"Gönülleri kesin olarak doğruluğunu kabul ettiği halde, haksızlık ve büyüklenmelerinden dolayı onları bile bile inkâr ettiler. Bozguncuların sonunun nasıl olduğuna bir bak."

(Neml 14)

Bundan da anlıyoruz ki bu adamlar iman etmeyi arzuladıklarından ötürü değil de azaptan kurtulmak için dönmek istemektedirler. Bakın bundan sonraki âyetinde Rabbimiz şöyle buyuruyor:

28. Hayır! Hayır! Daha önce gizledikleri onlara göründü. Eğer geri döndürülseler yine kendilerine yasak edilen şeylere dönerler. Doğrusu onlar yalancıdırlar."

Hayır hayır, bunların bu iddiaları yalandan ibarettir. Zira onlar dünyaya geri döndürülselerdi yine aynı suçu işleyecekler. Geri döndürülseler bile yine eski hayatlarına, yine eski şirklerine, eski küfürlerine, eski şikak ve nifaklarına dönecekler. Yine kendilerine başka Rabler bulacaklar, yine dünyayı âhirete tercih edecekler. Yine parayı âyetlere tercih edecekler, yine nefislerini ve tâğutlarını Rablerine ve Rablerinin âyetlerine tercih edecekler. Küfür ve isyan bunların vazgeçilmez huyu olmuştur. Zira ilerdeki âyetlerde gelecek Rabbimiz buyuracak ki yaşadıkları sürece bu adamlar her gece öldürülmüşlerken, her sabah yeni bir imkânla geri çevrilmişlerdi de hayatlarında bir değişiklik ol-mamıştı. Nitekim babası anası, karısı veya yakınlarından birisi ölen kimse bu acı hadisenin tesiriyle üç beş gün Allah'a döner, namaz kılar, biraz biraz Allah'ı hatırlar, ama kısa bir süre sonra, o hadisenin etkisinden kurtulunca hemencecik unutuverir değil mi?

Veya meselâ bir vakitler İmâm Hatipte talebeyken, Kur'an kursunda hafızlığa çalışırken, namaz kılıyordu da sonra bu iş bitince her şeyi unutuverir değil mi? Veya belâlar, musîbetler kapısını çalınca, karısı ameliyat masasındayken, çocuğu ölüm döşeğinde ecel teri dökerken, mahkemelik

olduğunda, polis kapısına dayandığında, alacaklıları boğazını sıktığında veya işte denizde boğulma tehlikesiyle karşı karşıyayken bunun heyecanıyla İslâm'a sarılır, üç beş gün Allah'ı hatırlar, ama tehlikeler geçince de yan çiziveriyor değil mi? İşte aynen bunun gibi bu hainler yine unutacaklar. Geri döndürülseler de yine eski hayatlarına dönecekler diyor Rabbimiz. Yâni dirilip geri çevrildikleri zaman da yine: ***"Hayat ancak bu dünya hayatıdır! Bundan sonra dönüş ve hayat yoktur!"*** diyecekler. Biz bir daha diriltilecek değiliz! diyecekler.

Çünkü bunlara göre yalnız dünya vardır. Dünya hayatı ebedîdir.

29. Hayat ancak bu dünyadakinden ibarettir, biz dirilecek de değiliz"dediler.

Evet, hayat bu hayattan ibarettir. Hayat ancak bu dünya ha-yatıdır. Varsa da, yoksa da işte yaşadığımız bu hayat vardır. Bunun ötesinde başka bir hayat yoktur dediler. Bizler bir daha diriltilecek değiliz diyerek âhiret hayatını inkâr ettiler. Bazıları hem dilleriyle inkâr ettiler, hem de hayatlarıyla inkâr ettiler. Hem sözle, hem de hayat programlarıyla inkâr ettiler. Bazıları da dilleriyle âhireti inkâr etmemekle beraber, dilleriyle âhireti kabul ettiklerini söylemekle beraber hayatlarıyla âhireti inkâr ettiler. Hayat programlarıyla âhireti inkâr ettiler. Evet âhiret hayatını inkâr etmeseler de dünya hedeftir onlar için.

Şimdi buna göre biz kendimizi, çevremizi, en yakın akrabalarımızı bir değerlendirelim. Yirmi dört saatin kaçta kaçını âhiret hesabına harcıyoruz? Bir günümüzün kaçta kaçını Kur'an'ın talimine, dinin tedrisine harcıyoruz? Kaçta kaçını dinin tebliğine, emr-i bil marufa harcıyoruz? Kaçta kaçını işimize, aşımıza, dükkanımıza, tezgahımıza, ticaretimize, maişet teminine harcıyoruz? Öyleyse bizler Allah korusun da bugün dilimizle âhirete inandığımızı söylüyoruz ama bilfiil hayatımızla, hayat programımızla âhireti inkâr ediyoruz. Geleceğe ait planlarımızla, kazanma ve yığma hırsımızla, evlerimizin yapısıyla, hayat programımızla sanki hiç ölmeyecekmiş gibi bir program yapıyor ve âhireti inkâr ediyoruz Allah korusun.

30."Onları, Rablerinin huzuruna çıkarıldıkları za-man bir görsen! Allah: "Bu gerçek değil mi?" der; Onlar: "Evet Rabbimiz hakkı için gerçektir" derler. Allah da "Öyleyse inkâr etmenizden ötürü azabı tadın." der."

Tıpkı suç işlemiş bir kölenin efendisinin huzurunda durdurulup hesaba çekilmesi gibi onları yaşadıkları hayatın, işledikleri suçların hesabını vermek üzere, yaptıklarının faturasını ödemek üzere Rablerinin huzuruna çıkarıldıkları zaman bir görsen. Ve Rableri tarafından onlara: Nasıl bu dirilme işi hak değil miymiş? Hesaba çekilme konusu hak değil miymiş? Bu dünyada inkâr edip durduğunuz öldükten sonra dirilme işi gerçek değil miymiş? Hayatınızı hep dirilmeme hesabına göre bina ediyordunuz. Yaşadığınız hayat programında bu

dirilme yoktu değil mi? Öldükten sonra unutulup gidecektiniz bir böcek gibi. Sümen altı edilecek ve bir daha hesaba çekilmeyecektiniz. Yaptıklarınız yanınıza kâr kalacaktı. Haydi söyleyin bakalım aslı yok muymuş kıyâmet gününün? Allah yalan mı söylüyormuş? Kitap, peygamber ve mü'minler yalan mı söylüyorlarmış? Gerçekten bu insanı eriten kahreden bir soru.

Hani Tûr sûresinde de öyle deniyordu değil mi:

"Bu bir büyü müdür? Yoksa hâlâ görmez misiniz? Girin oraya artık sabretseniz de sabretmeseniz de birdir. Ancak işlediğiniz suçların karşılığını görüyorsunuz de-nilir"

(Tûr 15,16)

Hani Bedir'de gebertilen müşriklerin cesetleri Kalib-i Bedir denen çukura doldurulduklarında Allah'ın Resûlü de sormuştu onlara: "Ey kâfirler! Söyleyin bakalım! Ben Rabbimin bana va'dini hak buldum! Sizler de Rabbinizin size vaiydini (tehdidini) hak buldunuz mu?" buyuruyordu. Peki neydi Rabbimizin peygamberine ve mü'minlere va'di? Rabbimizin peygamberine va'di zaferdi, galibiyetti, hidâyetti, cennetti. Peki kâfirlere vaiydi neydi? Hezimetti, mağlubiyetti, ateşti, cehennemdi. Kâfirlerin cesetlerinin üzerinde soruyordu Allah'ın Resûlü onlara. Ben Rabbimin bana va'dini gerçek buldum, siz de size vaiydini gerçek buldunuz mu? Nasıl yapar mıymış Allah dediklerini? diyordu. sahâbe-i kirâm soruyorlardı: Ey Allah'ın Resûlü bunlar geberdiler, sizin sözünüzü duyarlar mı? Allah'ın Resûlü buyurur ki; "Evet onlar aynen sizler gibi duyarlar, ama cevap veremezler."

Bakın burada da Rabbimiz buyurur ki: ***"Bu gerçek değil miymiş?"*** Bu sual karşısında artık tüm gerçekleri gören bu kâfirler diyecekler ki: ***"Evet Rabbimiz hakkı için gerçekmiş."*** diyecekler. Böylelikle dünyada inkâr ettikleri öldükten sonra dirilme gerçeğini itiraf edecekler. Üstelik bu itirafı yeminle de pekiştirecekler. Vallahi ya Rabbi bu iş hakmış diyecekler. Demez komaz olsunlar. Bunu dünyada diyeceklerdi. Bunu dünyada kabul edecekler ve hayatlarını buna göre bina edeceklerdi, geçmişler olsun. Evet itiraf edecekler hem de yeminle, ama heyhat ki bu itirafın kendilerine hiçbir faydası olmayacak. Çünkü zaten onu kesinlikle inkâr edemeyecekleri bir ortamda itiraf etmektedirler. O ortamda zaten inkâra güçleri yoktur.

31. Allah'a kavuşmayı (Allah'la karşılaşmayı) yalanlayanlar doğrusu kaybedenlerdir ki kıyâmet saati ansızın onlara geldiği zaman ağırlıklarını arkalarına yüklenip: "Dünyada işlediğimiz büyük kusurlardan ötürü yazıklar olsun bize!" derler. Dikkat edin onların yüklendikleri şeyler ne kötüdür!"

Allah'la karşı karşıya gelmeyi ummayanlar. Allah'a kavuşup onun sorgulamasıyla karşı karşıya geleceklerine inanmayanlar. Dünya hayatına razı olanlar. Dünyayı tatminkâr bulanlar. Dünyanın ötesindeki bir hayatın varlığına

inanmayıp özlemini duymayanlar. Varsa da yoksa da yaşadığımız şu hayat vardır. Burada kam almaya bakalım diyenler. Yaşadıkları hayatlarında âhiret inancının kokusu bile olmayanlar var ya, işte hüsrana mahkum olanlar bunlardır. İşte eli boşa çıkanlar, kaybedenler bunlardır. Hasret çekenler bunlardır. Eyvah! Vah! Tüh! Yazıklar olsun bize! Yuh olsun bize! Vah orada yaptıkları-mıza! Yazıklar olsun bizim anlayışlarımıza! Yazıklar olsun bizim hesa-bımıza! Eyvah yaptıklarımıza! Eyvah yapmamamız gerekirken yaptıklarımıza! Eyvah yapmamız gerekirken yapmadıklarımıza! diyerek dövünecekler, kaybettikleri fırsatlarından ötürü hasret çekecekler onlar.

Dünya ile aldanmışlardır bunlar. Onu kendilerinin sandılar aldandılar. Onu ebedî zannettiler aldandılar. Sanki dünyayı hiç bitmeyecek, tükenmeyecek zannettiler aldandılar. Dünyanın içindekilere meylederek aldandılar. Dünyanın konumu onları aldattı, aldandılar. Kuralları gereği dünyada Allah dokunmuyordu onlara. Dünyada imtihan gereği içki içene de dokunmuyordu Allah, namaz kılana da dokunmuyordu, zina edene de dokunmuyordu. Dünyanın yönetimine Allah'ı karıştırmayanlara da dokunmuyordu, Allah'a kulluk yapana da âdetlerin, çevrenin, modanın, şeytanın, tâğutların, nefislerinin kulu kölesi olanlara da dokunmuyordu. İmtihan gereği işledikleri suçlar yüzünden dünyada Allah'ı atlattıklarını zannediyorlardı.

Evet bunlar ağırlıklarını arkalarına yüklenecekler, günahlarını sırtlarına yüklenecekler. Hani bir söz vardır: Herkes cehennemdeki kendi ateşini dünyadan kendisi getirir diye. İşte bunlar kendi yüklerini, kendi ateşlerini kendileri yüklenip gelecekler. Ve diyecekler ki dünyada işlediklerimizden ötürü yazıklar olsun bize. Dünyada kaçırdığımız fırsatlarımızdan ötürü yuh olsun bize. Eyvah! Biz boşa geçirmişiz günlerimizi. Allah için şöyle bir düşünün. Beş yıllık ilk okul hayatımız elli güne çok rahat sığacaktır. Yedi yıllık İmâm Hatip dönemimiz yedi aya sığdırılacaktır. Bunlardan tutun para kazanmaya ayırdığımız zamanları, rızık kazanmak için değil köşe dönmeye ayırdığımız zamanlarımızı, televizyonun başında, akvaryumun kenarında öldürdüğümüz zamanları bir düşünün.

Ya da hanımlarımızla sadece cinsi münâsebete inhisâr eden hayatımızı bir düşünün. Böyle boşa harcadığımız bir ömre yazıklar olsun demeyecek miyiz acaba yarın? Eh hesabımız yarın pişman olmak için mi? Yarın dövünmenin hesabını mı yapıyoruz? Allah için bir düşünelim.

Evet Allah diyor ki yarın yaşadıkları hayattan ötürü pişmanlık duyacaklar ve de ***"Onların sırtlarındaki yükleri ne kötüdür."*** diyor.

Hangi yükler meselâ? Dinle tanıştırmadığı çocuklarının vebal yükü. Kitap sünnet tanıtmadığı hanımlarının vebali. Din duyurması gereken komşularının

vebali. Hikâyelerle oyaladığı talebelerinin vebali, dine şehâdet vebali, tebliğ ve talim vebali, Kur'an emanetinin vebali, mal ve can emanetinin vebali, aklın vebali, gözün, kulağın vebali, bütün sermayelerin vebali. Tüm bu veballeri yüklenecekler yarın sırtlarına. Rabbimiz buyuruyor ki, ne kötü bir yüktür bütün bunlar? Öy-leyse aklımızı başımıza alalım da birer birer bu yükleri şimdiden indirmeye çalışalım. İndirmeye çalışalım da yarın bu yüklerin altında ezilmeyelim, Allah yardımcımız olsun inşallah.

Bundan sonra diyor ki bakın Rabbimiz:

32"Dünya hayatı sadece oyun ve eğlencedir. Âhiret yurdu ise muttakiler için daha iyidir. Hiç düşünmüyor musunuz?"

Evet dünya sadece bir oyundan, oyalanmadan, oyuncaktan ibarettir. Evleri, barkları, dükkanları, tezgahları, hesapları, kararları, evliliği, boşanması, sanki çocukların evcilik oynamasına benziyor.

Rabbimiz kitabında bu tür âyetleriyle bize dünyayı anlatıyor, dünya hayatını anlatıyor. Dünya, dena fiilinin ismi tafdıyl müennes sığasıdır. Müennes sığasıyla kullanılışı onun kancıkça bir hayat oluşunu anlatır. Ya da "Edna" daha düşük, daha alçak, daha adi ve değersiz anlamlarına gelir.

Şu hadisi daha önce bir kaç defa söylediğimi hatırlıyorum: Allah'ın Resûlü Medine sokaklarından birinde dolaşırken kokmaya yüz tutmuş bir oğlak ölüsü görür. Ashabına dönüp: ***"Bu oğlak ölüsünü kim bir dirheme benden satın almak ister?"*** buyurur. Çevresindekilerden talip çıkmayınca buyurur ki: ***"Öyleyse kim bunu kendisine hediye etmemi ister?"*** buyurunca etrafındakiler: Ey Allah'ın Resûlü bunun dirisi bile para etmez değil ki kokmaya yüz tutmuş ölüsü deyince Allah'ın Resûlü buyurur ki:

"İşte Allah katında dünyanın değeri bu oğlağın sizin yanınızdaki değeri gibidir. Eğer şu anda sizin kazanmak için çırpındığınız, onsuz olmaz dediğiniz dünyanın sineğin kanadı kadar Allah katında bir değeri olsaydı ondan kâfire bir yudum su bile vermezdi."

Evet kâfire bolca verdiğine göre Rabbimiz, demek ki onun hiçbir değeri yoktur.

Ve şu anda bizler bu oğlağı paylaşma kavgası veriyoruz. Yok bacağı senin olacaktı, yok kuyruğu benim olacaktı, yok barsağı sana gitmişti, şu anda bizler bunun paylaşımı savaşını veriyoruz. İşte dünya budur. Halbuki Allah'ın Resûlü başka bir hadislerinde buyuruyor ki:

"Sizin yaranızı sudan koruduğunuz gibi Allah da sevdiği kullarını dünyadan korur."

...buyurur. Ama bakıyoruz ki bugün mümini de kâfiri de dünyayı hedeflemiş. Mümini de kâfiri de dünyayı kucaklama sevdasına kapılmış Allah korusun. Dünya sadece bir eğlenceden ibaret olduğu halde, geçici bir oyundan oyalanmadan ibaret olduğu halde, ölümle bitecek ve yarına intikal etmeyecek olduğu halde, âhiret yurdu daha güzel ve daha kalıcı olduğu halde insanlar hep dünyayı tercih ediyorlar. Almamızda, vermemizde, küsmemizde, barışmamızda, sevmemizde, reddetmemizde, evimizde eşyamızda hep dünyayı tercih ediyoruz. Kızımızın dünyalık istikbalini düşünüyor ve okula gönderiyoruz. Oğlumuzun kazanmasını hesap ediyor onu mühendisliğe yatırım yapıyoruz. Çeyiz peşinde, ev bark peşinde, para pul peşinde koştuğumuz kadar ilim peşinde koşamıyoruz. Bilgisayar öğrenmeye inandığımız kadar Bakara'ya inanmıyoruz. Yahu ne olur ne olmaz yarın belki lâzım olur diyoruz.

O belki lâzım olacak ama Bakara mutlaka lâzımdır bunu anla-yamıyoruz. Yarışımızı hep dünya adına yapıyoruz. Hep dünyalıklar konusunda yarışıyoruz. Aman daha çok malım olsun. Aman daha çok markım, dolarım olsun. Daha çok dükkan, daha çok arsa, daha çok şan, daha çok şöhret, daha çok alkış, daha çok koltuk, daha çok makam, daha iyi model, daha güzel sofra adına yarışıyoruz. Ama Allah korusun da içimizde daha iyi Müslüman olalım, cennette daha ali makamları elde edelim, daha güzel kulluk yapalım diye bunu dert edinen pek kalmadı gibi.

Evet âyet-i kerîmede anlatılan dünya hayatının çok lüzumsuz, gerçek dışı, hiçbir değeri olmayan, hiçbir ciddiyet taşımayan, hiçbir amacı olmayan boş bir hayat olduğu anlaşılmamalıdır.

Burada anlatılmak istenen dünya hayatının sonluluğu ve geçiciliğidir. Dünya hayatının hedef değil vasıta oluşudur. Yâni dünya hayatının âhiret yurdu yanında çok kısa geçici bir hayat olduğunun anlatılmasıdır. Tıpkı çok ciddi bir iş için yolculuğa çıkan bir adamın yolculuğuna devam ederken kısa bir süre dinlenmek ve sonra tekrar yoluna devam etmek için uğradığı bir ağacın altında dinlenme ve oyalanma yeridir.

Bir de konumu gereği insanları aldatabilecek, insanları yanlışa, yanılmaya götürebilecek, insanı sadece eğlenceden, oyalanma-dan ibaretmiş zehabına götürebilecek pek çok aldatıcı görünümlerin bulunduğu bir hayat olduğu için böyle deniyor, Allahu âlem.

Oyun; faydalı işleri bırakıp faydasız şeylerin peşine takılmaktır. Eğlence, "lehv" ise ciddiyeti bırakıp ciddiyetsizliğe yönelmek demektir. Dünya hayatını

temel kabul edenler, onu sonsuz zannedenler, var-sa da yoksa da işte yaşadığımız bu hayat vardır, bunun ötesinde baş-ka bir hayat yoktur diyenler, bu inançta olanlar oyun ve eğlenceye yö-nelen insanlardır. Ya da onların dünyada yaptıklarının tamamı oyun ve eğlenceden başka bir şey değildir. Ya da tıpkı oyun ve eğlence gibi bu hayat da kısa sürmektedir.

Veya insan oyun ve eğlencelere olayların sonunu düşünmediği zamanlar dalar. Ancak olayın ciddiyeti, ya da ötesi düşünüldüğü zaman da oyunun da, eğlencenin de tadı tuzu kalmaz. Bir de oyun ve eğlencelerle genellikle çocuklar ve cahiller meşgul olurlar. Akıllı insanların bu tür şeylere ayıracak zamanları yoktur. Onun için Allah diyor ki hiç düşünmüyor musunuz? Akıllarınızı kullanmıyor musunuz? Ama âhiret yurdu öyle değildir. Âhiret yurdu böyle gelip geçici, bir anda bitiveren sonlu bir hayat değildir.

33."Ey Muhammed! onların söylediklerinin seni üzeceğini elbette biliyoruz; Doğrusu onlar seni yalanla-mıyorlar, fakat zalimler Allah'ın âyetlerini bile bile inkâr ediyorlar."

Rabbimiz peygamberinin gönlünü alıyor. Rabbimiz bu âyetleriyle peygamberine sabır tavsiye ediyordu. Zira Rasulullah'a yapılan iftiralar, hakaretler onu üzüyordu. Sihirbaz diyorlardı, kâhin diyorlardı, şair diyorlardı. Kâfirlerin her türlü fiil ve kavilleri onu üzüyordu. Halbuki peygamberliğinden önce herkes onu kabul ediyordu. Muhammedü'l Emin diyorlar, mallarını, ırzlarını, namuslarını ona teslim ediyorlardı. İsmet sıfatının sahibi görüyorlardı onu. Ama şimdi peygamberliği ortaya koyunca sanki herkes onun aleyhine geçivermişti.

Şimdi de öyle değil mi ama? Adamın elbisesine karışsanız, rengi şöyle olsaydı, deseni böyle olsaydı deseniz hiç problem çıkmaz, dinler adam sizi. Veya adamın arabasına karışsanız, rengi şöyle olsaydı, şurası şöyle olsaydı deseniz dinler sizi. Ama bu olmasaydı diyerek onun varlığını reddettiğiniz anda kıyâmet kopar değil mi? Meselâ Anayasa oylamasına gideceksin, ister ret kullan ister kabul kullan fark etmez, ama gitmediğin zaman, bunu tümüyle reddettiğin zaman kıyâmet kopar.

Veya meselâ demokratik yolu kabul edeceksin, demokratik yollarla çare arayacaksın, Yargıtay'a gideceksin, temyize baş vurursun, hakkını bu yolla arar ve bulursan tebrik edilirsin. Ama tümüyle demokrasiyi reddettiğin zaman kıyâmet kopar değil mi? İşte bir dönem Allah'ın Resûlüne Muhammed'ül Emin diyen bu insanlar kendi hayatlarını yargılamaya başlayınca, hayatlarını toptan reddetmeye kalkışınca kıyâmeti koparıverdiler. Bu duruma üzülen peygamberine Rabbimiz sabır tavsiye ediyor.

Ey peygamberim onların söylediklerinin seni üzdüğünü biliyoruz. Ama üzülme peygamberim onlar aslında seni yalanlamı yorlar. Fakat bu zalimler Allah'ın âyetlerini yalanlıyorlar. Bunlar seni değil Benim âyetlerimi yalanlıyorlar. Bakın İslâm'ın ve Rasulullah'ın en büyük düşmanlarından biri olan Ebu Cehil Allah'ın Resûlüne şöyle diyordu: "Ey Muhammed! Vallahi biz sana yalancı demiyoruz! Biz sana yalan söylüyorsun demiyoruz. Ama biz senin bize sunduğuna yalan diyoruz" diyordu.

Yine bakın Bedir günü Allah'ın Resûlünü ve onun mesajını yok etmeye gelen Ahnes Bin Şurayk Ebu Cehil'e gizlice sorar: Ey Ebu Cehil şu anda ikimizi duyacak başka kimsecikler yok, o halde bana doğru söyle. Gerçekten Muhammedi yalancı olarak mı görüyorsun? Ebu Cehil'in cevabı şöyle oldu: Allah'a yemin ederim ki o doğru bir insandır. Ve hayatı boyunca onun tek bir yalanına bile şâhit olmadım. Ama şu anda ben şunun için savaşıyorum. Şimdi bizim elimizde bulunan kabilenin bayrağını taşıma "liva"; hacılara su verme "Sıkaye"; hacıları doyurma "Rifade"; Kâbe'nin anahtarlarını elimizde bulundurma görevleri bizim elimizden alınıp peygamberin eline geçerse bize ne kalacak geriye? İşte ben bunun için savaşıyorum, bunun için ona karşı çıkıyorum diyordu.

Yine Haris Bin Amir: Vallahi ey Muhammed! Biz sana yalan söylüyorsun demiyoruz. Ancak senin getirdiğin mesaj bizi yerimizden edecek. Senin getirdiğin âyetler bizim makamlarımızı, konumlarımızı sarsacak diyordu. Peygamberin doğruluğunu inkâr etmiyorlar, ama getirdiği mesajın Allah'tan geldiği konusunda şüphe ediyorlardı. Ya da Allah'ın hayata karışmasını reddetmeye çalışıyorlardı. Allah'ı da, peygamberi de kabul edelim, ama oldukları yerde dursunlar, bizim hayatımıza karışmasınlar demeye çalışıyorlardı.

Allah diyor ki: Peygamberim! Onların yalancı olarak reddettikleri sen değilsin. Onlar seni reddetmiyorlar bizim mesajımızı reddediyorlar. Ya da seni yalanlamak, Allah'ı yalanlamak demektir, Seni reddetmek Allah'ın âyetlerini reddetmek demektir. Seni kabul etmek de, seni ve sünnetini dinde temel odak nokta bilmek de Allah'ı kabul etmektir oluyor bunun bir başka mânâsı da. Seni kabul etmek kitabı kabul etmek demektir. O halde onlar seni yalanlamıyorlar. Çünkü elçinin yalanlanması onu gönderenin yalanlanması demektir.

Öyleyse ey peygamberim! Biz bizi ve mesajımızı reddedenlere karşı sabreder ve onlara süre üstüne süre tanırken, sen ne diye kay-gılanırsın? Ne diye kendini yiyip bitirecek duruma gelirsin? buyurarak Rabbimizin elçisini teselli ettiğini görüyoruz burada.

34. Senden önce nice peygamberler yalanlandı ve kendilerine yardımımız gelene kadar yalanlanmalarına ve sıkıştırılmalara katlandılar. Allah'ın

sözlerini değiştirecek yoktur, andolsun ki peygamberlerin haberi sana da geldi."

Evet peygamberim yalanlanan sadece sen değilsin. Senden önce de pek çok peygamberler yalanlanmıştır. Pek çok peygamberler de işkencelere maruz kalmışlar, bu peygamberler kendilerine yardımımız gelene kadar sabretmişler, dayanmışlar, direnmişler, yılmamış-lar, durmamışlar, dönmemişler, yollarına devam etmişlerdir. Öyleyse Allah'ın sözlerini değiştirecek yoktur. Yeryüzünde Allah'ın koyduğu yasalarını değiştirecek yoktur. Allah'ın kelimelerinde değişme olmaz. Burada Allah'ın kelimelerinden ve bu kelimelerin değişmeyeceğinden maksat, doğruyla yanlış, hakla bâtıl, imanla küfür, Allah yolu taraftarlarıyla şeytan yolu taraftarları arasında süregelen savaşın kanunudur. Hakla bâtıl arasındaki çatışma yasasıdır. Allah'ın yeryüzünde koyduğu bu yasa hiç değişmeden devam etmektedir.

Bir de bu yasaya göre hak sahibi, iman sahibi, takva sahibi kimselerin bu konudaki sabırlarını, sadâkatlerini, dirençlerini ve Allah'a olan tevekküllerini ve güvenlerini ispat etmeleri için uzun bir süre imtihana tabi tutulmaları, çeşitli eleklerden geçirilmeleri gerekmektedir. Böylece bu denemelerden, bu potalardan geçirilirken hem istenmeyen cürufları atılacak, hem yüce hasletleri geliştirilecek, hem de en sonunda kazandıkları bu silahlarla küfür cephesi karşısında dayanabilme ve zaferi elde edebilme noktasına geleceklerdir. İşte bu değişmeyen bir yasadır. Her dönemde Müslümanlar bu yasadan geçirileceklerdir.

Ve işte bu yasa gereği yardıma ehil hale gelen Müslümanlara Allah'ın yardımı gelecektir. Ve yine bu yasaya göre Müslümanlar hiçbir zaman kendilerine düşeni yapmadıkları sürece kendilerine Allah'ın yardımı gelmeyecektir. Mü'minler kendilerini değiştirmedikleri sürece Allah onları asla değiştirmeyecektir. İşte bu Allah'ın kelimelerinde değişme olmaz ifadesinin mânâsı anlayabildiğimiz kadar budur.

Evet kâfirler iman cephesine karşı hep savaş açacaklar, kâfirler Müslümanlardan asla razı olmayacaklar, bu bir yasadır. Allah yolunun yolcuları bu kâfirlerin tutumlarına karşı, yalanlamalarına karşı sabredecekler. Yâni her şeye rağmen Allah'ın dediğini yapmaya çalışacaklar, kulluktan vazgeçmeyecekler, yollarında, davalarında şüpheye düşmeyecekler, yılgınlık göstermeyecekler, bu da bir yasadır. Nihâyet onlara Allah'ın yardımı gelecektir, bu da bir yasadır. Tarih boyunca bu hep böyle olagelmiştir. Allah'ın yasalarını asla değiştirecek yoktur. Bu yasalara uygun hareket eden kullarına Allah'ın vaâdettiği yardımı değiştirecek yoktur.

Sâffât sûresindeki âyet-i kerîmesinde de bu hususu şöyle anlatıyor Rabbimiz:

"Andolsun ki peygamberlerimize söz vermişizdir: Onlar muhakkak yardım göreceklerdir. Bizim ordumuz muhakkak üstün gelecektir."

(Sâffât 71,72,73)

Yine Mücâdele sûresinde şöyle deniyor:

"Allah, "Andolsun ki ben ve peygamberlerim üstün geleceğiz" diye yazmıştır. Doğrusu Allah kuvvetlidir. Güçlüdür." (Mücâdele 21)

Evet bu bir yasadır. Yeryüzünde değişmeyen bir yasadır, öyleyse peygamberim! Sen de bu yasa gereği sabret, diren, dayan, yılgınlık gösterme. Eğer sen sana düşeni yaparsan, Allah da sana karşı yardımını gönderecektir, bundan en küçük bir şüphen olmasın. Değilse:

35. Onların yüz çevirmeleri sana ağır geliyorsa, eğer gücün yeri delmeye veya göğe merdiven dayamaya yetmiş olsaydı, onlara bir mûcize göstermek isterdin. Allah dileseydi onları doğru yolda toplardı. Sakın cahillerden olma!"

Evet Allah'ın Resûlü zaman zaman insanlar yola gelmiyorlar diye, insanlar adam olmuyorlar diye üzülüp ve hayıflanıyordu. cehenneme doğru giden insanlar görüyordu çevresinde ve üzüntüsünden kendisini yiyecek duruma geliyordu. Çareler arıyordu Allah'ın Resûlü. Acaba ne yapsam da bu insanları hidâyete ulaştırsam? Nasıl etsem de bunları cennete kazandırsam? Nasıl bir usul, nasıl bir metot takip etsem de bu insanların cehennem yollarına barikatlar koyabilsem diye çırpınıyordu Allah'ın Resûlü. Bu konuda öyle haristi ki Allah'ın Resûlü, elinde avucunda, evinde, cebinde nesi varsa hepsini harcamaya çalışıyordu. Yapması gerekenleri yapıyordu da, acaba bundan başka ne yapsam? Bu dini tebliğden başka, bu Allah'ın âyetlerini duyurmanın ötesinde ne yapsam acaba? diyordu.

Hani bugün biz de deriz ya zaman zaman: Acaba ne yapsak da bu insanları İslâmlaştırsak? Ne yapsak da bu insanları cennete götürebilsek? Bir okul mu açsak acaba? Bir tekvando salonu mu açsak? Bir matbaa mı kursak? Bol bol yemekler ikram edebileceğimiz, yardımlarda bulunabileceğimiz bir vakıf mı kursak acaba? Yoksa mestlerimizi mi saklasak? Sakallarımızı mı kestirsek? Evlerimizi şöyle şöyle mi tefriş etsek? Hanımlarımızı şöyle şöyle mi giydiriversek? Ara sıra meyhaneye mi gidiversek? İçkilerine, fâizlerine dokunmayı mı versek acaba? gibi çoğu İslâm'ın tecviz etmediği bazı yolları deneme-yi düşünürüz.

Hattâ bazen Allah'ın bizden diriltmemizi istediği insanları öldürmeyi bile düşünürüz. Allah Resûlü Mekke'den sürülürken, Taif de dövülürken bile melekleri imdadına çağırmadığı halde biz çoğu zaman acaba melekleri, cinleri

mi yardıma çağırsak? Ya da dua ediversek de Allah bu işi hallediverse, bu iş bir anda oluverse deriz.

Rasulullah da insanları İslâmlaştırabilmek için bazı çareler aradı. Değişik usul ve metotlar düşündü de Allah şöyle buyurdu: Peygamberim! Vazgeç bundan! Eğer Benim sana verdiklerim yetmiyorsa, Benim sana vahyettiğim âyetlerim yetmiyorsa haydi gücün yetiyorsa bir delik delip yerin dibine in, yahut göğe bir merdiven dayayıp gökyüzüne çık da Benim verdiklerimin dışında bir âyet, bir mûcize, bir metot getir onlara. Ne büyük bir tehdit değil mi bu? Peki kime deniyordu bu? Kime yapılıyordu bu tehdit? Allah'ın Resûlüne. Hem de Hz. Nuh (a.s) gibi çevresindekilerden, toplumundan gördüğü eziyetlere karşılık bir defa beddua etmeyecek kadar, bir defa melekten yardım istemeyecek kadar sabır timsali bir peygambere yapılıyordu bu tehdit.

Ne oluyor sana ey peygamberim! Ne arıyorsun sen? Kuran yetmiyor mu sanki? Kur'an'ı Benim onda tarif ettiğim Rabbani bir metotla insanlara tebliğ etmek yetmiyor mu? Halbuki onların hidâyete gelmesi senin planlarına, senin programlarına bağlı değildir. Şüphesiz ki ey peygamberim, sen dilediklerini hidâyete erdiremezsin. Senin vazifen ölmüşleri diriltmek değildir. Sen ancak korkmadan, çekinmeden, açıkça sana indirdiğimizi anlat ve ötesini düşünme. Eğer Allah dileseydi onların tümünü, insanların tamamını hidâyet üzere, İslâm üzere toplardı. Ya da dileseydi Rabbin o kâfirlerin tamamını melekler gibi, sema ve arz gibi, bitkiler ve hayvanlar gibi doğuştan isyan edemez biçimde yaratırdı. Yâni diğer varlıklar gibi doğuştan onların boyunlarındaki ipin ucunu eline alırdı da hiçbirisi kâfirlik yapamazdı. Ama Rab-bin böyle dilememiş ve böyle olmamıştır.

Binaenaleyh sen onları hidâyete getireceğim diye çeşitli yollar ve metotlar denemeye kalkışıp sakın cahillerden olma buyurarak Rabbimiz iman etmeyenler karşısında yılgınlık göstermemesi gerektiğini, sabırla Allah'ın kendisi için çizdiği program dahilinde görevini yerine getirmesi gerektiğini söylüyordu.

Ey peygamberim! Eğer bu görev mûcizelerle, harikalarla yerine getirilebilecek bir görev olsaydı bunu Allah yapardı, senin yap-mana gerek kalmazdı. Eğer sen Rabbinin programından razı değilsen haydi kendin daha güzel bir program yap! Gökyüzüne çık, yere in ve yeni bir şeyler getir onlara. Ama bilesin ki sünnetullahta buna yer yoktur. Eğer Allah bunu dileseydi baştan Müslüman yapardı onların tümünü ve iş biterdi. O zaman ne peygamberler göndermeye, ne de kitaplar indirmeye de gerek kalmazdı.

Evet âyet-i kerîmenin bir başka anlamı da şöyledir: Ey peygamberim, senin buna gücün yetmez demektir. Yâni Rabbinin programını bırakıp da yeni

bir program yapmaya senin gücün yetmez demektir. Veya bir başka anlamı da, senin onları hidâyete ulaştırmaya gücün yetmez demektir.

Bir de tabii bu âyet peygamberin insanların hidâyeti konusundaki tutkusunu anlatır. Yâni peygamber eğer bu insanların hidâyeti için semadan, ya da yerin dibinden bir şey getirebilecek olsaydı, buna imkânı olsaydı mutlaka onların iman etmeleri için onu yapardı, mutlaka onu onlara getirirdi demektir bunun mânâsı.

"Ey Muhammed! Rabbin dileseydi yeryüzünde bu-lunanların hepsi iman ederdi. Öyle iken insanları iman etmeye sen mi zorlayacaksın?" (Yunus 99)

Onların iman etmeleri senin elinde değildir. Yâni senin onlara fevkalade bir mûcize göstermene bağlı değildir. Bu iş Allah'a aittir. Bu âyet-i kerîme Resûlü Ekrem'in sahsında kıyâmete kadar gelecek İslâm'ı tebliğ eden peygamber yolunun yolcusu tüm müminlere hitap etmektedir. Âyet-i kerîme İslâm tebliğcilerinin önüne zaman ve mekânla sınırlı olmayan, kıyâmete kadar her dönemde geçerliliğini sürdürecek bir program çizmektedir. İnsanları Allah yoluna dâvet elbette meşakkatli ve zor bir iştir. Bu yolda en büyüklük sırasına göre üç büyük zorluk vardır. Birincisi yalanlanma, ikincisi döneklik, üçüncüsü de dâvet eden kişinin gönlünde herkesin bu dâvete icabet etme arzusu. İşte bu üç konuya çok dikkat edeceğiz.

Bizi çok rahat yalanlayanlar çıkabilecek, buna hazır olmalıyız. Bize inandığını iddia edenlerden döneklik yapanlar olabilecek, buna da hazır olmalıyız. Bir de gönlümüzde herkesin bir an evvel bizim dâvetimize icabet etmesini ısrarla isteme olabilecek ve bu dine girivermeleri konusunda sabırsızlık gösterebilecek, hattâ Rabbimizin bu konuda harikulade şeyler yaratmasını bekleyecek duruma gelebileceğiz. Din dâvetçisi Allah'ın yardımı hususunda acele etmeden kendini Allah'a teslim etmeli ve her şeyden evvel Allah'a güvenmelidir. Zira bilelim ki inanmayanların inanmayışları âyetlerin yetersizliğinden, delillerin azlığından değildir. Eksik olan onların kör, sağır ve ölü oluşlarıdır. Binaenaleyh insanlar yola gelmiyorlar diye, insanlar İslâm'ı kabullenmiyorlar diye zorlanıp, metot değiştirilip, İslâm'ı başka başka kılıflara sokup, değişik elbiseler içinde takdime çalışmak Allah'ın istediği şekilde hizmet değildir.

Böyle yaparak yığınları İslâm'a kazandıracağımızı düşünüyorsak bilelim ki peygamberler, imâmlar kaç kişiyi yola getirdin diye hesaba çekilmeyeceklerdir. Ölçüye uyup uymadığına, Allah'ın tarif ettiği biçimde Allah'ın kullarını hakka dâvet edip etmediklerine göre hesaba çekileceklerdir. Unutmayalım ki nice peygamberler vardır ki hiç insan çevirememiş, niceleri vardır ki başı testereyle kesilmiş, niceleri var ki taşla şehid edilmiş. Ama ne gam, onlar Allah'ın dediği gibi hareket etmişler ve kazanmışlardır.

İslâm dâvetçileri insanları İslâm'a dâvet ederlerken beşerin günü birlik arzularına uygun elbiseler içinde onu takdim edemezler. İslâm'ın böyle bir şeye ihtiyacı yoktur. Hayır hayır dâvetçi dini kendi Rabbani metodunun dışında takdim edemez. Allah nizamına insanların yanındaki sistemlerden, kulların sistemlerinden şefaatçiler arayamaz. Devrin şartlarına ve yığınların arzularına göre o metot arayışına giremez. Girerse peygamberi tehdit eden âyet onun karşısına da dikilir ve hesap sorar ondan. Ne gerek var böyle şeylere? Biz hiç denedik mi ki insanlara Allah'ın açık ve net âyetleriyle gitmeyi. Biz hiç denedik mi her gün üç âyeti anlayıp onu açıkça inanmayanlara anlatmayı? Denedik mi ki başka usuller arıyoruz? Hep korktuk bundan, hep kaçtık, hiç denemedik. Hep başka şeyler anlattık, hep başka şeylerden medetler bekledik.

Biz kendimiz tanıyamadık ki Kur'an'ı onu başkalarına tanıtabilelim. Biz kendimiz anlayamadık ki başkalarına anlatabilelim. Biz her halde onu toprağın altına girdikten sonra elimize alıp tanımaya çalışacağız.

Bir gün Hz. Ömer bir Tevrat nüshası bulmuş, içinde İslâm lehine, Rasulullah lehine deliller bulabilirim diye onu getirip heyecanla Rasulullah'ın yanında okumaya başlar. Allah'ın Resûlü gazaplanır ve yüzünde işmizaz belirir. Ashap Ömer'e işaret eder ve yeter ey Ömer Rasulullah'ı kırdın der. Ömer Rasulullah'ın yüzüne bakınca büyük bir hata işlediğini anlar ve elindeki Tevrat nüshasını atarak: Vallahi ey Allah'ın Resûlü, ben Rab olarak Allah'tan, din olarak İslâm'dan, Nebî olarak Muhammed'den, kitap olarak da yalnız Kur'andan razıyım. Vallahi kalbim bunlardan başka birine kaymamıştır. Vallahi gönlüm bu paçavraya meyletmemiştir diyerek Rasulullah'ın gönlünü kazandı.

Evet Rasulullah gazaplanmıştı. Zira Kur'an kendisinden başka delile muhtaç değildir. Kur'an ve İslâm başka şeylerin sağlamasına muhtaç değildir. İslâm'ın bizzat kendisi, Kur'an'ın bizzat kendisi haktır ve hakkı açıklamaya yeter de artar da. Ama gelin görün ki günümüz-de nice eserler nice meclislerde onun önüne geçirilmekte ondan önce nicelerine baş vurulmaktadır.

Yapılacak şey şu: Allah'ın metluv ve meşhût âyetlerini evvela kendimiz anlayacak ve anlatacağız en güzel biçimde ve olduğu gibi onu pazarlayacağız. Vitrini canlı tutmaya çalışacağız, pazarlamayı en güzel biçimde yapmaya çalışacağız, ama buna rağmen mal satımlı-yorsa, rağbet görmüyorsa sabredeceğiz, gönüllerin anahtarı elinde olan Allah'ın yardımını bekleyeceğiz. Unutmayalım ki Allah'ın yardımı ve nusreti prensiplere bağlılığa göre gelir. Bizim azlığımız veya çokluğumuz hiç önemli değildir. Bu dine ve bu dinin yasalarına uygunluğumuz önemlidir. Zafer ve nusret için yasalara uymaya ve şartları yerine getirmeye çalışacağız Allah yardımcımız olsun.

36. "Ancak kulak verenler dâveti kabul ederler. Ölüleri ise Allah diriltir, sonra ona dönerler."

Ey Peygamberim ve ey peygamber yolunun yolcuları, şunu da hatırınızdan çıkarmayın ki Risâlete karşı insanlar iki gruptur. Kur'an karşısında, peygamber karşısında, İslâm karşısında iki grup insan tavrı vardır. Bunlardan birinci grup fıtrî alıcı cihazları açık olanlar, fıtratları ölmemiş olanlar. İkinci grup da fıtratları bozulmuş, alıcı cihazları ölmüş insanlardır. Öyleyse ey peygamberim ve ey peygamber yolunun yolcuları, bunu asla unutmayın. Size ancak sözü dinleyenler, söze kulak verenler, sözü işiten ve onu anlayan kimseler icabet edeceklerdir. Alıcı cihazları çalışan, fıtratları diri ve faal olan kimseler ancak icabet edecektir. Fıtratları bozulmuş olanlar, yaratılış melekelerini kaybetmiş, duymaz, işitmez hale gelmiş, doğruya yönelme istidatlarını kaybetmiş ölü olanlara gelince bilesiniz ki onları ancak Allah diriltecektir. Bu duruma gelmiş insanlar için ne peygamberlerin ne de başka birilerinin yapabilecekleri bir şey yoktur.

Şunu hiçbir zaman hatırınızdan çıkarmayın ki Allah'ın duyurmadığına kimse bir şey duyuramaz. Allah'ın söyletmediğine kimse bir şey söyletemez. Allah'ın göstermediğine kimse bir şey gösteremez. Allah'ın şaşırttığını kimse yola getiremez. Bunlar kabirdekiler gibi değillerdir. Bunlar vahye karşı kapılarını pencerelerini kapamış, duymayan, duygulanmayan, düşünmeyen, idrak etmeyen, hayattayken ölmüş insanlardır. Bunlar ölülerdir ve bunları Allah'tan başka diriltecek de yoktur. Âyette anlatılan Allah'ın bunları diriltmesini de şöyle anla-maya çalışıyoruz: Ya bunlarda bir dirilme emaresi, bir canlılık belirtisi görürse, yâni bunlarda bir hayır görürse, dilerse Rabbimiz dünyada diriltecektir bunları. Dilemezse âhirette huzuruna gelinceye kadar dünyada ölü bırakacak bunları da, o zaman diriltecektir.

Bunları Allah diriltecektir âyetinden bir de şunu anlıyoruz: Demek ki bunlardan ümit kesmemek gerekmektedir. Demek ki her ne kadar bugün duymuyorlarsa da yarın duyabileceklerdir. Bugün ölü olsalar da yarın belki dirilebileceklerdir. O halde biz bunlara karşı uyarı-mıza devam edeceğiz, ümitlerimizi yitirmeyeceğiz, ya da yola gelme-diler diye üzülüp kahrolmayacağız.

Arkadaşlar işte bu, meselenin bize yönelik veçhesidir. Ama meselenin bir de onlara yönelik veçhesi vardır ki, o da bu adamların ne zaman dirilecekleri, ne zaman adam olacakları bizi ilgilendirmeyecektir. Zira bu Allah'a kalmış bir şeydir. Öyleyse bizler bu tür insanlara karşı her şart altında görevimizi sürdürmek zorundayız. Bunun dışın-da başka hesapların içine girmeden onlara tebliğimizi, uyarımızı devam ettirmek zorundayız.

37. “Rabbinden peygambere bir belge indirilseydi ya" dediler. De ki: Doğrusu Allah bir belge indirmeye kadirdir, fakat çoğu bilmezler."

Peygambere bir belge bir âyet indirilmesini istiyorlar. Baka-ra’da Allah buyurur ki bu yeni değil, bu sözler yeni değildir. Yâni Hz. Ademden bu yana Müslümanlar hep böyle değişmeyen inancı yaşı-yorlar, kâfirler de İblisin yolsuzlaşmasından bu yana hep böyle aynı yanılgıyı devam ettiriyorlar. Yeni bir şey değildir bu. Tarihte hep ola-gelmiş bir felsefedir.

"Ey Mûsâ Allah’ı apaçık görmedikçe sana asla inanmayacağız! demişlerdi."

(Bakara 55)

"Bize yerden kaynaklar fışkırtmadıkça sana inan-mayacağız! Veya senin bağların hurmalıkların olup, ara-larından ırmaklar akıtmadıkça sana inanmayacağız! Yahut da iddia ettiğin gibi göğü tepemize parça parça düşür-meli ya da Allah’ı ve melekleri karşımıza getirmelisin ki sana inanalım demişlerdi."

(İsrâ 90,91)

Yine hıristiyanlar da Hz. Îsâ’ya şöyle demişlerdi:

“Havariler; Ey Meryem oğlu Îsâ! Rabbin bize gökten bir sofra in-direbilir mi demişlerdi. Bunu becerebilir mi Rabbin demişlerdi."

(Mâide 112)

Allah diyor ki bunlar, bu sözler yeni değil, öncekiler de aynı şeyleri söylemişlerdi. Bugünkü bilimsel, pozitivist, modernist kâfirler de aynı şeyleri söylüyorlar. Görmediğimiz bir Allah’a kesinlikle inanmayız diyorlar. Laboratuvarın konusu olmayan, gözlerimizle görüp duyularımızla algılamadığımız bir Allah’a kesinlikle inanmayız diyorlar. Ve akıllarınca bilgiçlik ortaya koyduklarını zannediyorlar. Halbuki asırlar boyu cahillerin dediğinden başkasını da demiyorlar.

Bunların iman etmeyişlerinin sebebi bu konudaki delillerin azlığından değildir. Ve bunlar esasen Peygamberin fonksiyonunu da bilemeyen zır cahillerdir. Peygamber evrendeki yasaları değiştirmek için gelmemiştir. Bu sizin bilgisizce kendisinden istediğiniz şeylere bir peygamberin, bir beşerin güç yetirmesi mümkün değildir. Siz yanlış kapı çalıyorsunuz. Siz yanlış adrese müracaat ediyorsunuz. Siz Allah’tan istenmesi gereken bir şeyi peygamberden isteme cehaletinde bulunuyorsunuz. Buna ancak Allah güç yetirir. Bu iş ancak Allah’ın elindedir. Peygamberin sizin gibi bir insan olarak görevi sadece Al-lah’tan geleni size duyurmaktır. Sadece size doğru yolu, Allah yolunu göstermektir. Hal böyleyken siz ondan onun gücünün yetmeyeceği şeyler isteyerek cahilliğinizi ortaya koyuyorsunuz. Kaldı ki:

"Eğer gerçekten âyet istiyorsanız biz kesin bir bilgiyle inanmak isteyenlere âyetlerimizi apaçık göstermişizdir."
(Bakara 19)

Âyet mi istiyorsunuz? Şu elinizdeki Allah'ın âyetleri yetmiyor mu size? Şu kâinatta Allah'ın serpiştirdiği meşhût âyetler yetmiyor mu? Allah'tan âyet istiyorlar, halbuki Allah'ın âyetlerinden habersizler. Allah'ın kendileriyle konuşmasını istiyorlar, halbuki şu âyetlerle Allah'ın kendileriyle konuştuğunun farkında değiller. Anlıyorlar aslında da yamukluk yapıyorlar. Mûsâ'nın toplumu konuşmaya şâhit oldular, bu defa da bizzat Allah'ı görelim dediler. Bunlar da Allah'ın konuşmasına şâhit oldular, bu defa da ne diyeceklerdi? Allah'ı bizzat görmemiz lâzım diyecekler ve Allah da onları gebertiverecekti. Veya Allah'tan yeryüzüne bir sofra indirmesini mi bekliyorsunuz? Allah'ın yeryüzünde sizlere sunduğu şu nîmet sofrasını görmüyor musunuz? Elmasıyla, armuduyla, buğdayıyla, yağlısıyla, tuzlusuyla, tatlısıyla, ekşisiyle Allah'ın size sunduğu şu sofrayı görmüyor musunuz? Kim verdi bütün bunları size? Allah'tan beklemeniz, Allah'tan istemeniz gereken şeyleri sizin gibi bir beşer olandan mı istiyorsunuz?

Allah buyurur ki doğrusu Rabbiniz size farklı bir belge indirmeye, farklı âyetler göndermeye de kadirdir ama çoğunuz bilmiyorsunuz. Allah'ın böyle sizden önceki toplumların peygamberlerinden istedikleri gibi maddî mûcizelerden size de göndermemesi aslında size acıdığındandır. Size merhametinden dolayı Allah bu tür âyetler göndermemektedir. Sizlerden ve evlâtlarınızdan iman edeceklere imkân vermek için Rabbiniz bu tür âyetlerini göndermiyor. Eğer bu tür gözle görülen âyetler gelir de siz yine de iman etmezseniz artık defteriniz dürülecek, ama bunu bilmiyorsunuz ve âdeta Allah'tan helâkinizi istiyorsunuz, diyor Rabbimiz. Bundan sonraki âyette de, âyet mi istiyors-unuz? Alın size bir âyet, eğer düşünüp ibret alacaksanız işte bir âyet diye Rabbimiz bir âyet sunacak.

38."Yerde yürüyen hayvanlar ve kanatlarıyla uçan kuşlar da ancak sizin gibi birer ümmettirler. Kitapta biz hiçbir şeyi eksik bırakmadık. Onlar sonra Rablerine toplanacaklardır."

Evet yeryüzünde gözle görülemeyecek kadar küçük olanlarından tutun da en büyüğüne kadar her bir canlı türü, gökyüzünde uçan her bir kuş sürüsü birer ümmettir. Denizdeki balıklar, karadaki karıncalar her bireri bir ümmettir. Tıpkı sizin gibi tek asıldan gelen, yiyip içen, doğup ölen birer ümmettirler. Yâni ey kâfirler, sizler de tıpkı onlar gibi hiçbir şey anlamayan sürülersiniz. Ya da onlar nasıl Rablerinin emirlerine boyun büküp teslim olmuşlarsa siz de Rabbinizin emirlerine teslimiyet gösterin. Arı nasıl bal yaparak, koyun nasıl süt vererek Rabbinin emrine teslimse siz de teslim olun.

Bu hayvanların hepsi de sizin gibi topraktan yaratılmış, kendilerine bir hayat programı, bir yaşam biçimi tayin edilmiş, sizin gibi rızkları, ecelleri takdir edilmiş, hepsi de sizin gibi birbirleriyle ilişkiler içindedirler. Hepsi de Rableriyle ilişki içindedirler. Hepsi de sizin gibi birbirleriyle toplanırlar, tanışırlar, koklaşırlar, anlaşırlar. Hepsi de sizin gibi ürerler, çoğalırlar, yerler, içerler, doğarlar, ölürler. Hepsi de Allah'ın kendileri adına koyduğu hayat programını takip ederler. İşte bunlar sizin için birer ibret, birer âyettirler. Hepsi de kitapta, Levh-i Mahfuz'da yazılıdır. Bu âlemde cereyan eden tüm varlıkların hiçbirisi ihmal edilmemiş ki insanların muhtaç oldukları programlar ihmal edilmiş olsun.

Biz kitapta hiçbir şeyi eksik bırakmadık diyor Rabbimiz. Buradaki kitaptan kasıt ya Levh-i Mahfuzdur, o zaman mânâ biz orada yazmadık, takdir etmedik hiçbir şey bırakmadık olacaktır. Eğer buradaki kitaptan kasıt şu elimizdeki kitapsa o zaman biz o kitapta, o Kur'-an'da insanlar için açıklanması gereken hiçbir şeyi eksik bırakmadık demek olacaktır. İnsanın Rabbi ile alâkalı, ya da insanların birbirleriy-le alâkalı ilişkileri düzenleme konusunda, insanın çevresindeki ümmetlerle ilişkileri konusunda, eşyayla münâsebetlerini düzenleme konusunda ve diğer ümmetlerin birbirleriyle ilişkilerini düzenleme konusunda her şeyi açıklamış ve ortaya koymuşuzdur.

Âlemlerin Rabbi olarak Allah karada olsun, denizde olsun, semada olsun varlıklarından hiçbirisinin idaresini, yaşama biçimini, hayatlarının tanzimini, rızkını asla ihmal etmez. Hûd sûresi bu hususu güzel anlatır:

"Yeryüzünde yaşayan bütün canlıların rızkı ancak Allah'a aittir. O, canlıları babalarının sulbünde karar-laşmış ve analarının rahminde kararlaşmakta iken de bi-lir. Her şey apaçık bir kitaptadır."

(Hûd 6)

Evet Rabbimiz onların isimlerini, sayılarını, yerlerini, yurtlarını, yaşam biçimlerini, rızıklarını ve ihtiyaçlarını, hayatlarını nasıl sürdürmeleri gerektiğini, rollerini bilen ve düzenleyendir. Hiçbir varlık Onun ilminin dışında kalamaz. Bakın en küçüğünden en büyüğüne kadar bu varlıkların beden yapıları hayat tarzlarına ne kadar uygun düşüyor değil mi? En küçük bir sineğin bile bakımını, beslenmesini, korunmasını, nerede olursa olsun yolunu bulmasını Allah'tan başka kimse öğretmemiştir ona.

Ve bu varlıkların, bu ümmetlerin tamamı sonra Rablerine topla-nacaklardır. Rablerinin huzurunda toplanacaklardır. Hayvanların toplanmaları ya onların ölümünü anlatır. Yâni onların ölümleri toplanmalarıdır. Ya da hayvanların toplanmaları kıyâmet günü aralarında hesaplaşmanın gerçekleşmesi adına diriltilmeleridir.

Boynuzsuzun boynuzludan hakkını alacağı konusu hadislerde anlatılmaktadır. Hayvanlar haklarını hayvanlardan alacaklar, hayvanlar haklarını insanlardan alacaklar. Böyle bir toplanmadan söz ediliyor anlıyoruz.

39."Âyetlerimizi yalanlayanlar karanlıklarda kal-mış sağır ve dilsizlerdir. Allah kimi dilerse onu saptırır ve kimi dilerse onu doğru yola ulaştırır."

Âyetleri yalan sayanlar karanlıklarda kalmış sağır ve dilsizlerdir diyor Rabbimiz. Onların bu sağır ve dilsiz oluşları hiçbir şey duymaz oluşları ve de tat oluşları, konuşma imkânlarının olmayışı anlamına gelmemektedir. Bunlar duyarlar ama âyetlerimizi duymak istemezler, âyetlerimizi duymazlıktan gelirler anlamınadır. Bunlar tıpkı Bakara sûresinde anlatılan kimseler gibidirler. Hani orada Rabbimiz bu âyetleri yalanlayan, Allah'ın âyetlerine karşı ilgisiz kalan ve sonunda da karanlıkta kalıveren kimseleri anlatıyordu.

"Onlar çevresini aydınlatmak için ateş yakan kim-seye benzerler ki Allah onların ışıklarını yok edince, onları karanlıklar içinde görmez bir halde bırakmıştır. Sağır-dırlar, dilsizdirler, kördürler ve bu yüzden de onlar asla doğru yola dönmezler."

(Bakara 17,18)

Yâni bu adamlar ateş yakmışlar, ama yaktıkları bu ateşe karşı kendileri ilgisiz kalınca Allah da onların gözlerinin işini, kulaklarının işini, kalplerinin işini bitirmiş, anlama özelliğini bitirmiş. Artık o insan hem ateş yakıyor, hem çevresindekileri aydınlatıyor ama kendisi ondan mahrum kalıyor. Öyleyse bu, kişinin kaybını anlatan güzel bir örnektir.

İşte meselâ şu anda ben ateş yakıyorum ve çevremi aydınlatıyorum. Benim yaktığım bu ateşle sizler aydınlanıyorsunuz. Ruhunuz aydınlanıyor, kalbiniz, düşünceniz aydınlanıyor. Bir şeyler anlıyorsu-nuz, bir şeyler öğreniyorsunuz. Sizin öğrenmenize, sizin aydınlanmanıza sebep olan bu ateşi şu anda ben tutuşturmaya çalışıyorum. Ama yaktığım bu ateşe karşı ben kendim nötr davranırsam, kendi gayretsizliğim sebebiyle veya kendim konusunda negatif isteğim sebebiyle bu yaktığım ateşten kendim istifade etmek istemezsem ve bu yüzden de benim gözümün nûru alınır ve kalbim mühürlenirse ben aynen o adam gibi olurum Allah korusun.

Ateş yakıp yaktığı bu ateşle çevresini aydınlatan, ama kendisi bu ateşten mahrum kalan kişi. Çevresine ışık dağıtıp kendisi karanlıkta kalan kişi. Tıpkı ekmek fabrikası kurup imal ettiği on binlerce ekmekle çevresini doyuran, ama koltuğunun altında akşam evdekilere iki tane ekmek götürmeyen adam gibidir.

Veya başkalarına dağıttığı ekmekten kendi ağzına götürmeyen adam gibidir. Birilerine aman namuslarınıza iffetlerinize sahip çıkın! Aman

çocuklarınızı Allah'ın istediği biçimde Müslümanca eğitin! dediği halde, birileri onun bu beyanlarıyla, irşatlarıyla aydınlanırken kendi hayatı tamamen bu konularda karanlık olan adam. Başkalarının çocuklarını eğitmeye çalışırken, kendi çocuklarını eğitmeyen, kendi ailesinin namus ve iffetine sahip çıkmayan adam. İşte münafığın durumu bunun gibidir diyor Rabbimiz.

Demek ki kimi insanların görüntülenen örneği buymuş. Kimi insanlar vardı hani, vahiyle ilgisiz. Kâfirle Müslüman arasında, küfürle iman arasında gel git yapan insanın örneğiydi bu. İşte kâfirle mü'min arasında olurmuş bu adam. Hem ateş yakarmış, hem de kâfir gibi davranırmış. Hem başkalarına İslâm'dan söz edermiş, hem de kendisi dediklerine karşı kör ve sağır kesilirmiş.

Bakıyoruz adama hem Kur'an anlatıyor, hem sünnet yazıyor, hem kitap yazıyor, hem talebe yetiştiriyor, ama kendine karşı o kadar kör ve sağır ki adam. Başkalarına duyurduklarını kendine karşı uygulama noktasında o kadar kayıtsız, o kadar vurdumduymaz ki adam. Karısına karşı o kadar kör ve sağır ki. Çocuklarına karşı kadar kör ve sağır ki. O kadar sağır ve vurdum duymaz ki adam. Allah korusun sanki başkalarına duyurduğu dinle kendine uyguladığı din tamamen farklı.

Allah kimi dilerse onu saptırır, kimi de dilerse doğru yola ulaştırır. İşte Allah böyle âyetlerine karşı sağır ve kör kesilen insanları asla doğru yola iletmez, Sıratı Müstakîme ulaştırmaz. Nûr sûresinde anlatıldığı gibi böyle cehalet içinde kalmak, küfür içinde kalmak isteyen, Allah'ın nûr olarak yollarını aydınlatmak üzere gönderdiği âyetlerinden istifade etmek istemeyen insanlara Rabbimiz bu tür enfüs ve afak taki âyetlerini gözlemleme fırsatı vermez.

Ya da salt maddî kazanç sağlamak üzere veya önyargılı zihinlerle bu âyetlere yöneldikleri için hiçbir şey anlamazlar, anlamalarına Allah imkân tanımaz.

İşte görüyoruz tüm bu enfüs ve afak âyetlerini derinlemesine inceledikleri halde nice fizikçiler, nice kimyacılar, nice hayvan bilimciler, nice botanikçiler, biyologlar, astronomlar, sosyologlar, tarihçiler görüp inceledikleri bu âyetlerde Allah'ı ve onun eşsiz gücünü görmek, anlamak şöyle dursun gördükleri her âyet onları ateizme, inkâra ve materyalizme ve tabiata tapınmaya götürmektedir.

40."De ki, "Üzerinize Allah'ın azabı geliverse, veya kıyâmet saati size geliverse Allah'tan başkasına mı yal-varırsınız? Eğer sâdıksanız söyleyin bakalım."

Onlara de ki peygamberim, anladınız mı? Her biriniz kendinizi gördünüz mü? Her biriniz kendinizi anladınız mı? Sizin vicdanlarınız var mı? Eğer vicdanlarınız varsa, eğer şuur sahibiyseniz öyleyse söyleyin bakalım. Yâni böyle

vicdanlarınızın derinliklerine inerek kendinizi şöyle bir yoklayın. Kendinizi bir tartın da vicdanlarınızla, kendi kendinizle bir yüzleşin de söyleyin bakalım. Allah'ın azabı size geliverse ve-ya kıyâmet saati başınıza patlayıverse, böyle ciddi bir tehlike kapınızı çalıverse, azîm bir musîbet saçlarınızı yoluverse, bir tehlike yolunuzu kesiverse, teleferik yarı yolda duruverse, karılarınız ölüm döşeğine u-zanıverse, eviniz yanıverse, kapınıza borçlular veya polisler geliverse böyle bir durumda siz kime yalvarırsınız? Yerde bütün kapılar yüzünüze kapandığı zaman kimin kapısını çalarsınız? Kime sığınır, kimi yardımınıza çağırırsınız? Allah'ı mı, yoksa Allah'tan başkalarını mı? Eğer sâdıksanız doğru söyleyin bakalım.

41.Hayır, bilâkis sadece ona yalvarırsınız; Dilerse o Allah yalvardığınız şeyi sizden giderir, siz de ona koştuğunuz ortakları (şeriklerinizi) unutursunuz."

Hayır hayır, böyle ciddi bir durumla karşı karşıya kaldığınız zaman, ciddi bir tehlike kapınızı çaldığı zaman siz sadece Allah'a yalvarırsınız. Böyle bir durumda tüm putlarınızı, tüm şeriklerinizi, şürekanızı, yâni Allah'a ortak koştuklarınızı, Allah yerine koyup kendilerine kulluk yapmaya çalıştıklarınızı, kanunlarını ve arzularını gerçekleştirmek için, hatırlarını kazanmak için çırpındıklarınızı unutuverirsiniz. Çünkü tüm tehlikeleri def edecek tüm zararları kaldıracak yegâne güç ve kuvvet sahibi tek varlığın, tek mercinin Allah olduğu vicdanlarınızın derinliklerinde mevcuttur. Her vicdan sahibi insan bunu çok rahatlıkla anlayacaktır, yeter ki onun vicdanı bozulmamış olsun.

Hattâ şu anda yahudilerin fıtratlarını silmeye çalıştığı, vicdanlarını öldürmeye çalıştığı, kendilerini dinsizleştirebilmek için yıllardır uğraştığı batı dünyası batı insanı bile daraldığı zaman aman Allah'ım! demektedir. Sıkıştığı zaman Aman kurtar Allah'ım! diye dua etmektedir.

Titaniğin batışını bilirsiniz. Yüzlerce mühendis rapor vermiş bu gemi batmaz diye. Nihâyet içinde binlerce insanla birlikte gemi okyanusa açılmış. İçindekilerin kalbinde Allah yok, Allah korkusu yok, çılgınca eğlenip kam almak isterlerken birden bire gemi bir buzula çarpar ve yavaş yavaş batmaya başlar. O ana kadar Allah'ı hatırlarına bile getirmeyen bu insanlar böyle bir tehlike ile karşı karşıya gelince hep birlikte güverteye çıkıp Allah'a dua dua yalvarmaya başlarlar. Tüm eğlencelerini, tüm putlarını tüm şirklerini, şeriklerini unutup Allah'a yalvarmaya başlarlar.

Batı insanında bunu görmek mümkün olduğu gibi, yine yahu-di'nin insanlığın başına belâ olarak doğurduğu komünizmin sarf ettiği çok büyük gayretlerle modalaştırdığı Allahsızlık felsefesi altında yıllardır her şeylerini kaybetmiş doğu insanı da bakıyoruz bugün daraldığı zaman Allah'a yalvarmaktadır.

Veya biliyorsunuz Mekkeli müşrikler yığınlarla putlara tapıp dururlarken ciddi bir tehlike kapılarını çalar. Güçlü kuvvetli bir orduyla Ebrehe ülkelerine dayanır. O ana kadar putlara tapınan, putlardan yardımlar bekleyen bu insanlar görüyoruz ki böyle ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya gelince tüm putlarını unutup, Kâbe'nin örtülerine sarılıp Allah'a yalvarmaya başlarlar. Çünkü kesinlikle biliyorlardı ki böyle ciddi bir durumda o putlarının anlara yapabileceği bir şey yoktu. Böyle bir belâdan kendilerini ancak Allah'ın kurtaracağını bildikleri için Al-lah'a yalvarmaya başlıyorlar.

Evet o müddet içinde tüm şirklerinizi unutup Allah'a dua etmeye başlıyorsunuz. Dehşet ve tehlike fıtratınızı ortaya koyuyor. Firavun bile denizde boğulurken Allah'a yalvarıyordu. Demek ki Allah'ın insana verdiği bu fıtratı silecek, bu fıtrat mührünü kazıyacak hiçbir güç ve kuvvet yoktur. Bu durum zaman zaman gafletle ve cehaletle gölgelenmiş olsa bile ciddi bir tehlike anında ortaya çıkıveriyor görüyoruz.

Demek ki iman asıldır, fıtrat asıldır, tevhid asıldır, küfür ve şirk kabuktur. Küfür ve şirk izâfîdir, sonradan arız olmuştur. Böyle ciddi bir tehlike anında kabuk dökülüveriyor ve asıl olan iman, asıl olan tevhid açığa çıkıveriyor. Ciddi bir tehlike anında insanların tüm pislikleri gidiyor ve Allah dua etmeye yöneliyorlar. Birilerinin yanında totodan bahseden adam, yanına bir hoca geldi mi çok rahat dinden diyânetten bahsetmeye başlayıveriyor.

Rabbimiz bu âyetiyle tüm insanlığı vicdanlarıyla hesaplaşmaya çağırıyor. Söyleyin bakalım, sizler ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya kaldığınız zaman Allah'a yalvarıyorsunuz da tehlike bitince niye o Allah'a yan çizmeye kalkışıyorsunuz? Niye o Allah'a kulluk yapmıyorsunuz? Niye o Allah'ın sizin hayatınıza karışmasına karşı geliyorsunuz? Niye hayat programlarınızı Allah'a danışmıyorsunuz, diyor.

Dikkat ederseniz Rabbimiz önce kâfirlere çevrelerindeki binlerce kuşlar, hayvanlar gibi âyetleri sundu, bu âyetler üzerinde düşünmelerini ve ibret almalarını emretti, şimdi burada da kendi enfüs-lerindeki bir âyete dikkatlerini çekmek ve onları düşünmeye sevk et-mek istedi. Ama ey kâfirler siz bilirsiniz. Nasıl isterseniz öylece yaşayın. Lâkin şunu da unutmayın:

42,43."Şüphesiz ki senden önce ümmetlere peygamberler göndermiştik. Onları yalvarsınlar diye darlık ve sıkıntılara sokmuştuk. Hiç değilse onlara şiddetimiz geldiği zaman yalvarıp yakarmalı değil miydiler? Lâkin kalpleri katılaştı, şeytan da yaptıklarını onlara güzel gösterdi."

Evet önceki toplumlara da peygamberler gönderdik. Onlar kendilerine gönderilen bu peygamberlere değer vermediler. Bu peygamberler ve onların kendilerine getirdiği mesajlarla ilgilenmediler. Hayat programlarını Allah'tan ve Allah'ın elçilerinden almaya yanaşmadılar. Allah'ı da, Allah'ın elçilerini de hayatlarına karıştırmamaya çalıştılar. Allah hayata karışmaz dediler. Allah âyet göndermez dediler. Allah elçi göndermez dediler. Onlar Allah'ı ve elçilerini küfrettiler de onlara merhametimizden dolayı akılları başlarına gelsin de bize dönmeyi anlasınlar diye Biz onları fakirlik, kıtlık, açlık, geçim darlığı, hastalıklar, çeşitli afetler ve zaruretlerle yakalayıverdik. Onları türlü türlü sıkıntılara sokuverdik ki kabukları yırtılsın da tevhid açığa çıksın diye. Küfürden şirkten vazgeçsinler de iman etsinler diye. Sığınacak kapıları kalmasın da bize sığınsınlar diye. Yalvaracak, başvuracak, dövecek kapıları kalmasın da bize yalvarıp yakarsınlar diye. Ama şeytan onlara amellerini süslü gösterdi de, hayrı şer, şerri hayır gösterdi de, iyiliği kötülük, kötülüğü iyilik gösterdi de onlar adam olma, uyanma istidatlarını kaybettiler.

Evet aslında biraz önce zikrettiğim o imtihanlar, o belâlar ve musîbetler onlarda sığınma, kulluk ve kurtuluş hissini, Allah'a yalvarıp yakarma hissini uyandıracak ilâhî uyarılardı.

Bakın Rabbimiz Araf sûresinde bu hususu şöyle anlatır:

"Andolsun ki, biz de Firavun ailesini, ders alsınlar diye yıllarca kuraklığa ve ürün kıtlığına uğrattık."

(A'râf 130)

Ama bilelim ki bunların İlâhî uyarıcılığı devamlı değildir. Onun içindir ki böyle bir durumla karşı karşıya gelen kişi hemen onu bir nîmet bilmeli ve süratli bir şekilde uyanıp tövbe ve yalvarışlarla Allah'a yönelmeli ve durumunu düzeltmesini bilmelidir. Zira bu durum kısa bir süre sonra kaldırılıverir. Ya da esasen kısa bir süre sonra bu uyarının tesiri gittikçe azalır ve nihâyet o sınırlı müddet bitiverir. Yâni o sıkıntının uyarıcı özelliği kayboluverir. Bir alışkanlık ve tabii bir hal oluverir. Yâni kısa bir dönem sonra bu belâların, bu sıkıntıların terbiye edici hiçbir tesiri kalmaz.

Evet Allah dönsünler diye, tövbe etsinler diye, kendilerine gelsinler de Allah'a yalvarsınlar diye onlara belâlar, sıkıntılar gönderdi. Hiç değilse böyle bir durumdalarken bari yalvarıp yakarmalı değiller miydi? Ama gelin görün ki bunların taşlaşmış kalplerini bu belâlar ve musîbetler bile Allah döndüremedi. Kalpleri taş gibi kaskatı kesildi de amellerini şeytan kendilerine süslü gösterdi. Ya da şeytan onlara bu gelenleri farklı biçimde yorumlattı. Meselâ Âd kavmi, Hud kavmi, Lût kavmi, Eyke'liler Allah'ın kendilerine ibret alsınlar diye gönderdiği bu belâları tabiat kanunları olarak yorumladılar.

Veya işte bunlar olağan şeylerdir. Daha önceki toplumlara da böyle şeyler gönderilmiştir dediler. Tıpkı şu anda bizim toplumun bu depremleri, bu felâketleri farklı yönde yorumlayıp onlardan ibret almaya yanaşmadıkları gibi. Şeytan ibret almalarını engelledi, amellerini, yaptıklarını onlara süslü gösterdi. Hayatlarından, durumlarından, amellerinden razı oldular. Ne var bizim hayatımızda? İşte kulluk budur dediler. İşte İslâm budur dediler. İşte şu anda bizler Allah'ın bizden istediği hayatın içindeyiz dediler. Bizler Allah'ın razı olduğu hayatı yaşıyoruz! dediler.

44."Onlar ne zaman ki kendilerine hatırlatılanları unuttular, biz de onlara her şeyin kapısını açıverdik. Onlar kendilerine verilenlerle sevinip coşmaya başlayınca da ansızın onları yakaladık da umutsuz kalıverdiler."

Evet Allah önce birbiri ardından uyarıcılar gönderir, belâlar ve musîbetler gönderir, fırsatlar yaratır, tembihlerde bulunur. Eğer onlar kendilerine gelen bu uyarılara aldırış etmezler ve tüm bu şiddetler onların kalplerini yumuşatmazsa, o sıkıntılardan ibret alıp Rablerine dönmezlerse o zaman da Allah onlara her şeyin kapılarını açıverir. Allah diyor ki onlara her şeyin kapılarını açıveririz. Öyle bir bolluk, öyle bir refah, öyle bir hürriyet veririz ki tüm engelleri, tüm sıkıntıları kaldırıveririz. Paralar, mallar, mülkler, servetler, altınlar, gümüşler, atlar, arabalar, marklar, dolarlar her taraftan üzerlerine rızıklar, nîmetler yağmaya başlayıverir. Ne arzu ederlerse önerinde, ne ararlarsa bulabilecek, ne isteseler yapabilecek hale gelirler. Hastalık, dert, sıkıntı, açlık, fakirlik hiçbir dertleri, hiçbir sıkıntıları kalmayıverir.

İşleri açılır, ev alırlar, dükkan alırlar, şansları yaver gider, milletvekili olurlar, bakan olurlar, dekan olurlar, YÖK başkanı olurlar, dünya nîmetleri adına Cenâb-ı Hak bütün kapıları açıverir. Ferahlanır ne oldum delisi olurlar, bütün bunları kendilerinin yaptığını iddia ederek takdiri unutuverirler.

Bu da ayrı bir imtihan. Bolluk da ayrı bir imtihandır. Adam seyyar satıcı olarak başlar, üç tekerlekliyle işe başlar, sonunda Vehbi Koç oluverir, Sakıp Sabancı oluverir. Cenâb-ı Haktan hayırlısını istemek zorundayız. Çünkü verir Allah verir ama bazen bu verdikleriyle kendisini unutturuverir. Çünkü bu da ayrı bir imtihandır, bunu hiçbir zaman hatırımızdan çıkarmamalıyız. Açılan her kapı verilen her imkân eğer bize Allah'ı unutturuyorsa, o zaman çok korkmak zorundayız. Hani Kur'an'da anlatılan bağ sahiplerini bahçe sahiplerini çok iyi biliyoruz.

Şunu hiçbir zaman hatırımızdan çıkarmamalıyız: Şiddet ve sıkıntılarla yapılan imtihan ayrı bollukla yapılan imtihan ayrıdır. Bu bollukla yapılan imtihan ötekisinden çok daha tehlikeli, çok daha zor bir imtihandır. Rabbimizin darlıkla sıkıntıyla yaptığı imtihan insanın kalbini yumuşatıp insanı Allah'a çevirmesi açısından onu başarmak belki kolaydır, ama bu bollukla yaptığı

imtihan insanların şımarıklılığını, müs tekbirliğini artırdığı için, insanı eyvallah sız hale getirdiği için bunu başarmak gerçekten çok zordur. Birinde sabır diğerinde şükür gerekir. Sıkıntıya sabır, bolluk karşısında da verilen nîmetler cinsinden şükür ister Allah.

Müslim'deki bir hadislerinde Allah'ın Resûlü:

"Mü'minin işlerine şaşılır diyor. Zira mü'mi-nin bütün işleri hayırdır. Bu hayır müminden başkası için yoktur. Başına musîbet cinsinden bir şeyler gelir, ona sabreder mükafat kazanır, yine kendisine nîmet cinsiden bir şeyler gelir onun için de Rabbine şükreder yine mükafat kazanır." Buyurur.

Ama yine bakın İbni Cerir'in rivâyetinde Allah'ın Resûlü başka bir hadislerinde de şöyle buyurur:

"Allah'ın, bir kulunun isyanına rağmen ona onun sevdiği dünya nîmetlerinden bolca verdiğini görürseniz biliniz ki bu onu cehenneme yaklaştırmak içindir."

Evet onlara her şeyin kapılarını açıveririz de hiçbir kayıt hiçbir kaygı duymaz olurlar. Her türlü nîmetlerin, refahın, bolluğun içine gömülürler. Bütün bu nîmetleri kendilerine lütfedene şükretmeyi akıllarının ucundan bile geçirmeden, kalpleri nîmet vereni anmadan, nîmet vericiden korkmadan sanki her şey kendilerininmiş gibi keyif çatmaya, gel keyfim gel demeye başlarlar. Zevklere dalarlar, şehvetlerinin peşinde solucanlar gibi kıvranmaya başlarlar. Sanki tüm bu nîmetler kendilerininmiş gibi, sanki ölüm gelmeyecekmiş gibi, sanki âhiret, hesap, kitap yokmuş gibi coşarlar, taşarlar da:

"Kendilerine verilenlerle sevinip coşmaya başla-yınca da ansızın onları yakalayıveririz de iblis gibi olu-verirler."

Hafazanallah tüm ümitlerini yitirmiş, ümitsizlik ve mahrumiyet içinde donakalırlar. Sonsuz bir acı, onulmaz bir hasret içine gömülüverirler. İşte Nuh kavmi, işte Hud kavmi, işte Lût kavmi, işte Sâlih (a.s) in toplumu, işte Roma, işte Firavunlar, işte Nemrutlar ve işte Amerika, Almanya, Fransa. Allah her şeyin kapılarını açıvermiş ve işlerini bitirmiş bunların.

Cenâb-ı Hak her ne kadar da Rasulullah'ın zuhurundan sonra böyle önceki toplumlar gibi toptan helâk etmiyorsa da görüyoruz ki bugün bu toplumlar ruhî azaplar, ruhsal hastalıklar, psikolojik huzursuzluklar, ailevi yıkımlar, cinsel sapıklıklar, AİDS gibi sari mikroplarla bunların işini bitirmektedir.

45. "Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun ki zulmeden toplumun böylece kökü kesildi."

Elhamdülillah ki Allah böylece zulmeden zalimlerin kökünü kesiverdi. Allah önce onları darlıklara, sıkıntılara soktu, belki Allah'ı hatırlarlar, belki Rablerine karşı boyun bükerler, belki Rablerine karşı yumuşayıp yalvarırlar diye. Belki bütün bu sıkıntılar ve belâlar karşısında sığınacak bir kucak aramaya koyulurlar, belki böylece Rablerinin kitabından habersiz yaşadıkları hayattan vazgeçerler de Rablerinin kitabına baş vururlar, Rablerinin elçisiyle diyaloga geçerler diye. Ama tam tersi oldu. Kalpleri katılaştı. Yalvarıp yakaracakları yerde daha bir azgınlaştılar. Daha bir şımardılar. Şeytan da yaptıklarını onlara süslü gösterdi. Kötü amellerin insanları oldukları halde kendilerini beğeniverdiler. Kendilerine hatırlatılanları unutunca da, ya demin ifade ettiğimiz uyarıları unutunca, ya da kendilerine gönderilen vahyi unutunca da Allah onların defterlerini dürüverdi elhamdülillah. Demek ki zalimlerin helâkinden sonra Allah'a hamd etmek vaciptir. Ulemâ bu âyetten bunu çıkarmışlardır.

Burada belki hatırınıza bir soru gelmiştir. İyi de hani bu bâtıllar niye yıkılıp gitmemişler? Neden hâlâ bu zalimler ayaktadırlar derseniz, o zaman şu genel yasayı söylemek zorunda kalacağım: İslâm'da genel bir kaide var. Bâtıl yok edilirken mutlaka onun yerine bir hak kaim eder Allah. Tamam tüm bâtılların, tüm zalimlerin yok edilmesini istiyoruz ama, hani hak nerede? Şu anda hakkı temsil eden Müslümanlar uyuşuk olduğu için, hakkı temsil edecek bir noktada olmadıkları için bâtıllar varlıklarını sürdürüyorlar diyoruz Allahu âlem.

2

46."De ki, ne dersiniz? Allah sizin işitmenizi, göz-lerinizi alıverse, kalplerinizi de mühürleyiverse Allah'tan başka hangi ilâh onu size geri getirebilir? Âyetlerimizi nasıl türlü türlü açıkladığımıza bir baksana, sonra da onlar yüz çeviriyorlar."

Söyleyin bakalım diyor Rabbimiz. Reyiniz nedir bu konuda? Ne dersiniz? Nasıl düşünürsünüz? Allah sizin kulaklarınızı sağır ediverse, gözlerinizin görme özelliğini alıverse, görmez ve işitmez oluverseniz. Bir de kalplerinize de öyle bir mühür vursa, kalplerinizi iptal etse ki hiçbir şey anlamaz, duymaz, duygulanmaz hale getiriverse sizi. Bunları veren Allah'tır, almaya da kadirdir. Bakın çevremizde bunlardan mahrum bırakılmış yığınlarla insan var, itiraz edebiliyorlar mı? Bunları Rabbiniz sizden alıverse ne yaparsınız? Meselâ delirseniz, aklınız kalmasa, hanımlarınızı, çocuklarınızı tanıyamaz hale gelseniz. Yataklara bağlanıp tımarhanelere prangalansanız aklınızı size kim iade edebilir? Kim sizi eski halinize getirebilir? Doktorlar öyle diyorlar: Biz elimizden gelen her şeyi yaptık, bunun ötesinde yapabileceğimiz bir şey kalmadı.

Allah aklınızı, gözünüzü, kulağınızı alıverse, bütün bunları size geri getirip iade edecek Allah'tan başka ilâhlarınız, rableriniz var mı? Bırakın gözünüzü kulağınızı size iade etmeyi, ağaran saçlarınızın ağarmasını durdurabilecek, ömrünüzün bir dakikasını bile size iade edebilecek başka birileri var mı? İşte bakın âyetlerimizi böylece açık-lıyoruz, tefsir ediyoruz, âyetleri evirip çevirip sizin Allah'tan başka Rabbinizin olmadığını anlatıyoruz. Ama bakın ki buna rağmen onlar nasıl da yüz çeviriyorlar.

47."De ki, Allah'ın azabı size ansızın veya açıkça geliverse, zalimlerden başkası mı helâk olur? Bana bil-dirin."

Allah'ın azabının ansızın gelmesi, insanların haberleri, hazırlıkları yokken gelmesi, hiç beklemedikleri bir anda gelmesi anlamına gelmektedir. Allah diyor ki söyleyin bakalım böyle hiç beklemediğiniz bir anda, hiç ummadığınız biçimde Allah'ın azabı size geliverse kim helâk olur zalimlerden başka? Ama fark etmez ister ansızın onlar gaflet içinde habersizken gelsin, isterse açıktan açığa böyle bir haberi bekleşip dururlarken, bağrışıp çağrışırlarken gelsin fark etmez onları bu azaptan kurtaracak hiçbir güç ve kuvvet yoktur. İşte her gün okuyor, her gün duyuyoruz. Filan yerde hızı bilmem kaç kilometreyi bulan bir rüzgar yüzlerce evi altüst ediveriyor. Yüzlerce insanı yüzüstü bırakıveriyor. Hadi bakalım A.B.D. nin, Japonya'nın, Avrupa'nın teknolojisi engellesin bunu. Haydi önüne geçsinler bakalım bu tür helâklerin. Bu felâketler ansızın yâni haberleri yokken, isterse açıktan açığa gelsin. Yâni ellerindeki aletlerle böyle bir felâketin gelmesini 24 saat önce haber alsalar, ilân etseler bile ne değiştirebilecekler de? Ya da ansızın bir depremle sallanıverseler ne değiştirebilecekler de? Evet böyle bir azapla helâk olacak olanlar ancak zalimlerdir. Zalimler helâk olacaklardır, ya da zalimlerden başkası asla helâk olacak değildir.

Böyle bir durumda helâk olacak olanlar ancak zalimlerdir. Zalimlerden başkası için helâk sözü caiz değildir. Ölmek işi herkes içindir, ama helâk işi sadece zalim kâfirler içindir. İşte Mûsâ, işte Firavun, işte İbrahim, işte Nemrut, işte Harun işte Karun, işte Belâm, işte Hâ-mân. Peki hepsi de helâk oldular mı? Asla. Kur'an bize anlatıyor ki Allah'ın istediği biçimde yaşayıp ölümü öylece bulanlar kurtuldu, geri kalanlar ise helâk olmuştur.

Meselâ şu anda Konya'da bulunanlar bir depremle bir anda toprağın altına gidiverse, ama benim ağzımda Kur'an sizin kulaklarınızda Kur'an olarak toprağın altına inerken, birileri de ağızlarında başka şeyler olduğu halde toprağım altına inecekler. Birileri vefat ederek Rabbinin emrine teslim olurken öbürleri de helâkle karşı karşıya geleceklerdir. Nerede ve nasıl ölürlerse ölsünler kâfirler ve zalimler için helâk söz konusu iken mü'minler için asla korku yoktur. Sûrenin ileriki bölümlerinde gelecek Rabbimiz buyuracak ki:

"İnanan ve imanlarına zulmü karıştırmayanlar işte onlara emniyet ve güven vardır ve onlar doğru yoldadırlar. (En'âm 82)

Evet mü'minler için helâk yoktur, emniyet vardır, güven vardır. Bundan sonraki âyet-i kerîmesinde de Rabbimiz bakın o hususu şöyle anlatıyor:

48,49."Peygamberleri ancak müjdeci ve uyarıcı olarak gönderiyoruz. Kim iman eder ve nefsini ıslah ederse onlara korku yoktur, onlar mahzun da olmayacaklardır. Âyetlerimizi inkâr edenler yoldan çıkmalarından ötürü azap dokunacaktır."

Burada Rabbimiz peygamberlik misyonunu anlatıyor. İlerdeki âyetlerde bu konu genişçe anlatılacak. Âyet-i Kerîmede peygamberin vazgeçilmez iki görevinden söz ediliyor. Biri müjdelemek, öbürü de korkutmak. Peygamber iman konusunda bunu ortaya kor ve işi biter. İnsanları Allah'la, Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın rahmeti ve cennetle müjdeleyip cehennemle uyardıktan sonra onun görevi biter. Artık bundan sonra insanların bu misyonu kabul ya da reddetmeleri ve bunun sonunda da onların bu tavırlarına karşı İlâhî iradenin takdir buyurduğu karşılık gündeme gelecektir. Onun bu misyonuna karşı kim iman eder ve ıslah olursa, yâni iman eder ve bu imanını amele dönüştürürse, imanının gereğini yaparsa onun için herhangi bir korku yoktur ve o mahzun da olmayacaktır. Onun için cehenneme gitme korkusu olmadığı gibi cenneti kaybetme üzüntüsü de olmayacaktır. Ya da onun için gelecek konusunda korku yoktur, ama geçmişi konusunda da üzüntü yoktur onun için. Yâni geçmişte yaptığı şeyler konusunda mağfiret, gelecek için de ecir ve sevap söz konusudur onun için.

50."De ki: Size Allah'ın hazineleri elimdedir, demiyorum; gaybı da bilmiyorum; Size, ben meleğim de demiyorum, ben ancak bana vahy olunana uyuyorum." De ki: "Görenle görmeyen bir midir? Düşünüyor musunuz?"

Önceki âyete ilâve olarak peygamberler ve peygamberlerin konumuyla alâkalı, peygamberlik makamıyla alâkalı bozuk düzen düşünceleri reddeden, peygamberle alâkalı sapık inanışları reddeden bir âyetle karşı karşıyayız. Hz. Adem'den bu yana yüz binlerce peygamber gelip geçmiş. Bu peygamberlerle karşı karşıya gelen yığınlarla akılsız insanlar tarih boyunca peygamberlerin insan üstü, tabiat üstü varlıklar olduğunu iddia etmişler, onlardan çeşitli harikalar beklemişler ve onlarla alâkalı birtakım yanlış itikatlar besleye gelmişlerdir. Kur'an'ın değişik yerlerinde görüyoruz. Peygamberlerden kendileri için bir dağı altın yapmasını istiyorlar, yerden kendileri için hazineler çıkarmasını, gökten bir sofra indirmesini gaybı bilmesini, istemişler.

Hz Adem'den beri bakıyoruz hep aynı teklifler ileri sürülmüş. Ey Peygamber! Sen bizim gibi bir beşersin! Tıpkı kaybolan şeyleri bulmasını, hastayı iyileştirmesini, hamilenin erkek mi, yoksa dişi mi doğuracağını

bilmesini, haber vermesini bizim gibi yiyip içiyor, bizim gibi çarşı pazarda dolaşıyor, bizim gibi hasta oluyor, bizim gibi baba oluyor, koca oluyorsun. Bizden farklı altınların, mücevherlerin, Markların Dolarların, bağların bahçelerin yoktur. Askerlerin, orduların, yardımcıların, muhafızların da yoktur. Bu durumda bizler kesinlikle sana inanmayız. Bizim sana inanmamız için bizden farklı olman lâzım. Bize harikalar göstermen lâzım. Acıkmaman, susamaman, hasta olmaman, evlenmemen, koca olmaman, baba olmaman lâzım. Zaman za-man borç alan, geçimini temin için pazara çıkan birisi olmaman lâzım diyorlardı.

Hz. Nuh'a öyle demişlerdi: Ey Nuh! şu anda bizler seni inkar edip dururken bize bir azap gelivermeliydi. Haklılığını ispat için bizi bir anda yok etmeliydin. Hani böyle bir gücün olmadığına göre biz de asla sana inanmayız diyorlardı. Allah'ın Resûlüne de aynı şeyleri söylü-yorlardı. Ey Muhammed! Eğer sen doğru söylüyorsan, yâni sen ger-çekten Allah'ın elçisiysen, haydi bize Kusay'ı diriltip geri getir bakalım. Eğer Kusay'ı diriltir, o da senin Peygamberliğini tasdik ederse belki o zaman sana iman ederiz, diyorlardı. Yahut bize farklı bir âyet getir, bi-ze Allah'ı bir göster, en azından bu Rabbinin sesini duyalım veya en azından sana vahiy getiren Meleğe bir dokunalım diyorlardı. Bugün bakıyoruz günümüz akılsızları da aynı şeyleri söylüyorlar, aynı şeyleri düşünüyorlar. Meselâ eğer birisi Allah yolundaysa, peygamber misyo-nu üstlenmiş, peygamber yolunun yolcusu olamaya çalışıyorsa, efendim işte onun işleri iyi gitmeli, onun başına belâlar gelmemeli, onun polisle derdi olmamalı, onun ticaretine kesat gelmemeli, onun yakın-ları ölmemeli, ona eziyet dilmemeli, o hapse girmemeli ve o sürekli melekler tarafından korunmalıdır. O daima emniyet içinde bulunan biri olarak düşünülmektedir. Değilse bütün bunlar başına geliyorsa o iyi bir adam değildir, salih bir kul değildir.

Halbuki Peygamberlerin hayatlarını biliyoruz. sahâbenin başına gelenleri biliyoruz. Onlar eziyetlerin en büyüğüne maruz kalmışlar. Şu sayılanların en büyükleri onların başlarına gelmiş. Aç kalmışlar, dövülmüşler, eziyet çekmişler, sürgün edilmişler, zindana atılmışlar, ateşe atılmışlar, testere ile bellerinden biçilmişler. E canım onlar peygamberdi, onlar sahabeydi deyip geçiyoruz bunları. Mekke'de Peygamberimizle karşı karşıya gelen bu insanlar böyle diyorlardı, böyle düşünüyorlardı. Kafalarında bir peygamber imajı vardı. Bu imajın dışında bir peygamber düşünemiyorlardı. Kendisinden olmayacak şeyler bekliyorlar, kendisinden yapamayacağı şeyler istiyorlar, gaybı bilmesini, gayptan haber vermesini, kendisini aşan tabiat üstü mûcizeler göstermesini, olmazı oldurmasını istiyorlardı. Allah'la Peygamberi karıştırıyorlardı. Allah'tan istenmesi gereken şeyleri bir beşerden istiyor-lardı. Allah'ın sıfatlarını peygamberle karıştırıyorlardı. İşte bütün bu bozuk inanışları düzeltmek için Rabbimiz burada peygamberin konumunu belirleyerek buyurur ki: Peygamberim! De ki onlara: Size Allah'ın hazineleri elimdedir demiyorum! Ben

gaybı da bilmiyorum! Size bir melek olduğumu da iddia etmiyorum! Ben ancak bana Rabbimden vahy olunana uyuyorum! Ben bana vahy olunanın dışında hiçbir şey bilmem, bilemem. Ben bunun dışında hiçbir şey yapmam, yapamam! Evet işte peygamberin fonksiyonu, işte peygamberin konumu budur. Hazineler; peygamberlik için hazine gerekmez. Hazine, mal mülk, servet saman, saltanat peygamberlik için gerekmez. Bu tür şeyler belki sulta için, sultanlık için gereklidir. Ama bunu anlayamayanlar, sultanlıkla peygamberliği karıştıran kimi akılsızlar diyorlardı ki yahu Ebu Cehil dururken, Ebu Süfyan dururken ne oluyor da bu iş Muham-med'e verilmiş diyorlardı.

Evet peygamberlik için hazine, mal mülk, saltanat nasıl gereksizse, aynı şekilde gaybı bilmek de gerekmez. Çünkü bu gaybı bilme işi Allâmu'l Ğuyub olan Allah'ın işidir. Allah'ın sıfatlarıyla peygamberin konumu kesinlikle karıştırılmamalıdır. Bir beşer olarak peygamber kesinlikle Allah makamına oturtulmamalıdır. Allah diyor işte peygamber gaybı bilmez, bilemez. E efendim Allah bildirirse. E bildirmediğini söy-lüyor işte. Zorlayarak Allah'a akıl vermenin, Allah'a yol göstermeye çalışmanın da anlamı yoktur. Allah böyle diyor, ama bakıyoruz bugün eteğine yapışılan, kendilerine sığınılan, kendileri aracılığıyla dua edilen, meclislerde sürekli kendilerinden bahsedilen muhterem zâtlar hep gaybı bilmesiyle övünülüyor, gaybi vasıfları anlatılıyor bu zâtların. Halbuki bu âyetler ışığında şunu kesinlikle ifade edelim ki bu vasıfları taşıdığına inandığımız kişilerde görmek istediklerimiz hep Allah'ın vasıflarıdır. Yoksa bu mübarek zâtları Allah yerine mi koymaya çalışıyoruz? Yoksa bu zâtların Allah sıfatlarına sahip olduklarını mı iddia etmeye çalışıyoruz? Demin anlatmaya çalıştım, geçmiştekilerin peygamberlerle alâkalı, peygamberlerin sıfatlarıyla alâkalı düştükleri yanlışa bugün de insanların düştüklerine şahit oluyoruz.

Peygamber gaybı bilmediği gibi o bir melek de değildir. Kâfirler hatırlarsanız sûrenin başında bir melek de istemişlerdi ondan da Allah bunu reddetmişti. Bakın burada Rabbimiz bu hususu bir daha zikrediyor. Kur'an'ın bir üslûbu, bir anlatım metodudur bu. Anlatır bir konuyu Rabbimiz, bir daha anlatır. Öyleyse biz de böyle yapalım. Bu konuyu anlattım demeyin bir daha anlatın, tekrar anlatın, tekrar anlatın.

Ben ancak bana vahy olunana uyuyorum. Ben bütün bunları kendi kafamdan uydurmuş değilim. Bütün bunları kendi işkembemden çıkarmış değilim. İşte böylece bana vahy olundu, ben de buna uymak zorundayım. İşte peygamberin misyonu da budur, konumu da budur, görevi de budur. Peygamber bir insandır, bir beşerdir ve Allah'ın yeryüzünde bir görevlisidir. Başka bir ifadeyle peygamber Ce-nâb-ı Hakkın yeryüzünde konuşan kısmıdır. Cenâb-ı Hakkın kelâm sıfatının tecellisidir yâni. O olmasaydı kesinlikle biz Rabbimizin vahyine dayanamazdık.

De ki görenle görmeyen bir olur mu? De ki vahye tabi olan peygamberle, vahiyden mahrum olan diğer insanlar bir olur mu? Hadiselere vahyin gözlüğüyle bakabilen birisiyle vahiyden mahrum olan bir olur mu? Hiç peygamberi böylece Allah'ın tanıttığı biçimde tanıyan birisiyle, onu böyle tanımayan, onu insan üstü bir varlık olarak tanımaya çalışan bir olur mu? Allah dışındaki varlıkları Allah'ın tanıttığı gibi tanıyanla, onları Allah yerine koymaya çalışanlar, onlara Allah'ın sıfatlarını vermeye çalışanlar, onları Allah makamına oturtmaya çalışanlar bir olur mu? Eğer aklımız varsa, eğer hadiselere vahiy gözlüğüyle bakabilecek birazcık izanımız varsa o zaman gören olalım da Peygamberin ve diğer insanların insan olduklarını, beşer olduklarını bilelim. Hıristiyanlar gibi Peygamberi putlaştırıp, Allah'a ait olan sıfatları onlara verip onları Allah yerine koymayalım inşallah.

51,52"Rablerinin huzurunda toplanacaklarından korkanları Kur'an'la uyar. Onlar için Allah'tan başka ne bir dost, ne bir şefaatçi vardır. Gerekir ki Allah'tan korkarlar. Sırf Allah'ın rızasını dileyerek sabah akşam Rablerine dua edenleri huzurundan kovma. Onların hesabından sen sorumlu değilsin, onlar da senin hesabından sorumlu değildirler. Onları huzurundan kovduğun takdirde zalimlerden olursun."

İslâm'ın ilk maya tuttuğu Mekke toplumunda Rasulullah'ın çevresinde onun dâvetine kucak açanlar toplumun en gariban insanlarıydı. Mekke'nin ileri gelen zenginleri, kendini beğenmiş müs tekbirleri, toplumun kalburüstü insanları Resûlü Ekremin yanına geldikleri zaman bu gariban insanlarla onun meclisinde birlikte yan yana oturmak şöyle dursun tükürüklerini bile bu adamlara reva görmüyorlardı. Rasulullah'ın yanına geldiklerinde Bilal gibi, Habbab Bin Eret gibi, Ammar Bin Yasir gibi, Süheybi Rumi gibi garibanları, kendi ifadeleriyle baldırı çıplakları orada, onun yanında gördükleri zaman kahroluyorlar, mahvoluyorlar ve: Ey Muhammed! Eğer bizim senin yanına gelmemizi istiyorsan kov bu adamları. Bu baldırı çıplaklar senin meclisinde bulundukları sürece kesinlikle biz senin yanına gelmeyiz, gelemeyiz. Biz bu adamlarla birlikte asla oturamayız, diyorlardı.

Kendilerini aziz, onları zelil görüyorlardı. Biz aziz bunlarsa zelil diyorlardı. Malda, makamda, elbisede, servette, samanda izzet görüyorlardı. Bunlara sahip olanlar aziz, bunlardan mahrum olanlar da zelildir diyorlardı. Ey Muhammed! Kavminden bunlara mı razı oldun? Bu kadar insanın içinden bunları mı seçip beğendin? Yâni sence aramızda Allah'ın nîmet verip üstün kıldıkları bunlar mıdır yâni? Biz bunlara mı tabi olacağız? Bunlara mı uyacağız? Senden bu anlayışından vazgeçip bize bu adamlardan ayrı bir meclis yapmanı istiyoruz. Dışarıdan gelen Arap elçilerinin bizleri bu düşük insanların yanında görmelerini istemiyoruz, buna tahammül edemiyoruz diyorlardı. Biz senin yanından ayrıldıktan sonra onları yanına alabilirsin. Biz çıktıktan sonra istediğin kadar onlarla otur, ama biz varken onları çıkar diyorlardı.

Bunların İslâm'a girmeleri konusunda çok haris davranan, bunların cehenneme gitmelerine vicdanı asla dayanmayan Allah'ın Resûlü peki bunu bir düşüneyim buyurunca hemen arkasından bu âyet-i kerime geliyordu. Bakın Allah diyor ki; peygamberim, sen bırak başkalarını da Rablerinden korkanları, Rablerinin huzurunda toplanacaklarından korkanları, bu dünyadaki imtihanları bitip de tüm yaptıklarının hesabını vermek üzere Allah'ın huzuruna gideceklerini ve huzurda toplanacaklarını bilen ve buna inananları ve hayatlarını bu imana bina etmeye çalışanları Kuran'la uyar. Âhirette kendilerini kurtaracak Allah'tan başka bir velileri, Allah'tan başka hayatlarına kulluk maddesi alacak bir velileri, Allah'tan başka bir kurtarıcıları, bir dostları ve şefaatçileri yoktur onların. Babalarının, dedelerinin, şeyhlerinin, liderlerinin, mürşidlerinin, hattâ peygamberlerinin bile kendilerini kurtaramayacağına inananları uyar peygamberim.

Zira uyarıdan nasibini alacak olanlar da bunlardır. Söz dinleyecek olanlar da bunlardır. Sakın buna inanmayanları inananlara tercih etme! Allah'a iman edip sırf Allah'ın rızasını kazanmak derdiyle sabah akşam Rablerine dua eden ve bu davanın temel taşları, yâni bu davanın bereketi durumunda olan bu garibanları sakın berikilerin hatırına huzurundan kovma! Çünkü ne sen onların hesabından sorumlusun, ne de onlar senin hesabından sorumludur. Senin hesabın sana, onların hesabı da kendilerine aittir. Yâni bu gariban Müslümanların gariban olmaları, ya da onların fakir olmaları Benim Rableri olarak onlara takdir ettiğim rızkın neticesidir. Bu Benim takdirimdir, senin bununla bir ilgin alâkan yoktur.

Sonra bu gibi şeylerin, fakir fukara olmak gibi ölçülerin iman yönünden hiçbir değeri yoktur. Yâni ne zenginler daha iyi Müslüman-dır, ne de fakir olanlar daha az Müslümandır. Bunun imanla bir ilgisi yoktur. Öyleyse ey peygamberim sakın bu insanlar fakirdir diye huzurundan kovmaya ve ötekileri bunlara tercih etmeye kalkışma.

Resûl-i Ekremin hayatında bir Abese hadisesi var. Allah'ın Resûlü kâfirlere, Mekke'de büyük kabul edilenlere, bu müdürdür, bu reistir, bu liderdir, bu kalburüstü, bu elit tabakadır denenlere İslâm'ı anlatma çabası içindeyken Ama bir sahâbe, Abdullah İbni Ümmü Mek-tum çıkagelir ve Allah'ın Resûlünden İslâm talebinde, iman talebinde bulunur. Allah'ın Resûlü onu bırakarak berikilere anlatmaya devam eder. Ümmü Mektum ısrar eder. Allah'ın Resûlü onun bu ısrarını mü-nâsebetsizlik kabul eder, zira beriki reis konumunda olan kimselerin İslâm'a girmelerini istemektedir ve onlara tebliğine özen göstermek-tedir. Âdeta onları kazanabilmek için bütün gücüyle çırpınmaktadır.

Rasulullah'ın bir mâzereti vardı bu konuda. Ümmü Mektum Rasulullah'ın akrabasıydı, binaenaleyh başka zaman da anlatabilirdi ona. Bir ikinci mâzereti de Abdullah Müslümandı, o anda ölseydi cennete gidecekti, ama berikiler kâfirdi, o anda ölselerdi, onlar cehenne-me gideceklerdi. Onun için Allah'ın Resûlü felâketin ciddiyetine binaen berikilere yöneliyordu. Lâkin Abdullah Ümmü Mektum âmâydı, zor gelmişti oraya kadar. Düşe kalka gelmişti, samimi olarak gelmişti, amel etmek üzere gelmişti, işkenceye adaylığını koyarak gelmişti.

Ama berikiler ona karşılık şartlı gelmişti. Bizim bu dine ihtiyacımız yoktur diyerek gelmişlerdi. Müstekbirce, müstağnîce gelmişlerdi. Onun yanında berikilere yönelmek cahilî değer yargısından kaynaklanıyordu. Bunlar müdürdür, bunlar amirdir, bunlar elit tabakadır diyerek, bunlar iman ederse İslâm güç bulacaktır diyerek bunlara yönelmek cahilî bir anlayıştı. İşte o anda Rabbimiz Abese sûresini gönderivermişti. Rasulullah donakalmış, Ümmü Mektum donakalmış, kâfirler hepsi şaşırıp kalmışlardı. Allah o anda, o ortamda âyetlerini gönderivermiş ve peygamberini düşmanlarının gözü önünde uyarıvermişti. Bir daha bunu yapma peygamberim! buyuruvermişti.

Öyleyse Müslümanlar hüküm verirken cahiliyeden, cahilî değer yargılarından etkilenmelidir. Bu konuda her zaman Vahiy önde ol-malıdır. Kim iyi, kim kötü? Kim büyük, kim küçük? Kim önce, kim sonra? Kim bereketli kim bereketsiz? Bunu vahiy belirlemelidir. Bunu kendi kendimize belirlemeye kalkışmamalıyız. Müslüman ne kadar da fakir olursa olsun, ne kadar da sosyal yönden zayıf olursa olsun, her zaman kâfire tercih edilmelidir.

Yâni yirmi dört saatimizin herhangi bir bölümünde bizden İslâm isteyen bir talep olursa bunu derhal yerine getirmek zorunda olduğumuzu asla unutmamalıyız. Ya da insanlardan böyle bir talep olmadığı halde kendiliğinden bir fırsat oluşmuşsa yine hemen onu yerine getirmek zorunda olduğumuzu da unutmamalıyız. Yâni karşımızdaki insanların, hanımlarımızın, çocuklarımızın, komşularımızın illa da dilleriyle bizden İslâm'ı sormalarını, istemelerini beklememeliyiz. Halleriyle, vaziyetleriyle sorduklarının ve istediklerinin hemen farkına vararak onlara onların muhtaç oldukları İslâm'ı hemen anlatmaya başla-yıverelim. Ne biliyorsunuz belki şu ana kadar çocuklarımız hal diliyle bize Meramı sordular, bize hükümet meydanını sordular da bilmediğimiz için bilemediğimiz için biz onlara bunu anlatamadık. Yâni Bakara'yı, Âl-i İmrân'ı, En'âm'ı demek istedim.

Evet, garibanları etrafımızdan kovmamalıyız. Zira Rabbimiz buyurur ki onların hesabından siz sorumlu değilsiniz. Onlar da sizin hesabınızdan sorumlu değildir. Yâni yok ya! Bunun niyeti öğrenmek değil! Bunun niyeti dalga geçmek! Bunun niyeti beni oyalamak, demeyelim. Allah diyor ki: Sana ne

bundan? Seni ne ilgilendirir bu? Onun hesabı senden sorulmayacak, senin hesabın da ondan sorulmayacak. Ne bilirsin? Belki samimi olarak dinleyip amel edecektir o.

Allah peygamberine diyordu ki sakın o garibanları yanından kovma! Eğer bunlar garibandır diye onları yanından kovarsan o za-man sen zalimlerden olursun! Bakın Kehf sûresinde de aynı şeyler söyleniyordu Allah'ın Resûlüne:

"Peygamberim! Sabah akşam Rablerinin rızasını dileyerek ona yalvaranlarla beraber sen de sabret. Dünya hayatının güzelliklerini isteyerek gözlerini o kimselerden ayırma. Bizi anmasını kendisine unutturduğumuz işinde aşırı giderek kendi hevâsına uyan kimseye uyma."

(Kehf 28)

Görüyor musunuz Rabbimizin uyarısını? Bu uyarının gelişin-den sonra Allah'ın Resûlü çok korkmuştur. Hattâ sahâbe-i kirâmın ifadelerinden anlıyoruz ki bu âyetin gelişinden sonra Allah'ın Resûlü biz kendisinin yanından ayrılmadıkça bizim yanımızdan ayrılamıyordu, diyorlar. Kılıçlarına kendi kılıçları, paralarına kendi paraları, evlerine kendi evleri bakabilme özellikleri onları öyle bir kardeş yapmıştı ki aralarında ne sosyal sınıf farkları, ne de üstünlük alçaklık anlayışları kalmıştır. Hepsi yıkılıp gitmiştir.

Bu âyetlerden anlıyoruz ki tebliğ edeceğimiz insanların sırala-masını biz kendi kendimize yapmayacağız. Karşımızdaki insanları şu şekilde gruplamamız güzel olacaktır. Karşımızdaki insan ya Müslümanlığının farkında olmayan birisidir, ona İslâm'ı ulaştıralım belki bizim uyarımız ona fayda verecek ve adam olacaktır. Ya da mü'mindir, bizim anlatmamız sonucunda hayatına biraz daha çekidüzen verecektir. Öyleyse biz neticeyi düşünmeyeceğiz. Çünkü bakın Allah âyet-i kerimesinde belki diyor. Belki yola gelirler, belki adam olurlar.

Öyleyse inzar edeceğiz, ama kovmayacağız. Uyaracağız ama azarlamayacağız. İnzarımız onları kovma ve azarlama mânâsına gel-meyecek, aksine onlara acıma mânâsına gelecektir. İnsanların her zaman bize ulaşabilmeleri için imkân hazırlayacağız. İnsanlardan uzaklaşıp, fildişi kulelerimize çekilmeyeceğiz. Allah korusun da bugün kimi hocaların evine insanlar gündüz saat ondan önce, gece de saat ondan sonra girememektedirler. Neden? efendim zât-ı alîleri istirahat buyuracaklarmış. Bu gerçekten çok ayıp bir şeydir. Allah'ın Resûlünü az evvel anlattım, onun hayatında böyle bir şey kesinlikle yoktur. İnsanlar her an ona ulaşma imkânına sahiptiler. Gerçekten mü'minlerin ihtiyaçları varsa gelebilmeliler, girebilmeliler, bulabilmeliler bizi. Allah hepimizin yardımcısı olsun inşallah.

53."Biz onlardan kimini kimi ile, "Allah aramızdan bunlara mı lütfunu lâyık gördü?" desinler diye işte böyle imtihan ettik. Allah, şükredenleri daha iyi bilen değil midir?"

İşte gördük fakir ve gariban insanları küçük görerek, Allah bunları mı seçti içimizden? Bunlara mı nîmet verdi Allah diyerek alay ederek imtihan edilmişlerdir. Ama Allah şükredenleri daha iyi bilir. Öyleyse biz de onlar gibi davranarak Allah'ın fakir kullarına böyle davranarak imtihanı kaybedenlerden olmayalım inşallah.

54."Âyetlerimize inananlar sana geldikleri zaman onlara şöyle söyle: "Selâm olsun size! Rabbiniz Rahmeti kendi üzerine yazdı. Sizden her kim bilmeyerek bir kötülük işleyip de arkasından tövbe eder, kendini düzeltirse, muhakkak ki O, bağışlayan ve esirgeyendir."

Burada Rabbimiz Resûl-i Ekremin dâvetine ilk önce koşan, İslâm davasına gönül veren garibanların gönüllerini almayı murad ediyor. Şu cahiliyenin değer yargılarıyla, şirk âdetleriyle kendilerini üstün görüp çirkin ifadeleriyle üzdüğü gariban Müslümanların kendi katında değerli olduklarını ortaya koyuyor. Bu ifadeler bir yandan kendilerini üstün gören müstekbirlere bir tehdit unsuru oluştururken, öbür taraftan da bu garibanlara şu mesajı veriyordu. Ey benim katımda değerli kullarım! Sakın sizler bu değersizlerin lakırdılarından üzülmeyin! Siz yolunuza devam edin, it ürür kervan yürür diyordu.

Bakın Rabbimiz peygamberinin de onların gönüllerini almasını istiyor ve diyor ki: Ey peygamberim! Bu benim âyetlerime inanan kullarım sana geldikleri zaman onlara: "Selâm olsun size de!" Ya onlara sen selâm ver yahut da onların selâmlarına karşılık vererek onlara ikramda bulun. Benim onlar hakkında hoşnutluğumu ve rahmetimi müjdele onlara. Allah onlar için rahmeti üzerine yazmıştır. Allah onlar için rahmetini kendi üzerine vacip kılmıştır. Allah onlara rahmetini kesin olarak vaâdetmiştir. Peygamberim sen bütün bunları müjdeleyerek onların gönüllerini al diyor Rabbimiz. Çünkü toplumda zenginlerin, makam sahiplerinin, mansıp sahiplerinin üstün tutulması ve garibanların, fakirlerinse alçak tutulması cahiliye âdetidir ve İslâm'ın kesinlikle reddettiği bir anlayıştır.

Bakıyoruz bugün kimileri zenginler için fakirleri, müstekbirler için müs'taz'afları, makam mansıp sahipleri için sıradan Müslümanları fedâ etmektedirler. Hep yüksek tabakadan insanlarla düşüp kalkmaya çalışıyorlar. Allah korusun bu nifak alâmetidir ve İslâm'ın kesinlikle reddettiği bir anlayıştır.

Sizden her kim ki bir bilgisizlik, bir cehalet sonucu bir kötülük yapar, bir günah işleyecek olur da hemen arkasından tövbe eder ve durumunu düzeltirse, cehaletle günaha gittiği bir anda hemen kıblesini değiştirir ve Allah dönerse bilesiniz ki ben böyle yapanlar hakkında rahmeti kendi üzerime yazdım buyuruyor Rabbimiz. Evet mü'-min bir günahı ancak bir bilgisizlik sonucu, bir

gaflet sonucu işleye-bilir. Yâni ya onun isyan olduğunu bilmeyerek, ya işleyeceği o isyanın sonucunda, o günahın sonucunda başına gelecekleri bir an unuttu-ğundan dolayı günah işler, ya da isyanı taate tercih ederek bir isyan-da bulunabilir ki bu da ayrı bir cehalettir. İşte bu durumda hemen ken-dine gelir gelmez tövbe eden, günahtan vazgeçen, yönünü, kıblesini değiştiren ve bir daha bu duruma düşmeme konusunda kesin kararlı olan mü'minleri affedeceğini bildiriyor, Rabbimiz.

55."Suçluların yolu belli olsun diye böylece âyetleri uzun uzun açıklarız."

Rabbimiz buyuruyor ki, âyetlerimizi açık açık ortaya koyuyoruz ki mücrimlerin yolu belli olsun. Kâfirlerin, mücrimlerin yolları belli olsun da inatlarından vazgeçip hakkı kabule yanaşmayanlar suçlu olduklarını anlasınlar. Mü'minlerin yolunu da, iman yolunu da, mücrimlerin yolunu da, yâni küfür yolunu da açıklıyoruz ki inanan bilerek, bir delile, bir esasa dayanarak inansın, küfreden de bilerek bir esasa dayanarak küfretsin.

Allah böylece mü'minlerin yoluyla mücrimlerin yollarını birbirinden ayırıyor. Kur'an sadece hakkı, yâni mü'minlerin yolunu ortaya koymakla kalmaz aynı zamanda mücrimlerin, kâfirlerin yollarını da ortaya koymuştur. Böylece Rabbimiz mü'minlerin yoluyla kâfirlerin yolunu birbirinden ayırmıştır. Bu iki yolu birbirinden ayırır ki hak ve bâtıl iyi tanınsın. Müminlerin mümeyyiz vasıfları onların yolları üzerine dikilmeli, mücrimlerin mümeyyiz vasıfları da onların kendi yollarının üzerine dikilmeli ki her iki taraf da kendilerini ve kendi yollarını bilmeliler. Bu sayede mü'minler kimlerin mü'min kimlerin de kâfir olduklarını açıkça bilmelidirler. Karışıklığa sebep olacak bir durum olmamalıdır.

Bugün en büyük güçlük işte buradadır. Bugün en büyük problem müminle mücrimin karışması, yolların karışması, işaretlerin karış-ması, isimlerin ve sıfatların birbirine girmesidir. İslâm düşmanları bunu çok iyi bildiklerinden meseleyi daima karıştırmadan yana olmakta-dırlar. Onlar safların ayrışmasından her zaman tedirgin olmuşlardır. Çünkü böylece kendileri tanınacak ve de mü'minler kendi yollarını öğrenme imkânı bulacaktır.

Bir de zaten hakkın ortaya konabilmesi, hakkın anlaşılabilmesi için bâtılın da ortaya konması zarûrîdir. Mü'minlerin bâtıldan ve mücrimlerin yolundan sakınabilmeleri için hak ve bâtılın kesin çizgilerle, belirgin renklerle birbirlerinden ayrılmaları ve seçilmeleri gerekmektedir. İşte onun içindir ki Rabbimiz sadece mü'minlerin yolunu, yâni hak-kı açıklamakla kalmaz aynı zamanda kâfirlerin yolunu yâni bâtılı da açıklamıştır.

56."De ki: "Allah'tan başka yalvardıklarınıza kul-luk etmekten men olundum." "Sizin heveslerinize uymayacağım. Yoksa sapıtmış, doğru yolda gidenlerden olmamış olurum" de."

Rasulullah’a ve onun şahsında bütün mü’minlere, peygamber yolunun yolcularına şöyle demeleri emrediliyor. Bu bir bakıma Ra-sulullah ve mü'minler için strateji belirleme veya konum tespitiydi.

De ki, ben sizin Allah yanında, ama ondan ayrı olarak çağırdığınız, dua ettiğiniz, dâvet ettiğiniz, ibâdet ettiğiniz şeylerin tümünden nehiy olundum. Allah berisinde sizin dua edip durduğunuz, imdadınıza çağırıp durduğunuz, kendilerine kulluk yapıp durduğunuz şeylere dua etmekten, onlara kulluk etmekten men olundum. İşte peygam-berin geliş gâyelerinden en büyüğü, ya da peygamberin temel görevi budur. Sadece Allah’a ibâdet ve başkalarından sakındırma. Sadece Allah’ı yardıma çağırma ve başkalarına dua etmeme. Tevhide teşvik etme ve şirkten uzaklaştırma. İşte peygamberin geliş gâyesi budur. Sadece Allah’a kulluk ederim, Allah’ın dışında başkalarına itaat etmem. Sadece Allah’ı dinlerim ve başkalarının dediği yere gitmem.

Şirkin unsurlarından birisi de bildiğimiz gibi Allah’tan başka birilerini Allah yerine koyarak Allah’tan istenmesi gereken şeyleri onlardan istemek, onlara dua etmek, onlardan yardım dilemek ve beklemektir. Bu ya Allah’la beraber istemek biçiminde olur, yâni hem Allah’tan hem başkalarından yardım istemek biçiminde olur, hem Allah’a hem de Allah’tan başkalarına dua etmek biçiminde olur, ya da Allah’ı unutarak yalnız başkalarından istemek biçiminde olur. Bunun her ikisi de şirktir. Ama Cenâb-ı Hak isteyeceğimiz şeyleri birilerinin elinde yaratıyorsa o zaman bu sebeplere tevessül caiz oluyor. Meselâ sabır ve namazla Allah’tan yardım dilemek gibi. Sebeplere sarılırken, esbaba tevessül ederken de asla bu sebepleri Allah yerine koymamaya dikkat edeceğiz.

57."De ki: "Ben Rabbimden bir belgeye dayanmak-tayım, halbuki siz onu yalanladınız; sizin acele istediğiniz şey de benim elimde değildir. Hüküm ancak Allah’ındır. O, hükmedenlerin en iyisi olarak gerçeği anlatır."

Ben Rabbimden bir Beyyine üzereyim. Beyyine Kur’an’dır. Ey insanlar! Ben Rabbimden bana gönderilmiş vahiy üzereyim. Ben kitap üzereyim. Benim hareket noktam vahiydir. Benim istinatgahım Kur’-andır. Ben size ne diyorsam, neyi emrediyor, neden nehiy ediyorsam, ne yapıyor ne yapmıyorsam bilesiniz ki bu kitaba dayanıyorum. Bunun dışında dayanacak bir şey de bilmiyorum. Eğer biz de insanlara bunu diyebileceksek o zaman biz de vahyi bilmek zorundayız. Ben kitaba dayanıyorum, benim istinatgahım, benim hareket noktam Vahiydir diyeceksek, o zaman biz de vahyi tanımak zorundayız. Aksi takdirde bugün pek çoğunun biz kitaba dayanıyoruz iddiasında bulunup da kitaptan habersiz bir hayat yaşadıkları gibi yapmaya kalkışırsak bunu demeye hiçbir zaman hakkımız yoktur.

Evet peygamberinin ve peygamber yolunun yolcularının böyle demelerini istiyor, Rabbimiz. Ben kitaba dayanıyorum, kitaptan bir delille hareket ediyorum.

58."De ki: Sizin acele istediğiniz şey benim elimde olsaydı, benimle aranızdaki iş bitmiş olurdu."Allah zul-medenleri en iyi bilendir."

Sizin acele istediğiniz azap da benim elimde değildir. Eğer sizin acele istediğiniz şey benim elimde olsaydı çoktan sizin işinizi bitirmiş olurdum. Burada Rabbimiz risâlete ulûhiyeti ayırıveriyor. Rab-bimiz kendisiyle peygamberini ayırıyor. Peygamber sizin gibi bir beşerdir, binaenaleyh peygamberi Allah makamında görmeye ve Allah-tan istemeniz gereken bir şeyi sakın peygamberden istemeye kalkışmayın diyor.

Hani az evvel insanların insanları yardıma çağırdıkları, insanların insanlara dua ettikleri insanların insanlardan bir şeyler istedikleri anlatılmıştı ve bunun bir şirk olduğu ortaya konmuştu ya bakın burada da Rabbimiz peygamberden bile bir şey istenmemesi gerektiğini anlatıyor. Bunun için de peygamberine diyor ki, peygamberim! Sen onlara de ki: Sizin acele tarafından istediğiniz azap benim elimde değildir. Ben ilâh değilim, ben sizin gibi bir beşerim. Ben ancak bir elçiyim. Sizin istediğiniz azabı göndermeye benim gücüm yetmez, bu benim işim değil, onu ancak Allah gönderir. Eğer benim buna gücüm yetsey-di o zaman benimle sizin aranızdaki işi hemen bitirirdim, sizin defterinizi dürerdim.

Evet, bir peygamber bile böyle derken adam diyor ki eğer bizim efendi elinin tersiyle bir iterse onların işi bitiverir. Onun gazabına uğrayanın, onun gözünden ve gönlünden düşenin parçası bile bulunmaz. Garip şeyler bunlar. İşte görüyoruz birilerini yok etmeye, birilerine azap göndermeye Allah'ın peygamberinin bile gücü yetmiyor.

59."Gaybın anahtarları onun katındadır, onları ancak O bilir. Karada ve denizde olanı bilir. Düşen yaprağı, yerin karanlıklarında olan taneyi, yaşı kuruyu ki apaçık kitaptadır ancak O bilir."

Evet gaybın anahtarları Allah katındadır. Gaybın anahtarlarını Allah eline almıştır. Allah onu kimseye vermemiş, kimseyi ona muttali kılmamış, kimseye gaybını ezdirip bozdurmamıştır. Gayb konusu her şeyiyle, kendisiyle, odasıyla, kapısıyla ve anahtarlarıyla Allah'a aittir ve Allah'ın elindedir. Onu ancak o bilir. gayba muttali olmak, gayb o-dasının içine girmek şöyle dursun kapısının anahtarına bile hiç kimse sahip olamaz. Anlayabildiğimiz kadarıyla bunun hikmeti:

a: Gayb İslâm'ın bir cüzü'dür.

b: Gayb bilginin konusu değil imanın konusudur. Zira insana çok az bir ilim verilmiştir. Rabbimiz dünyayı ve kâinatı yaratırken bir kısım kanunlar koymuştur. Koyduğu bu kanunların bir kısmını anlayarak onlardan istifade edebilmesi için insana sınırlı bir idrak ve ilim gücü vermiştir. Ama gayb yine gayb olarak kalacaktır. Allah'a iman da gaybîdir. Her ne kadar Allah'ın fiillerinin eserlerini görüyorsak da kendisini asla göremeyiz. Ama gayben, gıyaben Allah'a iman ediyoruz. Onun için bu iman bir değer ifade etmektedir.

60: ***"Geceleyin sizi öldüren (uyutan), gündüzün yaptıklarınızı bilen, sonra da belirlenmiş eceliniz doluncaya kadar gündüzleri sizi tekrar kaldıran (diriltip uyandıran) O'dur. Sonra en son dönüşünüz onadır. Sonra yaptıklarınızın tümünü size haber verecektir."***

Evet, her gece Allah bizi öldürüyor ve ecelimizin dolacağı güne kadar da her sabah bizi bir daha kaldırıyor. Gece bizi öldürmüşken Rabbimiz sabahleyin yeni bir fırsatla, yepyeni bir imkânla bizi bir daha kaldırıyor. Sebep ne? Belki bugün aklını başına alır diye, belki bugün Allah'a kulluğa döner diye, belki bugün fırsatı değerlendirir diye. Ve belki de yarın kıyâmet gününde Rabbimize karşı bir itiraz hakkımız kalmasın, bir mâzeretimiz olmasın diye böyle yapıyor. Yarın insanlar diyecekler ki, ya Rabbi! Aklım başımda değilmiş, anlayamamışım, fırsatı kaçırmışım, ne olur beni iki saatliğine dünyaya bir daha gönder. Bak nasıl sana kulluk yapacağım! Senin kitabını nasıl elimden düşürmeyeceğim! Senin peygamberini nasıl takıp edeceğim! Seni nasıl yegâne Rabbim bilip senin benim için belirlediğin hayat programını uygulayacağım! Senden başkalarını hayatımdan nasıl reddedeceğim! Ne olur fazla değil, iki saat ya Rabbi dedikleri zaman Rabbimiz buyuracak ki, yahu ben seni iki saatliğine değil, bir ömür boyu her gece öl-dürmüş ve her sabah yeni bir fırsatla tekrar diriltmiştim, sen bu kadar süre içinde bir şey yapmadın, şimdi iki saat içinde ne yapacaksın demek için, insanların böyle bir itiraz haklarının kalmaması için her gece öldürüyor ama her sabah bir daha diriltiyor, Rabbimiz.

Öyleyse kesinlikle unutmayalım ki her sabah bizim için bir geriye dönüştür. Her yeni başlayan gün bizim için bir fırsattır. Bu fırsatları boşuna harcayıp da yarın Rabbimizin huzurunda böyle kötü bir duruma düşmemeye gayret edelim inşallah.

Allah'ın Resûlü uyumak için her yatağına girişinde bu ahdini yenilemeyi ihmal etmezdi. Yatağının üzerinde dizleri üzeri oturur, Fâtiha, İhlâs, Muavezeteyn'i okuduktan sonra mübarek elleriyle vücudunun değebilecek her yerini mesheder ve şöyle derdi: Ya Rabbi! Şu biraz sonra yatacağım ölüm

uykusundan beni sabaha canlı çıkarırsan, ölümümden sonra sabahleyin beni tekrar diriltirsen sana söz veriyorum yarınım bugünümden hayırlı olacaktır. Sana söz veriyorum ahd ü mîsâkıma uygun yaşayacak, senden başkasına kulluk etmeyeceğim. Yine ancak seni Rab bilecek, yine senin kitabını hayat programı bilecek, yine senin kıblene yönelecek, yine senin çektiğin yere gidecek, sadece seni razı edecek ve senden başkalarının arzularını gerçekleştirmeyeceğim.

İfadeye dikkat ediyor musunuz? Ya Rabbi şu biraz sonra yatacağım ölüm uykusundan beni sabaha canlı çıkarırsan diyor Allah'ın Resûlü. Beni sabaha tekrar diriltirsen. Bizim için garanti değil mi? Yâni yarın tekrar kalkacağımız bizim için garanti değil mi? Hiç düşün-müyoruz değil mi bunu? Hattâ bizim için beş ay sonrası bile garanti. Hayat programlarımıza bakılırsa, bir yıl sonrası için verdiğimiz sözlerimize, çeklerimize, senetlerimize, ideallerimize, hedeflerimize bakılırsa on yıl sonramız bile garanti. Biz hiç ölmeyeceğiz zaten. Ama bakın Allah'ın Resûlü diyor ki sabaha canlı çıkarırsan. Öyle ya belki çıkmayabiliriz sabaha. Belki bu yatışımız son yatışımız olabilir. Belki aldığımız o nefesler son nefesimiz olabilir, belki yorganımız kefenimiz olabilir, ama bunu hiç düşünmeye yanaşmıyoruz. Siz bilirsiniz, isterseniz bunu aklınızın ucundan bile geçirmeyin, ama alçaklar yarın öyle diyecekler. Ya Rabbi ne olur bizi geri çevir! Yarın diyeceklerini bugün deselerdi olmaz mıydı? Ama aldanıyor insanlar, aldanıyoruz. Dünyanın konumu bizi aldatıyor, sanki hiç ölmeyecekmişiz gibi, sanki ebedî yaşayacakmışız gibi plan program yapmaya çalışıyoruz, Allah korusun.

Bakın bu âyetin tefsiri konusunda en güzel bir tavrı Hz. Ömer Efendimizin hayatında görüyoruz. Hz. Ömer Efendimiz hayatının son dönemlerinde Medine'de kendisi için bir mezar kazdırır. Bazen bazen gidip o mezara yatıverir sonra da şöyle derdi: Ey Ömer! Farz et ki şu anda öldün! Ecelin geldi ve ruhunu teslim ettin! Bir anda hesap kitap için Rabbin ile karşı karşıya geldin ve amellerin ortaya döküldü. Rab-bin baktı, amellerine ve beğenilmedi. Bunlar mı bana lâyık olarak yaptıkların ey Ömer! diye Rabbin bir paçavra gibi onları yüzüne çaldı. Tıraşın önüne indi ve gördün ki pabuç pahalı, gördün ve anladın ki işin bitik. Gördün ki rezil ve perişan oldun. Rüsva bir vaziyette Rabbine bakacak yüzün kalmamış olarak yine de onun rahmetine sığınarak ona dedin ki: Allah'ım! Aklım başımda değilmiş, fırsatları kaçırmışım, ne olur bana merhamet buyur ve beni dünyaya bir daha geri çevir dedin. Mümkün değil ama farz et ki Rabbin sana merhamet buyurup geri çevirdi der ve o anda ayağa kalkar ve farz et ki şu anda geri çevrildin, hadi bakalım ne yapacaksın görelim seni diyerek hayata yeniden başlardı. Hadi bakalım bugün ne yapacaksın görelim seni derdi.

Ne güzel bir anlayış değil mi? Şimdi biz de bugün şu saatte geri çevrilmiş olarak hadi bakalım ne yapacaksın diyelim kendimize ve Rabbimiz için şu anda

ne yapabileceksek yapmaya çalışalım. Her gün bizler de bu ahitlerimizi yenilemeye çalışalım. Yarın perişan bir vaziyete düşeceğimize, yarın ya Rabbi bizi geri döndür diyeceğimize, bugün döndürüldüğümüzün farkına varalım. Bugün aklımızı başımıza alalım. Zira yarın bir daha geri dönüş imkânlarımız da olmayacaktır bunu asla unutmayalım inşallah.

1,62- ***"O kulları üzerine yegâne kahir (kahredici, güç yetirici) olandır. Size koruyucular gönderir. Sonunda sizden birinize ölüm gelip çattığı zaman, elçilerimiz onun canını alırlar. Onlar bu işte kusur etmezler. Sonra da gerçek mevlâları olan Allah'a döndürülürler. Haberiniz olsun hüküm yalnızca O'nundur. Ve O, hesap görenlerin en süratli olanıdır."***

Allah kulları üzerine yegâne Kahhâr dır, yegâne güç yetirendir, yegâne hakim olandır. Bu konuyu sûrenin 18. âyetinde uzun uzun anlatmaya çalıştım. Ancak şu kadarını söyleyelim ki Allah'ı Kahhâr bilmeyenlerin hayatında pek çok Kahhâr lar olacaktır. Allah'a ait olan bu sıfatı Allah'tan başkaları üzerinde görmeye çalışan insanlar için, kendilerini Kahhâr göstermeye çalışan bir kısım insanlar Kahhâr pozları oynamaya başlayacaktır. Halbuki insanlar bu sıfatı sadece Rablerine verip, sadece Allah'ı Kahhâr bilip, onları Kahhâr görmeseler, onlara değer vermeseler onlar cücelikleri içinde kahrolup gideceklerdi.

Ama heyhat ki insanlar onları Kahhâr görmeye başlayınca, onlar da kendilerini bir şey zannederek insanlar üzerinde Rableşiver-mektedirler. Biz insanlar üzerinde Kahhârız! Biz asarız! Biz keseriz! Biz istedik mi açtırırız başörtülerinizi! Biz istedik mi kestiririz sakallarınızı! Biz istedik mi atarız namaz kılanları! Ben sizin Rabbiniz değil miyim? Biz sizin üzerinize kahir, Kahhâr değil miyiz? Ben izin vermeden nasıl iman ettiniz? Ben müsaade etmeden nasıl secde edersiniz? Ben izin vermeden nasıl örtünürsünüz? Ben izin vermeden bunları nasıl konuşabilirsiniz? Halbuki sizler benim kullarımsınız! Sizleri ben okuttum! Sizler benim mekteplerimde okudunuz! Sizin maaşlarınızı ben ödüyorum! Sizin hayatınız bizim elimizdedir! Nefes alışverişinizi bile kontrol ediyoruz! Eğer biz müsaade etmesek adım bile atamazsınız diyenleri kendileri üzerinde Kahhâr bilenlerin üzerinde bunlar da Kah-hâr konuma geleceklerdir.

Sadece Allah'a ait olan bu sıfatı insanlar üzerinde de görme-ye başladılar mı onların üzerlerinde Kahhârlar çoğalacaktır ve zavallı insanlar onları da razı etmek için çırpınacaklardır. Bugün maalesef insanlardan pek çoğu bu sıfatı Allah'tan başkaları üzerinde de görü-yorlar. İnsanlar böyle gördükleri için pek çokları da onlar üzerinde Kahhâr olduklarını iddia ediyorlar. Ama bakın Allah'ın elçisi Hz. Mûsâ'yı kendisini insanlar üzerinde Kahhâr makamında görmeye çalışan Firavun karşısında görüyoruz. Firavun Hz. Mûsâ'ya işte seni asarım, keserim, zindana atarım, maaşını keserim, güneşini engellerim diye tehditler savurmaya başlayınca, Allah'ın elçisi bakın şöyle diyor.

Hz. Mûsâ öyle bir peygamber ki sarayda, hem de bu Firavunun sarayında büyümüş, maddî imkânlar içinde, müreffeh bir hayat içinde yetişmiş, ama bunu terk edip gitmiş. Medyen'de yedi yıl çobanlık yapmış, aç kalmaya da susuz kalmaya da, ışıksız, yolsuz, asfaltsız, vasıtasız, elektriksiz, telefonsuz, teypsiz, dolmuşsuz, vasıtasız kalmaya da alışmış bir peygamber. Firavunun asarım, keserim aç bırakırım, susuz bırakırım şeklindeki tehditleri karşısında bakın aynen şöyle diyordu: Vallahi ey Firavun, senin tehditlerin bana vız gelir. Ben çölden, Meyden'den geliyorum. Arkamda upuzun bir çöl bırakıp geliyorum ben. Ben bu saydıklarının hiçbirisinin olmadığı bir ortamdan geliyorum. Açlığa, susuzluğa dünden alışmışım, sıkıntıların meşakkatlerin Âlâsını yaşamışım ben. Senin bana yapabilecek hiçbir şeyin yoktur diyordu.

Bunu diyebilen birisine ne yapabilecekti de Firavun? Hz. Mûsâ sarayda maddî şartlar altında, müreffeh bir hayat içinde yetişmiştir, ama bunu terk etmiş Medyen'e gitmiş, orada çobanlık yapmış, aç kal-maya susuz kalmaya alışmış bir peygamber vardı karşısında.

Biz de bu hayata bir alışabilsek inanın hiç kimsenin yapabileceği bir şey kalmayacaktır. Ama şimdi şu anda öyle miyiz? Meselâ yarın bir tehditte bulunsalar ki bizim dediklerimizi yapmazsanız, bizi hayatınızda Kahhâr bilip bizim kanunlarımıza itaat etmezseniz televizyon vergilerinizi ayda on milyona çıkarıyoruz! deseler pilimiz biter değil mi? Niye? Eh televizyonsuz bir hayata nasıl dayanabileceğiz değil mi? İyisi mi biz bunları Kahhâr bilelim ve dediklerini aynen uygulayalım diyoruz. Ya da eğer dediklerimize uymazsanız benzin fiyat-larını şu kadara çıkardık deseler ne yaparız? Veya meselâ otobüs seferlerini kaldırıyoruz deseler işimiz biter değil mi? Çünkü bizler araba-sız bir hayata alışmadık. Telefonlarınızı iptal ediyoruz deseler mahvoluruz değil mi? Lokantalarınızı, fırınlarınızı kapatıyoruz deseler işimiz biter.

Çünkü böyle bir hayata alışmadık bizler. Yarın tüm elektriklerinizi kesiyoruz deseler, sizi aç bırakıyoruz deseler, sizi hapse atacağız deseler işimiz biter değil mi? Çünkü bu köleliğin dışında da bir hayatın varlığından haberimiz yoktur bizim. Böyle bir hayatın varlığına bir inanabilsek o zaman tıpkı Hz. Mûsâ gibi bizi bunlarla tehdit eden ve kendilerini Kahhâr bilmeye zorlayan tüm Firavunların tehditlerinin gözümüzde beş paralık bir değeri kalmayacak. İşte biz kendi kendimizi bazı şeylerin kölesi yapıyoruz sonra da insanların bizim üzerimizde Rableşmelerine, kahhâr konuma gelmelerine zemin hazırlıyoruz.

Hayır hayır, inanmayın bu alçakların söylediklerine. Kulları üzerinde Kahhâr olan sadece Allah'tır. Mahlukâtı üzerinde yegâne hâkimiyet sahibi olan O'dur. Tüm vücudumuzda, tüm hayatımızda, tüm hareket ve eylemlerimizde O'nun yasaları hakimdir. Hayatımız, varlığımız varlığımızı sürdürmemiz, yememiz içmemiz, üşümemiz, acıkmamız, yatmamız, uyumamız, oturmamız

kalkmamız, kalbimizin çalışması, kanımızın hareket etmesi hep O’nun yasası gereğidir. İnsan her şeyiyle Allah’ın hâkimiyeti altındadır. İnsan her şeyiyle Allah’ın hâkimiyetine mahkumdur. Alıp verdiği nefesler bile O’nun kontrolü, izni ve hâkimiyetine tabidir. Her şey O’nun gücü ve tasarrufu altında-dır. Her şey O’na boyun eğmiştir.

Ve O Kahhâr olan, mutlak güç ve kuvvet sahibi olan Allah sizin üzerinize koruyucular göndermektedir. Sizlerin yeryüzünde yaşadığınız sürece işlediğiniz tüm amelleri tespit etsinler diye, sizi görüp gözetsinler, sizin amellerini yazıp muhafaza etsinler diye ve de sizleri korusunlar diye meleklerini göndermektedir. Ra’d sûresinde de bu ko-nu şöyle anlatılır:

"Onların her birini önünden ve arkasından izleyen melekler vardır. O’nu Allah’ın emriyle korurlar."

(Ra’d 11)

Bunlar hadisin beyanıyla “Hafaza” melekleridir ki kulları onlara gelebilecek kötülüklerden muhafaza ederler. Bir de kirâmen kâtibin melekleri vardır. İnsan yaşadığı sürece ne yapmışsa, ne söylemişse, ne yapmayı ve ne söylemeyi niyet edip içinden geçirmişse tamamını yazıp kaydetmekle görevli meleklerdir bunlar. Gaf sûresi de bunu anlatır:

"İnsan hiçbir söz söylemez ki yanı başında onu zapteden bir melek bulunmasın." (Gâff 18)

"Muhakkak ki üzerinizde koruyucu melekler vardır. Şerefli yazıcılar her yaptığınızı bilmektedirler."

(İnfitâr 10,12)

İşte bütün bunlar Allah’ın sizin üzerinizde hâkimiyetini, Kahhâr oluşunu, sizi kendi halinize bırakmayıp sürekli sizinle diyalog halinde oluşunu, sizin hayatınıza karıştığını ve sizin her anınızı kontrol ettiğini gösterir. Hiç kimse bir tek saniye bile kendi başına değildir. Onun her hareketini kontrol eden, her nefesini sayan Melekler vardır yanında. Zaten İslâm’daki melek inancının odak noktası da budur işte. Yâni öyle bir Allah’a inanacağız ki melekleri vasıtasıyla sürekli bizimle diyalog halinde olan bir Allah’tır O.

Değilse böyle kimilerinin iddia ettikleri gibi dünyayı yaratmış, yorulmuş, köşesine çekilmiş, dünyayla ilgilenmeyen ve ne haliniz varsa görün, bildiğiniz gibi yaşayın diyen bir Allah değil. Evet böyle bir Allah’a inanacağız. Değilse nasıl yaşarsanız yaşayın beni ilgilendirmez! Hukukunuz, ticaretiniz, kılık kıyafetiniz, eğitiminiz, siyasal yapılanmanız, kazanmanız harcamanız nasıl bilirseniz öyle yapın beni ilgilen-dirmez. Benden bu kadar. Ben dünyanızı ve sizi yarattım, bundan sonra dilediğiniz gibi bir hayat yaşayın. Dilediğiniz gibi giyinin, so-yunun. Dilediğiniz gibi bir hukuk yapın. Dilediğiniz gibi hukuk yapın. Dilediğiniz gibi bir dünya yaşayın diyen bir Allah değil.

Melekleri olan ve bu melekleri vasıtasıyla yeryüzünde aranızdan seçtiği kullarına vahiy gönderen bununla bizi sorumu tutan, ne yapacağımızı, nasıl yaşayacağımızı, nasıl bir hayat programı takip edeceğimizi bize ulaştıran bir Allah'a iman edeceğiz. İşte İslâm'daki melek inancının önemi buradadır. İnanacağız ki yaptığımız ettiğimiz her şey melekler tarafından azılıp tespit edilmektedir. Yaptığımız her şeyden yarın mutlak hesaba çekileceğiz.

Evet, Allah sizin üzerinize meleklerini gönderir. Nihâyet sizden birine ölüm gelip çattığı zaman onu tarafımızdan elçilerimiz öldürürler, emrimizle onun ruhunu alırlar. Kimse buna itiraz edemez. Kimse buna karşı gelemez. Sonunda hepiniz Rabbinizin sizin adınıza takdir ettiği bu ölüm yasasına boyun eğmek zorundasınız. Hayatınız da Allah'ın elindedir, ölümünüz de. Dünyaya gelişiniz, erkek kadın oluşunuz, beyaz esmer oluşunuz, boylu bodur oluşunuz, dünyaya geliş zamanınız, hayatta kalış süreniz nasıl sizin elinizde değilse, hayata veda edişiniz de sizin elinizde değildir. Vaktiniz geldi, miadınız doldu mu melekler sizi öldürür.

Ve bizim elçilerimiz asla kusur etmezler. Hangi konuda? Ne sizi belâlardan koruma konusunda, ne sizin amellerinizi tespit etme konusunda, ne sizi kontrol etme konusunda, ne sizin ölüm zamanınızı unutup ihmal etme konusunda zerre kadar kusur etmezler. Rabbiniz onlara ne emretmişse, nasıl emretmişse aynen onu uygularlar. Ne kendileri geç kalırlar, ne de ölen kişiyi geç bırakırlar.

Sonra sizden ölenler gerçek Mevlâları olan, gerçek velileri olan Allah'a döndürülürler. Dünyada gerçek velileri olan ve velâyeti altındaki kulları adına aldığı kulluk maddelerini, kulluk programlarını unutup kendilerine sahte veliler bulan ve bu velilerin kendileri adına belirledikleri hayat programlarını uygulamaya çalışan insanları Allah'ın melekleri gerçek velileri olan ve yeryüzünde kullarına hayat programı belirleme yetkisine kendisinden başka hiç kimsenin sahip olmadığı Rablerinin huzuruna götürürler. Bu insanlar bu Allah'ı unutup da başkalarının kanunlarını uygulamaya çalışan insanlar gerçek velilerinin Allah olduğunu iki kere anlarlar. Bir, ölüp giderlerken o sahte velilerin, o yapay tanrıların ve tanrıçaların kendilerine hiçbir faydalarının olmadığını görerek anlarlar bir, bir de Rablerinin huzuruna vardıkları zaman anlarlar bunu. Tüm bu sahte velilerin ellerinde hiçbir şeyin olmadığını ve kendisi gibi aciz birer kul olduklarını anlarlar.

Dikkat edin hüküm O'nundur, hâkimiyet sadece O'na aittir, hükmü O verecek ve hesaba çekecek olan O'dur ve O hesabı en seri olandır. Evet hâkimiyet elinde olan O'dur ve tüm insanları hesaba çekecek olan O'dur. Öyleyse ey Allah'ın kulları! Madem ki yarın yaşadığınız hayatın hesabını ona vereceksiniz, sizi yaratan, sizi yeryüzünde yaşatan, sizin şu anda istifade

ettiğiniz tüm nîmetleri size bahşeden, sonra dilediği bir zaman diliminde sizi öldürecek olan gerçek veliniz dururken O'nu bırakıp da nasıl kendinize yeni yeni veliler bulmaya ve onların kanunlarını uygulamaya kalkışıyorsunuz? Buna nerden cesaret buluyorsunuz? Sizi hesaba çekmeyecek olan, sizin hayatınızda en ufak bir hakları bulunmayan ve tıpkı sizler gibi Allah'ın yasalarına teslim olmak zorunda olan bu yapay tanrıların programlarını uygulamaya sizi iten sebep nedir ki sonunda sizler gerçek velinizin ceza ya da mü-kafatına döndürüleceksiniz. Bundan hiç kimse kurtulamayacaktır. Bundan sonraki âyetinde Rabbimiz kullarını vicdanlarıyla yüz yüze getirerek kendi kendileriyle hesaplaşmaya dâvet etmektedir.

63,64- "De ki: "Kara ve denizin karanlıklarından sizi kim kurtarır? Eğer bundan bizi kurtarırsan şükre-denlerden olacağız diye Ona gizli gizli yalvarır yakarır-sınız. De ki: "Allah sizi ondan ve her sıkıntıdan kurtarır, sonra da O'na şirk koşarsınız."

Yâni böyle karanın ve denizin karanlıklarında kaldığınız zaman, yolunuzu yitirdiğiniz zaman, bir çıkmazla karşı karşıya kalıp eliniz böğrünüzde ne yapacağınızı şaşırdığınız zaman, ciddi bir tehlikeyle burun buruna gelip ondan kurtuluş ümitleriniz inkisâra uğradığı zaman ne yaparsınız? Kime yalvarıp yakarırsınız? Kime yönelir ve kimi imdadınıza çağırırsınız? Denizde boğulma tehlikesiyle karşı karşıya gelip can havliyle dalgalarla boğuşmaya başladığınız zaman ya da karada hanımınız hasta hanede ecel teri dökmeye başladığı bir hengamede veya borçlularınız kapınıza gelip dayandıkları zaman, mahkemede hakim karşısında ecel teri dökmeye başladığınız zaman, içinden çıkamayacağınız ciddi bir dertle karşı karşıya geldiğiniz gizli ve açık olarak ya da korku ve ümit içinde kime yalvarır, kime dua edersiniz? Yemin olsun ki o bizi bu sıkıntıdan kurtarırsa muhakkak biz şükredenlerden olacağız diye kime müracaat edersiniz?

Allah'a dua edersiniz değil mi? Yâni böyle bir durumda sizi kurtaracak tek varlığın Allah olduğunu, Allah'tan başka hiç kimsenin yapabileceği bir şeyin olmadığını, Rabbinizden başka hiçbir gücün sizin imdadınıza yetişemeyeceğini siz de biliyor ve itiraf ediyorsunuz. Vicdanlarınız buna şahitlik ediyor. Size yardım edebilecek, sizin tüm sıkıntılarınızı yok edecek, sizin kaderinizi belirleyen varlığın sadece Allah olduğunu biliyor ve böyle durumlarda sadece Rabbinize dua ediyorsunuz.

Evet sizi ondan ve her türlü tehlikeden, her türlü kederden, her türlü sıkıntıdan kurtaran Allah'tır. Allah sizi bu tehlikeden kurtarıp sahil-i selâmete çıkardığı zaman da hemen O'na yan çizmeye ve O'na şirk koşmaya başlıyorsunuz. Darda kaldığınız zaman size rızık gönderen Rabbinizi unutup kendinize O'ndan başka Rezzaklar bulmaya ve onların arzularını gerçekleştirmeye kalkıyorsunuz. Bu ikinci üçüncü derecede Rezzaklarınızın

gazabına maruz kalmamak için, tayininizin çıkarılmaması, maaşınızın kesilmemesi için onların arzularıyla Rab-binizin arzuları çatıştığı zaman, Rabbinizin hatırını ayaklarınızın altına alma pahasına onların hatırını başınıza taç yapmaya kalkışıyorsunuz. Sizi koruyan Rabbinizi unutup kendinize yeryüzünde yeni yeni Rabler bulup onların koyduğu kanunları uygulamaya kalkışıyorsunuz. Allah'tan başka sığınacak varlıklar bulup onlara sığınmaya, onlara dua edip yardımınıza çağırmaya kalkışıyorsunuz. Darda kalınca gerçek Rabbinizi hatırlıyor, tehlike geçince de başka Rabler bulup onlara itaat etmeye kalkışıyorsunuz.

Çok ciddi bir tehlike anında ister mü'min olsun ister kâfir her-kes Allah'a yalvarmaktadır. Bundan anlıyoruz ki tüm insanlarda fıtrat tevhidtir, öz cevher tevhidtir, şirk ise sonradan ona arız olmuş bir kabuktur.

İşte böyle çok ciddi bir tehlike anında insan fıtratı açığa çıkmaktadır. Fıtratın üzerini örtmüş olan kabuk o anda dökülüveriyor ve insanın fıtratı açığa çıkıveriyor.

"Sizi karada ve denizde yürüten Allah'tır. Bulun-duğunuz gemi içindekileri güzel bir rüzgarla götürürken; Yolcular neşelenirler. Ama bir fırtına çıkıp da onları her taraftan dalgaların sardığını, çepeçevre kuşatıldıklarını sandıkları anda ise; Allah'ın dinine sarılarak: "Eğer bizi bu tehlikeden kurtarırsan andolsun ki sana şükredenlerden olacağız" diye ona yalvarırlar."

(Yunus 22)

Meselâ bakın bâtılı kâfirler Titanik diye bir gemiye binerler ve Okyanusa açılırlar. Yüzlerce mühendisin rapor vererek bu gemi bat-maz dedikleri geminin içinde her türlü günahları işleyerek kam alma-ya çalıştıkları bir sırada gemi bir buzula çarpar ve yavaş yavaş batmaya başlar. Birkaç saat öncesine kadar Allah'ı hiç hatırlarına getir-meyen bu insanların tümünün güverteye çıkarak Allah'a dua ettiklerini görüyoruz. Çünkü böyle bir durumda kendilerine Allah'tan başka yardım edecek hiç kimse yoktur. O anda kabuk mahiyetinde bulunan şirkin yok olup fıtratlarının, mayalarındaki tevhidin açığa çıktığını görü-yoruz. Yine meselâ Mekkeli müşriklerin Ebrehe güçlü kuvvetli ordusuyla kapılarına dayandığı zaman, Kâbe'nin içindeki tüm putlarını unutup Kâbe'nin örtülerine sarılıp: "Ey bu beytin Rabbi! Bizi böyle bir durumda ancak sen koruyabilirsin! Bu putlarımızın bize bugün yapabilecekleri bir şey yoktur diye dua ettiklerini biliyoruz. Bir tehlike anın-da fıtratlarındaki öz cevherin, tevhidin açığa çıktığını görüyoruz. Ama tehlike geçtikten sonra da bu insanların kendilerini kurtaran Rablerini unutup yine eski şirklerine, eski küfürlerine dönüverdiklerini görüyo-ruz.

Bundan sonraki âyetinde Rabbimiz buyuracak ki e bir tehlikeyi atlattık diye tüm tehlikeler atlatılmış değil ki. Yeryüzünde sıkıntı sadece o anda yaşadığınız sıkıntı değil ki. Ya şöyle yaparsa Allah o za-man ne yapacaksınız diyerek büyük bir tehlikeden, büyük bir azaptan söz etmeye başlayacak:

65-"De ki: "Üstünüzden ve altınızdan size azap göndermeye, sizi fırka fırka yapıp birinizin acısını diğerine tattırmaya kadir olan odur." Anlasınlar diye âyetlerimizi nasıl yerli yerince açıkladığımıza bir baksana."

Eğer bu nankörlüklerinize devam ederseniz, sıkıntılı anları-nızda Rabbinizi hatırlar ama sıkıntıdan kurtulup sahil-i selâmete çık-tıktan sonra da başka Rabler bularak Rabbinize yan çizmeye, Rab-binizin kitabına karşı, peygamberine karşı ilgisiz bir tavır sergilemeye ve Allah'ın sizden istediği hayatı bırakıp başkalarının hayat program-larını uygulamaya devam ederseniz bilesiniz ki Allah sizin üstünüz-den ve altınızdan azap göndermeye ve böylece sizden intikam almaya kadir olandır.

Başınızın üzerinden ve ayaklarınızın altından size azap gön-dererek sizi cezalandırmaya ve sizden intikam almaya kadirdir O Allah.

Üstünüzden, semadan yıldırımlar göndererek, taşlar yağdırarak, tufan göndererek, altınızdan, ayaklarınızın altından zelzele, deprem, toprağın yarılıp üstündekileri içine alması gibi birtakım azaplar göndererek sizden intikam alandır o Allah. Veya düşmanlarınızla aranızda savaş kıvılcımlarını tutuşturuvererek silah depolarını, uçakları ve füzeleri harekete geçirerek üstünüzden milyonlarca ton bomba yağdırarak içine gömülüp, rahata meyledip Rabbinizi unuttuğunuz evlerinizi kan gölüne çevirerek sizden intikamını alır o Allah. Veya altınızdan göndereceği bir depremle tüm evlerinizi, tüm kentlerinizi, tüm yerleşim birimlerinizi yerle bir ediverir ve böylece sizden intikamını alır o Allah.

Veya sizin idarecilerinizi bozuverir, bir kısım zalim, fâsık ve fa-cir kimseleri başınıza baş yapar, onları sizin başınıza musallat eder, onların zulüm ve baskıları altında sizleri ezerek üstünüzden azap gönderir Allah. Hizmetçilerinizi bozarak, onları size itaatten çıkarıp isyan içine düşürerek, böylece size altınızdan azap gönderir. Veya meselâ toplumun ayak takımı denen zümreyi, başı bozuk anarşistlerini baştan çıkarıp terör, isyan ve kıtal gibi eylemlerin peşine takarak sizin mal ve can güvenliğinizi bozarak altınızdan size azap gönderir Allah. Veya önceki toplumlara yaptığı gibi üstünüzden ve altınızdan azap göndererek sizden intikam alır. Meselâ yeryüzünde cinsel ahlâksızlığı doruklaştıran Lût kavmine yaptığı gibi üstünüzden taş yağdırmaya ve sizin topunuzu yok etmeye kadirdir Allah.

Veya yeryüzünde tâğutlaşan, kendisini Allah yerinde gören, Allah kanunlarını beğenmeyip onun yerine kendi kanunlarını ikame etmeye kalkışan Firavunu suda boğduğu gibi sizin de böyle altınızdan sular göndermek sûretiyle sizden intikam almaya güç yetirendir Allah. Veya yağmurların kesilmesi şeklinde, bereketin kaldırılması biçiminde üstünüzden, toprağın kuraklaşıp sizi açlık ve kıtlığın sarıvermesi biçiminde altınızdan azap göndermeye kadirdir Allah.

Yahut da size şia elbisesi giydirerek, sizi parça parça, grup grup, hizip hizip, parti parti yapar da sizi birbirlerinize düşman ederek birinizin acısını diğerine tattırarak Allah sizden intikamını alıverir. Şia; böyle her biri bir emire, bir lidere, bir reise bağlı fırkalar, gruplar ve partiler anlamına gelmektedir. Evet eğer sizler Rabbinizin kitabını uygulamaktan vazgeçer, onun elçisinin getirdiği hayat programını bırakıp başka Rablerin, başka İlâhların hayat programlarını uygulamaya kalkışır ve böylece Rabbinize karşı isyan bayrağını çekerseniz, işte Allah da sizden böylece intikamını alacaktır. Sizi grup grup, parti parti, parça parça parçalar da aranıza husumetler, düşmanlıklar atar ve birinizin acısını diğerine tattırarak sizden intikamını alıverir.

Şu anda İslâm dünyası bunu yaşamaktadır. Grup grup olmuş, hizip hizip parçalanmış Müslümanlar aralarındaki ufak tefek ayrılıkları temelde itikadî ayrılıklarmış gibi görerek birbirlerinin defterini dürme-ye, birbirlerini tekfir etmeye çalışmaktadırlar. Müslümanlar birbirlerin-den çektiklerini hiçbir zaman düşmanlarından, kâfirlerden çekmemek-tedirler. Müslümanlar ne zaman Allah'ın dininden uzaklaşmışlar, ne zaman Allah'ın kitabını arkalarına atarak onun yerine başkalarının ka-nunlarını uygulamaya başlamışlar, ne zaman Allah'ın elçisine karşı ilgisiz bir tavır takınmışlar, ne zaman Rablerinin kendileri için gönderdi-ği kanunları terk edip aralarından çıkardıkları bir kısım beşerî ka-nun-ları uygulamaya başlamışlarsa bu azabı hep tatmışlar, bu belâyı hep enselerinde görmüşlerdir. Parça parça olma, birbirine düşman olma ve birbirlerinin acısını tatma azabını her zaman yaşamışlardır. Ve şu anda da Müslümanlar kâfirlerden, düşmanlarından değil birbirlerinden çekmektedirler. Ama bunun sebebi yine kendileridir. Yâni bu cezayı kendileri hak etmektedirler. Aralarında Allah'ın sitemini uygulamaktan vazgeçip kendi yanlarından çıkardıkları kanunları ve sistemleri uygulamaya başlayarak insan kanunlarından yana, demokrasiden yana ol-dukları için bunlar başlarına gelmektedir.

Elbette Allah sistemini terk edip de demokrasiyi tercih eden insanlar böyle parça parça olacaklardır. Bu onların tercih ettikleri sistemin kaçınılmaz bir gereğidir. İnsanların insanlara kulluğu demek olan, insanlardan bir bölümünün idare eden öbür bölümünün de idare edilen ya da bir bölümünün kanun koyan, öteki bölümün de bu kanunlara uyan, bir başka deyişle insanların bir bölümünün Rab, öteki bölü-münün de onlara kul köle oldukları demokratik sistemlerde

güçlüler, iktidardakiler sürekli zayıfları ezmekte ve onları sürekli kendi görüşlerini kabule zorlamaktadırlar. Çünkü İslâm düzeninde, İslâm toplumunda olduğu gibi hepsinin ortaklaşa kabul ettikleri, hepsinin birlikte baş vurdukları tek bir ölçü yoktur hayatlarında. Tüm kullarını aynı ölçüde ve aynı değerde kabul eden yaratıcı bir Rab tarafından konulmuş ve toplumda herkesin iman edip uymak zorunda olduğu değiş-mez kurallar yoktur onların hayatlarında. Yâni toplumda herkesin emrine boyun eğeceği, herkesin arzularına teslim olacağı bir İlâhları yoktur onların. Aksine çok çeşitli İlâhları çok fazla Rableri vardır onların.

Hâkimiyetin, ulûhiyetin ve teşri hakkının kendilerinde olduğunu iddia eden bu sahte ilâhlar, bu yapay tanrılar ve tanrıçalar insanları bölük bölük bölmüşler ve her bir bölüğü kendi peşlerine takmışlar birbirleriyle savaştırmaktadırlar. İşte böylece bölük bölük olan Müslümanlar birbirlerini yemekle meşguller. Onlar birbirlerini yemekle meşgul olunca da düzen yaşama imkânı buluyor ve böylece bir oyun devam edip gidiyor. Evet bu tür demokratik toplumlarda insanlar bölük bölüktür. Kimileri rab kimileri kul, kimileri kanun koyucu kimileri bunlara itaat edici, kimileri idare edici, kimileri idare edilen, böyle Rabler ve kullar haline gelmişlerdir. İşte böyle hepsi insan oldukları halde, hepsi de kul oldukları halde, hepsi de birbirlerinden farksız aciz varlıklar oldukları halde kimilerinin Rab kimilerinin kul konumunda olmaları toplumda fertlerin birbirlerine karşı kin, nefret, düşmanlık ve haset duyguları devam edip gitmektedir. Bir grup diğerine hükmetmekte, bir grup diğerini ezmekte ve bir grup sürekli diğer bir grubun acısını tatmakta, biri diğeri yüzünden azap çekmektedir. İşte Allah sizi böyle hizip hizip, parça parça yapar da birinizin acısını diğerine tattırır ve böylece sizden intikam alır. Ama unutmayalım ki insanlar bu duruma ken-dileri düşmektedirler. Allah'ın sistemini terk eden, Allah'ın kitabını arkasına atan, Allah'ın kanunlarını değil de başkalarının kanunlarını uygulayarak onlara kulluk yapmaya çalışan bir toplumunun hayatında bu durum kaçınılmazdır. Allah işte böylece onları parça parça yapacak ve birinin eliyle ötekisinden intikam alacaktır.

Nitekim İbni Mâce de Allah'ın Resûlünün şöyle buyurduğu rivâyet edilir: Allah'ın Resûlü bir Mescide girdi ve orada namaz kıldı. Uzunca kıldığı namazından sonra uzunca dua etti ve duasından sonra da şöyle buyurdu:

"Rabbimden üç şey istedim, bunlardan ikisini Rab-bim bana verdi ama diğerini vermedi. Ümmetimin suda boğularak helâk etmemesini istedim bu dileğimi kabul bu-yurdu. Ümmetimi kıtlıkla helâk etmemesini diledim onu da kabul buyurdu. Onların parça parça olup birinin acısının diğerlerine tattırılmamasını diledim, fakat Rabbim bunu kabul etmedi. Ama en kolayı da budur"

Sonra da ilâve ederek:

"Ve ben ümmetim adına sadece dalâlete düşürücü yönetici ve önderlerden korkarım. Onlar yüzünden ümmetimin arasına bir kere kılıç girdi mi artık kıyâmet gününe kadar bir daha kaldırılmaz."
(İbni Mâce, fiten 91)

Buna göre bu ümmetin top yekun suda boğulması, topyekun kıtlıkla helâk edilmeleri olmayacaktır, ama bu ümmet gruplara ayrılacak ve birinin acısını diğerleri tadacaktır. Hadisin başka rivâyetlerinde:

"Rabbimden bizden olmayan bir düşman grubunu bize musallat kılarak onları bize muzaffer etmemesini diledim, Rabbin bu dileğimi de kabul buyurdu."
İlâvesi vardır. Ancak anlıyoruz ki bu ümmet toptan bu şekillerde helâk edilmeyecektir. Değilse bu ümmet içinde suda boğulanlar da olacaktır, kıtlıkla helâk edilenler de olacaktır. En doğrusunu şüphesiz Allah bilir.
66-"Ey peygamberim! Gerçekten senin milletin Kur'an'ı yalanladı. De ki: "Cezanızı ben verecek değilim. Her haberin gerçekleşeceği bir zaman vardır ki siz yakında onu bileceksiniz."

Rabbinin sana hak olarak, haklı olarak, hakkı gündeme getir-mek ve hakkı ikame etmek üzere, yeryüzünde yolların en güzelini, en doğrusunu ortaya koymak üzere indirdiği kitabını senin toplumun yalanladılar. Sen onların bu yalanlamalarına karşı onlara de ki: Ben sizin üzerinize bir vekil değilim! Benim görevim sağırlara duyurmak, körlere göstermek, ölüleri diriltmek, kalplere hükmetmek, insanları bir bakışıyla hidâyete ulaştırmak, size görmediklerinizi göstermek sûretiyle zorla sizin kalplerinize imanı sokmak değildir. Yâni sizin bu sizi yaratan ve sizin Rabbiniz olan Allah'a karşı, Rabbinizin kitabına ve size gönderdiği hayat programına karşı takındığınız bu bozuk düzen tavırlarınızdan ötürü size sizin hakkettiğiniz azabı göndermek de benim elimde olan bir şey değildir. Onu göndermek Allah'ın işidir. Bunu ancak Rabbim yapar.

Sakın beni Allah'la karıştırmayın. Beni Allah makamında görüp ondan beklenmesi gereken şeyleri benden beklemeye kalkışmayın. Benim vazifem sadece Rabbimin bana vahyettiği bu kitapla sizi uyarmak ve size bu kitabın sunduğu hakkı, imanı, kulluğu ve hidâyeti size göstermek hak ve bâtıl yolları size beyan etmektir. Ve ben bu görevi-mi yaptım. Sizi Allah'ın âyetleriyle uyardım. Artık bundan sonrası Rabbime aittir. Rabbim dilerse işlediğiniz suçlardan ötürü üzerinize azap göndererek işinizi bitirir dilerse bu işi âhirete tehir buyurur. Bu beni ilgilendirmez. Ben sizin üzerinize vekil değilim. Ben sizin için bir koruyucu değilim. Yâni ben size ne onun azabını getirebilirim ne de böyle bir azap geldiği zaman Rabbimin azabından sizi kurtarabilirim. Çünkü

ben de sizin gibi bir kulum. Ben bir beşerim. Benim sizden farkım Allah beni elçi seçti ve sizin hayatınıza karışıp hayat programı gönderme konusunda beni odak nokta yaptı, hepsi bu kadar.

Şimdi inkar ede durun bakalım bu haberi. Yalanlaya durun bakalım bu kitabı. Ama şunu unutmayın ki her haberin bir gerçekleşme zamanı vardır. Kur'an'ın dünya ve âhiretle ilgili verdiği her bir haberin gerçekleşeceği bir zaman vardır. Her haber verilen şeyin kararlaştırıldığı bir zamanı vardır. Size haber verilen bu azabın da muhakkak gerçekleştirileceği bir zamanı vardır. Ama onu ben değil Rabbim bilmektedir deyiver onlara denmektedir. Bundan sonra işte böyle birilerine hakkı duyurduktan sonra, kitabı duyurduktan sonra eğer onlar duyurduğunuz bu kitabı ve bu kitabın haber verdiği hak bir hayatı reddedip yalan saymaya kalkacak olurlarsa o zaman onlardan ayrılmak zorundasınız buyurarak müminlere yol göstermeye başlayacak Rabbimiz.

68,69: "Âyetlerimizi çekişmeye dalanları görünce, başka bir zırvaya dalıncaya kadar onlardan yüz çevir. Eğer şeytan sana unutturursa hatırladıktan sonra artık zulmedenlerle birlikte oturma. Sakınan kimselere onların hesaplarından bir sorumluluk yoktur. Fakat bir hatırlat-madır; belki sakınırlar."

Bu âyetiyle Rabbimiz mü'minlerle mü'min olmayanların saflarını ayırmayı murad ediyor. Safların kesin hatlarla ayrılmasını istiyor Rabbimiz. Aralarındaki bütün bağların koptuğunu ve mü'minlerin onlardan ayrılmaları gerektiğini anlatıyor. Mü'minlere zalimlerin meclis-lerinde oturulmaması gerektiği haber veriliyor. Nisâ sûresinde de ben-zer konu anlatılmaktadır. Belki de oradaki âyet bu âyetin tefsiridir denmiş:

"O size kitapta "Allah'ın âyetlerinin inkar edildiğini ve alaya alındığını işittiğiniz zaman (onlar) başka bir söze geçinceye kadar onlarla bir arada oturmayın, yoksa siz de aynen onlar gibi olursunuz diye indirdi. Doğrusu Allah münâfıkları ve kâfirlerin hepsini cehennemde toplayacaktır."

(Nisâ 140)

Birileri oturmuş bir yerlerde Allah'ın sistemini, Allah'ın kitabını, Allah'ın âyetlerini inkar ediyorlar. Allah'ın âyetlerini yalanlıyorlar. Allah'ın âyetleriyle istihza ediyorlar. Allah'ın âyetleriyle dalga geçiyorlar. Allah'ın âyetlerini eğlencelerine, lehviyyatlarına, lağviyyatlarına malzeme ediyorlar. Ya da Allah'ın âyetlerini tevil ediyorlar, Allah'ın âyetlerine Allah'ın yüklemediği anlamları yüklemek sûretiyle âyetleri alay konusu yapmaya çalışıyorlar. Allah'ın demediklerini dedi, dediklerini de demedi biçiminde âyetleri öteye beriye sündürmeye ve kendi suçlarına kılıflar bulmaya çalışıyorlar. Okuyorlar âyetleri ama kendi fikirlerine delil arıyorlar, kendi anlayışlarına yol arıyorlar.

Meselâ adamlar okuyorlar âyetleri: Efendim işte burada tarikat anlatılıyor, burada parti anlatılıyor. Burada bilimsel çalışma, burada örgütsel anlatım, burada zengin olmak, burada doktor olmak anlatılıyor. Ya da işte burada bizim şeyhimiz, burada bizim kavmimiz, bizim ırkımız, bizim haberimiz, bizim liderimiz anlatılıyor. Burada bunlar anlatılıyor. Kısaca bu âyetler beni anlatıyor, bizi anlatıyor, ama kesinlikle hak olduğumuzu, yanılmadığımızı anlatıyor diye kendi düzenlerine uyguluyorlar. Kendi halılıklarına yorumluyorlar.

İşte böyle Allah'ın kitabıyla Allah'ın âyetleriyle dalga geçildiğini, alaya alındığını, istihza edildiğini, inkar edildiğini, yalanlandığını gördüğünüz zaman bu zalimlerin meclislerinde asla oturmayın. Böyle bir durumda Müslüman derhal müdahale etmelidir. Ya sözü âyetlerin alayı konusundan başka bir noktaya çekmeli, eğer buna gücü yetmiyorsa da derhal o meclisi terk etmelidir. Bu protestoyu çok açık bir şe-kilde yapmalıdır. Yâni onların meclislerinden kalkıp giderken: Efendim çok önemli bir işim çıktı! Kusura bakmayın, kalkmak zorundayım! Tuvalet ihtiyacım var! gibi bir mâzeret ileri sürerek değil, açıkça ve mertçe burada Allah'ın âyetleriyle alay ediliyor! Burada Allah'ın diniyle istihza ediliyor! Allah'ın gazap ettiği bir cemaatın içinde benim oturmam kesinlikle mümkün değildir diyerek kalkıp gitmek gerekmektedir.

Eğer bir Müslüman böyle Allah'ın diniyle, Allah'ın âyetleriyle alay edilen bir mecliste onlarla beraber oturmaya devam edecek olursa, hezimetin ilk basamağına adımını atmış olacaktır. Eğer Müslü-manlar olarak bizler böyle kimselerin meclislerinde oturmaya devam edecek olursak o zaman zımnen de olsa onların bu alaylarını, bu dalga geçmelerini sükut ederek kabul etmiş olacağımızdan, yahut da bizim onların yanında oturmamız sonucunda zımnen de olsa onlar bu suçlarının bizim de kabul ettiğimiz sonucunu çıkararak kendi suçlarına kılıf bulmaya kalkarlarsa Allah korusun o zaman Nisâ'daki âyet geçerli olacaktır.

"Siz de aynen onlar gibi olursunuz. Doğrusu Allah münâfıkları ve kâfirlerin hepsini cehennemde toplaya-caktır."

(Nisâ 140)

Âyeti bizim hakkımızda geçerli olacaktır. O zaman bizler kimliksiz, şahsiyetsiz kimseler durumuna düşeceğiz demektir.

Allah'ın diniyle Allah'ın âyetleriyle alay edilen meclislerde oturan bazı zavallı kimseler kendilerini güya sabırlı, müsamahakâr kimseler olarak kabul ederler. Böylece siyaset yaptıklarını, fikir hürriyetin-den yana olduklarını iddia ederler. Halbuki Allah eğer onlarla oturma-ya devam ederseniz o zaman siz de onlardan olursunuz buyurmak-tadır. Halbuki Allah'ın dinini, Allah'ın âyetlerini

müdafaa imanın ta kendisidir. Kişideki imanın sosyal hayatta tezahürünü anlatırken bir hadislerinde Allah'ın Resûlünün şöyle buyurduğunu biliyoruz:

"İmanı en kuvvetli olan mü'min gördüğü bir kötülüğü elle düzeltir, imanı biraz zayıf olan onu dille değiştirmeye çalışır. Ama bazı mü'minler de vardır ki bunların imanları ancak onları o kötülük mahallinden uzaklaştırabilir. Ama kişi bunu da yapamıyorsa o zaman hardal tanesi kadar onun imandan nasibi kalmamıştır."

Müslümanın esas vazifesi bulunduğu yer ve makam neresi olursa olsun orada Allah'ın hâkimiyetini gerçekleştirmektir. Gücünün yettiği her zaman ve zeminde Allah'ın otoritesini gerçekleştirmek zorundadır, ondan beklenen budur. Kalkıp gitmek ise gücünün bittiği noktadadır. Meselâ diyelim ki evinizde çocuğunuz İslâm'la, Allah'ın âyetleriyle alay edecek ve siz hemen kalkıp gideceksiniz, olmaz böyle şey. Veya hanımınız, akrabalarınız, talebeleriniz, arkadaşlarınız Allah'ın âyetleriyle alay edecek ve siz çaresiz kalkıp gideceksiniz. Olmaz böyle şey. Veya meselâ müşteriniz İslâm'la alay edecek siz de sırf ona mal satabilmek için sabırla onu dinlemek zorunda kalacaksınız, olmaz böyle şey. Mü'min gücünün yettiği yerde derhal müdahale edecek ve Allah'ın dinini, Allah'ın âyetlerini müdafaa adına elinden gelen her şeyi yapmaya çalışacaktır.

Dikkat ederseniz âyet-i kerimede iki "Havz" dan yâni iki dalmadan bahsediliyor. Bunlardan birincisi Allah'ın âyetleriyle alaya dalma, âyetleri lehviyyatlarına malzeme yapma, vahyi inkar ve istihza konusu yapmaya dalmadır. Bir diğer "Havz", bir diğer dalma da âyetlerle alaya dalma değil de başka boş şeylere, yâni lüzumsuz zırvalara dalmadır. Meselâ Mercedes almaktan Ford satmaya kadar attan, avrattan, fiyattan, murattan, marktan, dolardan, Amerika'dan, Etiyopya'dan, Çin'den, Maçin'den, Mançurya'dan bahse dalmadır. İşten, aştan, karıdan, kızdan, devlet kurmadan, devlet yıkmadan bahse dalmadır. Şâ-yet oturduğunuz yerdeki insanlar Allah'ın âyetleriyle alaya dalmayı bırakır da böyle öteki zırvalara dalmışlarsa bu durumda eğer orada oturmak zorundaysanız oturabilirsiniz diyor Rabbimiz.

Şöyle bir muhasebe yapın. Son bir hafta içinde kimlerle oturdunuz? Kimlerle beraber oldunuz? Kimleri dinlediniz? Ve neler konuşuldu oturduğunuz meclislerde? Ve siz kaç meclise hakim olabildiniz? Kaç mecliste insanların dalmalarına engel olup orada Allah'ın hâkimiyetini kurabildiniz? Haç yerde münâfıklar durumuna düştünüz? Kaç meclisi protesto edip kalkıp gittiniz? Eğer Müslüman isek ve bu âyetler bizim inandığımız bir kitabın âyetleriyse bunun hesabını yapmak zorundayız.

Ama bazı meclisler var ki oturduğumuz, bulunduğumuz onları biz kendimiz seçmiyoruz seçemiyoruz. Meselâ kodese tıkılmışsak ve beraberimizdeki insanlar Allah'ın diniyle alay ediyorlar ama bizim onları engelleme ve oradan uzaklaşma imkânımız da yoksa bu başkadır. Veya meselâ Ankara'ya gitmem gerekiyor. Falan otobüs şirketiyle mi? Yoksa filanların şirketiyle mi? Bunlardan hangisini tercih edeceğim? Bunların tamamının İslâmî duyarlılıkları bellidir. Yol boyunca birçok İslâm dışı tavırlarına şahit oluyorum. Namaz vakitlerinde durmuyorlar hiçbirisi. Yol boyunca müzikle başımı şişiriyorlar hepsi. Aynı za-manda bu yolculuk esnasında oturduğum koltuğu paylaştığım kişiyi de ben seçmiyorum. Tesadüfen birisi gelip yanıma oturuyor ve çarşaf gibi elindeki dinime küfreden mikrop gazeteyi açıyor. Ne yapabilirsiniz? Diyelim ki ikaz ettiniz, ama dinlemedi. Nasıl kalkıp gideceksiniz yanından? Nasıl boykot edeceksiniz onu? Tamam Rasulullah'ın Mekke'den Medine'ye giderken onun yol kılavuzu da bir müşrikti ama Rasulullah'ın yolculuğu Allah'ın emriyle meşru bir yolculuktu. Düşünüyorum da acaba bizim tüm yolculuklarımız böyle meşru yolculuklar mı? Yâni acaba bizim tüm yolculuklarımız Rasulullah'ınki gibi İslâmî midir? Bunu tam olarak bilemiyorum. Eğer bu sorunun cevabını müspet olarak verebilseydik belki işimiz biraz daha kolaylaşacak ve yolculuklarımızı Rasulullah'ınkine kıyaslama imkânımız olabilecekti.

Bir de bizler bu iş için neyin İslâmî neyin İslâm dışı olduğunu bilmek zorundayız. Meselâ diyelim ki insanlar bir meclise oturmuşlar, orada bir şeyler konuşuyorlar. Biz de gelip o meclise oturduk. Şimdi neyin İslâmî, neyin İslâm dışı olduğunu bilmek zorundayız ki orada bir tavır belirleme imkânımız olsun. O halde bizler İslâm'ı bilmek zorundayız. Bizler Allah'ın âyetlerini tanımak zorundayız ki orada âyetlerin lehine mi konuşuluyor, yoksa aksine mi konuşuluyor bu konuda bir karar verebilelim. Evet âyetin devamında buyurur ki Rabbimiz:

Eğer şeytan size unuttururrsa hatırlar hatırlamaz hemen onların yanından ayrılmalısınız. Yâni eğer şeytan sizi meşgul ederse, şeytan size bu yasağı unuttururrsa, onlarla birlikte oturma yasağını size unuttururrsa ya da onlarla beraber olmama emrini size unuttururrsa o zaman hatırlar hatırlamaz hemen kalkın diyor Rabbimiz. Âyetin bu bölümü hitabın tüm mü'minlere olduğu göstermektedir. Sonra da di-yor ki Rabbimiz: Muttakilere onların hesaplarından bir sorumluluk yoktur. Yâni onların cinsiyetleri, milliyetleri bir olsa da aralarında herhangi bir mesuliyet yoktur. Zira Allah'ın nizamında kavmiyetin bir değeri yoktur. Zalimlerin günahlarından mü'minlere bir sorumluluk yoktur, ancak muttakilere bir hatırlatma gerekir, belki de onlar bu hatırlatma sonucunda adam olurlar. Yâni onların bu işlediği suçlardan ötürü muttakilere bir sorumluluk yoktur. Onlar ayrı bir gruptur mü'minler ayrı gruptur. Onlar ne suç işlerse işlesinler mü'minler onların işledikleri günahlardan asla sorumlu

tutulmayacaklardır. Ancak mü'minlere bir hatırlatma, bir uyarma görevi vardır. Yâni takva sahiplerinin görevi Allah'ın âyetleriyle sapıklıklara dalan bu insanların yanlarından kalkmak sûretiyle bu tavırlarıyla onlara bu yaptıklarının bâtıl olduğunu, bu halleriyle Allah'ın gazabını celp ettiklerini hatırlatmak ve öğüt vermek düşmektedir. Muttakîlerin kendilerine karşı aldıkları bu tavırları sonucu, yanlarından ayrılıp gitmeleri sonucu onları üzdük diye belki anlayıp bu işten vazgeçerler diyor, Rabbimiz.

Tabii bu âyetlerin Mekke'de geldiğini ve Müslümanların henüz kendileri gibi Müslüman olmamış babalarını, analarını, arkadaşlarını, hısım akrabalarını terk etmelerinin, onların yanından kalkıp gitmelerinin ne kadar zor bir şey olduğunu düşünmek zorundayız. Düşünün nereye gidecekti bu Müslüman? O ev babasının eviydi ve o evin içinde henüz iman etmemiş babası, anası, kavmi gardaşı Allah'ın âyetleriyle alay ediyordu. Onun için burada sadece onlardan kalkıp gitmeleri isteniyor.

Allah'ın âyetleriyle alay edenlerle henüz savaşma emrinin gelmediği bir dönem için bunu düşünmek zorundayız. Onun içindir ki âyetin bu son bölümünü şöyle anlamaya çalışanlar da olmuştur: O mü'minler bu tür insanların yanından kalkıp gitsinler. Ama bunu beceremeyip gidecek yerleri olmadığı için onlarla otursalar dahi onların hesaplarından muttakilere bir sorumluluk yoktur şeklinde anlayanlar da olmuştur bu âyeti. Peki acaba Nisâ'daki âyet ne olacak o zaman? Çünkü orada eğer mü'minler onlarla beraber oturmaya devam edecek olurlarsa o zaman onlar da aynen onlar gibi olurlar buyuruyordu Rabbimiz diye bir soru sorulacak olursa deriz ki; Nisâ'daki âyet bu âyetten daha sonra Medine'de nâzil olmuştur. Mekke'de önceki bu âyet geçerliydi, Medine'de ve şu anda bizim için de Nisâdaki bu âyet geçerlidir, bu sonraki âyetle o önceki âyetin hükmü nesih olmuştur diyoruz Allahu âlem.

70: "Dinlerini oyun ve eğlence edinen ve kendilerini dünya hayatının aldattığı kimseleri bırak! Ve hiçbir kim-senin kazandığı şey yüzünden kendisini helâke atmamasını, kendisi için Allah'tan başka bir dost ve hiçbir şefaatçi bulunmadığını Kur'an ile hatırlat. O azaptan kurtulmak için bütün varını fedâ etse kendisinden alınmaz. Onlar kazandıkları şeyler yüzünden helâke uğratılmışlardır. Onlar için inkar ettiklerinden dolayı kaynar bir içecek ve can yakıcı bir azap vardır."

Evet, dinlerini oyun ve eğlence edinen, dinlerini oyun ve oyuncak tutan, dünya hayatına verdikleri değeri dinlerine vermeyen, dünya hayatını dinlerine tercih eden, dünyayı hedef bilip, dünyayı kıble edinip bütün plan ve programlarını dünyayı kazanma adına yapan, bu yüzden de dinleriyle ilgilenme imkânı bulamayan, kitaplarıyla tanışma imkânı bulamayan, peygamberleriyle tanışma imkânı bulamayan kimseleri bırakıver sen peygamberim. Dünyayı alıp da âhireti unutanları, dinlerini dünyalarına alet edenleri, dinlerini dünyalarına

yamayanları, dünyayı kazanmak için dinlerini malzeme olarak kullananları sen bırakıver peygamberim. Çünkü dünya hayatı aldatmıştır onları. Dünya ile aldanmıştır onlar.

Nasıl bir aldanma? Onu kendilerinin zannediyorlar. Onu ebedî zannediyorlar. Bugün, bu güneş hiç bitmeyecek, ölüm hiç gelmeye-cek zannediyorlar. Dünyanın içindekilere meylederek aldanıyorlar. Dünyanın konumu ve kuralları aldatıyor onları. Konumu gereği dünyada hiç kimseye dokunmuyor Allah ya, işte böyle işledikleri suçlar yüzünden kendilerine dokunulmayınca dünyada Allah'ı atlattık zannediyorlar ve aldanıyorlar. Ya da belki en belirgini dünyanın düzenine, dünyanın yönetimine Allah'ı karıştırmayarak aldanıyorlar. Dünya onları oyalıyor, dünya onların gözünde çok büyük değer ifade ediyor da onlar dinlerini önemsemiyorlar. Sen onları bırakıver peygamberim.

Bunlar dinlerini oyun ve eğlence yerine koyuyorlar. Öyle bir dinleri var ki bu adamların, kendilerine uyguladıkları dinleri farklı başkalarına anlattıkları din farklıdır. Ya da böyle salonlarda, konferanslarda konuşulan ama bir türlü hayatlarında görülmeyen bir dinleri vardır onların. Tartışılan fakat amel edilmeyen bir din. Konuşulan ama hayata aktarılmayan bir din. Vicdanlarda hapsedilen ama sosyal hayata egemen olmayan bir din. Kendilerinin Müslümanlığını ispat söz konusu olduğu zaman ağızlarına aldıkları ama hukukları, mirasları, eğitimleri, siyasal ve ekonomik yapılanmaları, meslekleri, kazanmaları, harcamaları söz konusu olduğu zaman ağza alınmayan bir din. Camiye karışan, ama sosyal hayata karışmayan bir din. Evet dinlerini bu hale getiren, onu oyun ve eğlence haline getiren kimseleri bırakıver sen peygamberim.

Yahut da dünya hayatı kendilerini aldatıp meşgul ettiği için dinlerinin gerçek kaynaklarıyla tanışamadıkları için, Kur'an ve sünnet-ten habersiz kaldıkları için kendilerine lehv ve lâibi din kabul etmiş, oyun ve eğlenceyi din zannetmiş insanları sen bırakıver peygamberim. İnsanlar eğer kendi indi mütalaalarını, hocadan hacıdan, anadan, babadan duyduklarını, radyodan, televizyondan duyduklarını, takvim yaprağından okuduklarını, toplumdan ve piyasadan devşirdiklerini kendilerine din kabul ediyorlar ve bununla amel etmeye çalışıyorlarsa lehviyyatı ve lağviyyatı kendilerine din kabul etmişler demektir Allah korusun. Yâni oyun ve eğlenceyi kendilerine din kabul etmişler demektir.

Çünkü din kişinin hayat programının tümüdür. Din kişinin kendisiyle, Rabbiyle ve insanlarla münâsebetlerinin tümünü düzenleyen kanunlar ve kurallar mecmuasıdır. Tüm bunları düzenlemek için neye ve kime müracaat ediyorsa kişi onun dininde demektir. İşte böyle dünya kendilerini aldatıp

köleleştirdiği için, dünya peşinde koşarken dinlerinin temel kaynakları olan kitap ve sünnetle tanışma imkânı bulamayan dinleriyle yakından tanışma zahmetinde bulunmayan ve böylece oradan buradan devşirdiklerini kendilerine din kabul eden ve böylece oyunu ve oyuncağı din zanneden kimseleri sen bırakıver pey-gamberim.

Ya da sadece boş zamanlarında dinle ilgilenenlerdir bunlar. Bugün ne? Cuma. Bu ay ne? Ramazan. Bu gece ne? Miraç kandili. Bu üç aylar, bu kırkıncı gecesi gibi hatırlarına geldikçe dinle ilgilenirler. Boş zamanlarında dinle ilgilenirler. Ama onların bazı programları vardır ki onları kimse bozamaz. O programlarına kimse müdahale edemez. Meselâ saat üçte haydi falan yere din anlatmaya gidelim, falan kimseye hadis anlatmaya veya falan yerde tefsir dinlemeye gidelim dediğiniz zaman, ya iyi de şu anda işim var, dükkanda hiç kimse yok, müşterilerin cıvıl, cıvıl oynaştığı şu anda nasıl bırakıp gide-rim? Veya şu anda okulda dersim başlayacak, bürom yalnız kalacak. Adamın bu programlarını kesinlikle bozmak mümkün değildir. Bütün bu programlarından arta kalan zamanda dinle ilgilenecek adam.

Hayatını başka Rabler o kadar doldurmuş ki o Rablerin gaflet edip dolduramadığı bölümde ancak dinle ilgilenecek adam. Hafta da bir kere işte gelip âyet dinleyecek, hadis dinleyecek hepsi o kadar. Hani adamın işi bitince şöyle bir kordon boyunda volta atması veya boşalınca zaferde şöyle bir gezinti yapması gibi. İşte böyle evdi, arabaydı, kooperatifti, dükkandı, müşteriydi, fabrikaydı, parktı, plajdı, piyasaydı, kazançtı, paraydı, puldu bunlarla uğraşırken dinleriyle ilgilen-me zamanı bulamayan kimseleri kiminiz olursa olsun bırakıverin, ey Müslümanlar.

Dünyaya ve dünyalık işlere o kadar önem verirler ki dinleriyle ilgilenecek vakitleri kalmamıştır. Tanıdığım bir gardaşın dükkanına gittim geçenlerde. Dedim ki gardaş gel seninle biraz Bakara okuyalım. Kendin için çoluk çocuğun için çok iyi olur dedim. Dedi ki vallahi hocam şu anda olmaz. Şu anda işim o kadar yoğun ki vallahi başımı kaşıyacak vaktim yok dedi. Birkaç hafta sonra çarşıda rastladım ona. Dedim ki hayrola nereye gidiyorsun? Dedi ki bilgisayar kursuna gidiyorum, ne olur ne olmaz belki yarın lâzım olur diye öğrenmek istedim. Dedim ki ya eğer bu kadar vaktin olduğunu bilseydim mutlaka seninle Bakara okumaya başlardım. Çünkü bilgisayar belki lâzım olacak ama vallahi Bakara sana mutlaka lâzımdır. Hem dünyan için lâzımdır hem de âhiretin için lâzımdır. Hem kendin için lâzımdır hem de çoluk çocu-ğun için lâzımdır. Evet Bakara öğrenmeye zaman bulamayan adamlar bilgisayar öğrenmeye vakit bulabiliyorlar. Ona verdikleri ciddiyeti dinlerine vermiyor bu insanlar, ne garip değil mi? Hani Tirmizi'de Allah'ın Resûlü iki aç kurttan söz ediyordu:

"Bir koyun sürüsünün üzerine salıverilen iki aç kurdun o koyun sürüsüne verdiği zarar kişideki mal ve şeref hırsının onun dinine verdiği zarardan daha fazla değildir."
(Tirmizi terc. 4/196)

Diyordu Allah'ın Resûlü. Yâni iki aç kurt düşünün. Önüne gelen her şeyi parçalayacak kadar, hattâ kendi hemcinslerine bile saldıracak kadar açlıktan gözü dönmüş iki aç kurt düşünün. Bu iki kurt bir koyun sürüsüne saldıracaklar, bu sürünün ne hale geleceğini bir düşünün. İşte bir kişide bulunan iki sıfatı Allah'ın Resûlü bu iki aç kurda benzetiyor. Bunlardan birisi dünya hırsı, ikincisi de makam ve şeref hırsı. Adam tüm hayatını bu iki şeye hasretmiş. Aman malım olsun, aman insanlar nezdinde şerefim olsun diye çırpınmaktadır. İşte bir tarafta iki aç kurt, diğer tarafta kendisinde bu iki özellik bulunan bir insan. Mal hırsı, dünya hırsı ve insanların kendisini takdir etmesini isteme arzusu, şerefinin artmasını isteme arzusu içinde kıvranan bir insan. İnsanda bulunan bu iki arzu iki aç kurda bedeldir diyor Allah'ın Resûlü.

Adamda öyle bir mal kazanma hırsı var ki bugününü, yarınını, dününü, gecesini gündüzünü, tüm zaman ve mesaisini buna hasretmiş, buna vakfetmiş. Kendisini öyle bir vakfetmiş ki dünyaya öyle bir satılmış ki, ya da dünya onun boynuna öyle bir ğıl geçirmiş ki durup düşünecek, ilim öğrenecek, kitabını, dinini tanıyacak, çocuklarının dini hayatıyla ilgilenecek, komşularının İslâmî dertleriyle ilgilenecek bir tek saniyesi bile kalmamış. Yine bu adamda öyle bir makam, koltuk, şeref şöhret hırsı var ki insanlar beni konuşsunlar, insanlar beni takdir etsinler diye yapamayacağı şey yoktur. Yapıştığı koltuğu terk etmemek için fedâ edemeyeceği hiçbir şey yoktur. Şimdi böyle bir adamın dininin ne hale geleceğini varın siz düşünün. İki aç kurdun koyun sürüsüne vereceği zarar bu adamın dinine vereceği zarardan daha büyük değildir diyor Allah'ın Resûlü.

Deplasman maçına gitme heyecanıyla kıvranan bir adam aynı heyecanla camiye gitme derdiyle kıvranmıyorsa bu adamın dininin ne hale geldiğini siz düşünün. Ev ev, kapı kapı dolaşıp tencere reklamı yapan, ama aynı heyecanla Allah'ın dininin reklamını yapmaya yanaşmayan insanların, varsa şâyet dinlerinin ne hale geldiğini siz düşünün. Elbiselerine gösterdikleri titizliği, arabalarına gösterdikleri hassasiyeti, akvaryumlarına ayırdıkları zamanı, misafirlerine ikram konusunda, ya da kendileri misafirken ev sahibinden bekledikleri titizliği dinlerine göstermeyen insanların dinlerinin ne hale geldiğini siz düşünün. Cebindeki parayı kasasına aktarabilmek için sabahtan akşama kadar müşterilerinin önünde iki büklüm olan insanlar Rablerinin huzurunda ona aynı şeyi yapmaktan kaçınıyorlar veya işte bir iki dakikaya sığdırmaya çalışıyorlarsa bunların dinlerinin ne hale geldiğini varın siz düşünün.

Çocuğunun böbreği rahatsızlanınca soluğu Ankara'da hattâ Avrupa'da alan adam eğer aynı heyecanla çocuklarının inanç dünyasında meydana gelen

rahatsızlıklar karşısında çocuklarını Allah'la tanıştırma, peygamberle tanıştırma çabası içine girmiyorsa bu adamın dininin ne hale geldiğini siz düşünün. Geçenlerde bir arkadaş çocuğunu ameliyat ettirdi. Çocuğun durumu nasıl diye sordum. Hocam de-di, çok şükür çocuk kurtuldu. Hattâ bir de bunun için kurban kesmeyi düşünüyorum. Ben dedim ki hayır kardeşim senin çocuk kurtulmadı. Onun bedenini kurtardın ama ruhunu kurtaramadın dedim. Vücudunu kurtardın ama ruhu ve dini ölü o çocuğun dedim.

İki aç kurdun koyunları parça parça ettiği gibi insandaki bu iki arzunun onun dinini parça parça perişan ettiğini görüyoruz. Adam diyor ki arkadaş kesinlikle ben ütüsüz pantolonla dışarıya çıkamam. Falan arabaya binemem! Bu benin şerefime yakışmaz! Ben böyle bir ev-de oturamamam! Bu benim kılası mı sarsar! Ben bunu misafirlerime ikram edemem! Zira bu benim şerefimi lekeler. Çevrenin boynuna taktığı yafta düşüverecek de el âlemin gözünde itibarım sarsılacak diye aklı başından gitmektedir adamın.

İşte böyle dinlerinin temel kaynağı olan kitaplarına gereken değeri vermeyen, peygamberlerine gereken saygıyı göstermeyen, dinlerinin ana kaidesi olan iman, ibâdet, itikat ve ahlâkî hükümleri tüm hareketlerinde ölçü olarak almayan, zekâttan bahsederken önemsemeyen, zinadan, hacdan, namustan iffetten söz ederken bunları hiç de önemsemeyen, bunlar bir dönem yaşanmış ama şimdi modası geçmiş şeylerdir. Veya işte bu hususlar toprağa bağlı tarım ekonomisinde yaşayan cemiyet tiplerinde görülen şeylerdir. İffetten tesettürden bahsederken tüm bunlar kadın hukukunu ihlâldir diyen, günlük hayatı Allah'ın prensiplerine bırakmayan kimseleri bırakıverin, ey Müslümanlar.

Bunlar dinlerini asla ciddiye almazlar. Namazla televizyon tartılır da bunlar nazarında televizyon ağır gelir. Yahu namaz geçiyor! Şu televizyonu kapasana! dendiği zaman hiç aldırış etmezler. Ya şu müziği dinleme! Beynine ve belleğine zulmediyorsun dendiği zaman hiç aldırış etmezler. Yahu böyle konuşma, karın boş oluyor dendiği zaman hiç önemsemezler. Yahu bu namaz olmadı, hızlı kıldın, yanlış okudun, yanlış yaptın dendiği zaman hiç önemsemezler. Yahu bu malı müşteriye övme, Allah Resûlü bunu menediyor dediğiniz zaman hiç aldırış etmezler. Fazla yalan söylüyorsun bu senin için azap sebebidir dendiği zaman hiç aldırış etmezler. Hâsılı dinlerinin hükümlerine hiç önem vermezler.

Evet sen işte böylelerini bırakıver peygamberim. Bu onları bırakıver sözü onlardan ayrıl, onlarla beraber olma, onlara din ulaştır-ma, onları uyarma anlamına değildir tabii. Nisâ sûresinde buyurul-duğu gibi:

"Onlardan yüz çevir, ama onlara öğüt ver, kendi dünyalarını ilgilendirecek konularda tesirli söz söyle."

(Nisâ 63)

Âyetinde olduğu gibi onlardan yüz çevrilecek, onları dinde arkadaş kabul etmeyeceğiz, dinimizi onlara danışmayacağız, onları dinde örnek almayacağız ama onları uyarmaktan, onlara din duyurmaktan da vazgeçmeyeceğiz. Bakın burada da âyetin devamında buyurur ki Rabbimiz:

"Hiçbir kimsenin kazandığı şey yüzünden kendisini helâke atmamasını, kendisi için Allah'tan başka bir dost ve hiçbir şefaatçi bulunmadığını Kur'an ile hatırlat. O azaptan kurtulmak için bütün varını fedâ etse kendisinden alınmaz. Onlar kazandıkları şeyler yüzünden helâke uğratılmışlardır. Onlar için inkar ettiklerinden dolayı kaynar bir içecek ve can yakıcı bir azap vardır."

Evet bu tür insanları bu konularla uyaracağız. Bütün insanları Kur'an'la uyaracak ve diyeceğiz ki aman ha topladıklarınız yüzünden kendinizi helâke sürüklemeyin. Topladıklarınız, aman bunsuz olmaz diye peşine takıldığınız şeyler yarın sizin helâkinize ve cehenneme yuvarlanmanıza sebep olacaksa gelin onların peşinde koşturacağız diye dininizi oyun ve oyuncak haline getirmeyin. Çünkü yarın yaşadığınız hayatın hesabını vermek üzere Rabbinizin huzuruna çıktığınızda sizin için sizi Allah'ın elinden kurtaracak Allah'tan başka ne bir dost, ne bir yardımcı, ne de şefaatçi yoktur. Yuvarlanacağınız o cehen-nemden kurtulabilmek için bütün varınızı yokunuzu, bütün topladıklarınızı fedâ etseniz de, fidye olarak verseniz de bu fidye sizden kabul edilmeyecek. Ve unutmayın ki insanlar bu dünyada kazandıkları şeyler yüzünden helâke maruz kalacaklardır. Onlar için inkar ettiklerinden dolayı kaynar bir içecek ve can yakıcı bir azap vardır.

Hamim; madenin eriyiği, ya da cehennemliklerin bir havuzda toplanmış göz yaşlarıdır denmiş. İşte böyle insanlara sunulacak içecek budur Allah korusun.

71,72 "Biz Allah'ı bırakıp da bize herhangi bir fayda ve zarar vermeyen şeylere mi yalvaralım? Allah bizi doğru yola kavuşturduktan sonra ardımıza mı dönelim? Tıpkı arkadaşları, bize gel, diye çağırdıkları halde yer yüzünde şaşkın şaşkın dolaşıp, şeytanların baştan çıkararak uçuruma çektikleri ahmak kimse gibi i olalım?" De ki: "Allah'ın gösterdiği yol yegâne doğru yoldur. Bize âlemlerin Rabbine teslim olmak emrolundu."

Evet biz Allah'ı bırakıp ta bize ne fayda ne zarar vermeye güç yetiremeyen acizlere mi dua edelim? Dua dua edileni büyük tanımak, onu büyüklük mevkiine oturtmak, O'nun bizim hayatımızda gücünü, kuvvetini, etkinliğini kabul etmek demektir. Biz daraldığımız bunaldığımız bir anda birisine dua ediyor ve ondan bir şeyler bekliyorsak, onu imdadımıza çağırıyorsak onu bu işe muktedir kabul ediyoruz demektir. O'nun bu sebepler âleminde müessir olduğunu kabul ediyoruz demektir. Bizler kâinatta her

çağıranın çağrısına icabet edecek, her dua edenin imdadına yetişebilecek bir tek varlık biliyoruz O da Allah'tır. Her dua edeni duyan, her duyduğuna icabet edip imdadına yetişen Rabbimiz dururken, O'nu bırakıp da yeryüzünde çağıranın çağırmasını duymayan, duyamayan, duysa bile onun imdadına yetişme gücüne sahip olmayan, ne bize, ne de kendilerine hiçbir menfaat ve zarar sağlama imkânına sahip olmayan bizim gibi aciz varlıklara mı dua edelim? Daraldığımız zaman, bunaldığımız zaman, aman yetişin ey efendim! Yetiş ey filan ey falan! diye bizim gibi aciz varlıkları mı imdadımıza çağıralım?

Ki bu varlıklar kendilerine dua edip yardıma çağırdığımız zaman bize hiçbir fayda sağlama imkânına sahip olmadıkları gibi, kendilerini terk ettiğimiz, kendilerini reddettiğimiz zaman da bize hiç bir zarar vermeyeceklerdir. Şimdi biz bu tür acizlere dua ederek böylece Allah bizi hidâyete ulaştırdıktan sonra topuklarımızın üzerinde gerisin geriye şirke mi dönelim? Allah bize doğru yolu gösterdikten sonra Allah'tan başkalarını imdadımıza çağırarak müşriklerden mi olalım?

Tıpkı, "Bize gel! Bize gel! Kurtulursun" diye arkadaşları kendi-sini hak yola çağırıp dururken, kendisini hidâyete çağıran çağırıcılar varken, onu İslâm'a dâvet eden pek çok uyarıcı varken, tevhidi anlatan bu kadar âyet varken, hakkı duyuran bu kadar hadis varken onların çağrısını duymayarak, âyet ve hadislere bakmayarak yeryüzünde şaşkın şaşkın dolaşan, şeytanların şaşırtıp yoldan çıkardığı kimse gibi mi olalım?

Burada anlatılan Hz. Ebu Bekir'in oğludur denmiş. Babası ve arkadaşları kendisini İslâm'a çağırdığı halde bunları duymayan ve şeytan yoluna tabi olup bir türlü İslâm'ı kabule yanaşmayan Abdur-rahmân anlatılıyor burada demişler. Dün oydu belki, ama kıyâmete kadar kendisini hakka çağıran çağırıcılara rağmen onların çağrısına kulak vermeyerek şeytanların dâvetine icabet eden herkes anlatılıyor burada. Sonra da deniyor ki hidâyet Allah'ın hidâyetidir. Yâni Allah onu hidâyete ulaştırmadıkça hiç kimse onu hidâyete ulaştıramaz. Hiç-bir çağırıcı onun hidâyetine sebep olamaz. Aksi de böyledir tabii.

"Allah kimi hidâyete erdirmişse artık onu saptıracak yoktur. Allah Azîz ve intikam sahibidir."

(Zümer 37)

Bir başka anlayışla bu tür şaşkın insanları kendi yollarına çağıran pek ok çağırıcı vardır. Ehl-i Kitap çağırıyor:

"Yahudi ve hıristiyanlar diyorlar ki yahudi ve hıristiyan olunuz kurtulursunuz."

(Bakara 135)

1400 sene önce Medine'deki yahudi ve hıristiyanlar diyordu ki yahudi ve hıristiyan olursanız kurtulursunuz. Bugünkü yahudi ve hıristiyanlar da diyorlar ki yahudi ve hıristiyan olursanız kurtulursunuz. Günümüzde yahudi ve hıristiyanlık dünyası diyor ki: Bakın işte sizin ekonominiz bozuktur, ticaretiniz bozuk, eğitiminiz iflas etmiş durumda, siyasal yapınız bozuk, aile düzeniniz bozuk. Her şeyiniz tefessüh etmiş durumdadır. Tabii önce kendileri bir bozdular hainler, kendi düzenlerini önce bir bozdular, sonra bizimkini de bozdular, bizi böyle bir boşlukta bıraktılar, sonra da diyorlar ki bu durumdan kurtulmak için yahudi ve hıristiyan olmak zorundasınız, başa çareniz yoktur diyorlar. Ya yahudi olacaksınız, yahut da hıristiyan olacaksınız başka çareniz yoktur diyorlar. Eğer yahudi veya hıristiyan olursanız tüm bu bozuk düzen hayatınız düzelecek diyorlar.

Önce kendileri bir bozdular, yâni kendileri önce İslâm'dan uzaklaştılar, yahudi ve hıristiyan oldular. Sonra bize yöneldiler, bizi de bozdular, bizi de İslâm'dan uzaklaştırdılar. Bizi de aynen kendileri gibi yaptılar hainler. Hemen hemen her şeyimizi bozdular, her şeyimizi felç ettiler. Yâni önce bizi sap gibi ortada bıraktılar, sonra da şimdi diyorlar ki:

Bakın her şeyiniz bozuldu, hukukunuz, aile düzeniniz, eğitiminiz, sanayiiniz her şeyiniz iflas etti. Şu anda çıkmazdasınız. Başka çareniz yok bu durumdan kurtulabilmek için yahudi veya hıristiyan olmak zorundasınız. Bizim gibi olmak zorundasınız.

Aslında alçaklar bizi olduğumuzdan çok fazla bozuk göste-riyorlar. Kendilerinin işleri yolunda da bizler çok kötü durumdaymışız gibi gösteriyorlar. Mübalağa yapıyorlar, halbuki İslâm dünyası onlar kadar bozulmadı elhamdülillah. Onların hayatı bizden çok daha bozuk aslında. Tüm hayatları bozuk. Aile hayatları kalmamış, sosyal hayatları bozuk, insani ilişkileri bozuk, ahlâkları bozuk, her şeyleri bozuk. Kokuşmayan bir tek şeyleri kalmamış, ama şimdi tam yol ayırımına geldiğimiz bir dönemde kendileri gibi bizi de bozup da sap gibi ortada bıraktıkları bir dönemde diyorlar ki: Eğer yahudi ve ya hıristiyan olursanız her şeyiniz düzelecek, başka da çareniz yoktur diyorlar. Ortak pazara gireceksiniz başka çareniz yoktur. A.E.T'ye üye olacaksınız, İ.M.F'nin denetimine gireceksiniz, gümrük birliğine gireceksiniz, her şeyinizi değiştireceksiniz, her şeyinizle bize teslim olacaksınız başka çareniz yoktur diyorlar.

E bunu denedik biz. Bu dediğinizi yıllardır denedik biz. Yıllardır her şeyimizi değiştirdik bunlar hatırına. Yazımızı değiştirdik, hukukumuzu değiştirdik, cumamızı, tatilimizi değiştirdik, tarihimizi, kültürümü-zü değiştirdik, âdetlerimizi, kılık kıyafetimizi değiştirdik, kanunlarımızı değiştirdik,

her şeyimizi değiştirdik bunlar hatırına. Ama bakıyoruz ki düzelmek, iyiye gitmek şöyle dursun battıkça battık, gömüldükçe gömüldük.

Öyleyse şimdi de sıra bizdedir. Artık söz söyleme sırası bize gelmiştir. Ümmet aklını başına aldı elhamdülillah. Biz de onlara diyeceğiz ki yok yok, yok artık sizi dinlemeyeceğiz. Artık sizin dediklerini-ze kulak vermeyeceğiz. Artık sizin akıntınıza, sizin kıblenize gitmeye-ceğiz. Sizi kıble edinmeyeceğiz. Sizin yörüngenize girip, sizin gittiğiniz yere gitmeyeceğiz. Sizi dinleyip, sizin gibi pisliğe batmayacağız. Hayır hayır, biz bizi hakka ve doğru yola çağıran kitabımızı ve peygambe-rimizin çağrısını dinleyeceğiz.

Günümüzde insanları kendi yollarına ehl-i kitap çağırıyor, basın yayın çağırıyor, şeytanlar ve şeytanların uşakları olan herkes ve her şey insanları Allah yolundan başka yollara çağırıyor. Şeytan ve dostları kendi yollarına çağırıyorlar. Kendi anlayışlarına, kendi hayat tarzlarına, kendi kılık kıyafet anlayışlarına, kendi ekonomik anlayışlarına, kendi siyasal görüşlerine, kendi hukuklarına, kendi eğitimlerine, hâsılı herkes kendi dinine kulluğa çağırıyor.

Ama bilelim ki bu çağırıcıların çağrısı ancak şaşkın şaşkın yeryüzünde dolaşan insanlar üzerinde etkili olacaktır. Allah'ından, Rab-binden, Rabbinin kendi hayatını düzenlemek üzere gönderdiği kitabından ve Onun elçisinin hayatından habersiz yaşayan kimseler üzerinde ancak etkili olacaklardır bu çağırıcılar. Değilse yolunu bulmuş, dinini tanımış, kitabıyla tanışmış, peygamberiyle buluşmuş insanlar üzerinde kesinlikle etkili olamayacaktır bunlar. Bütün bu haktan başka, İslâm'dan başka yollara çağıran çağırıcılara de ki peygamberim:

"De ki: Hidâyet Allah'ın hidâyetidir. Yol Allah'ın yoludur. Ve biz âlemlerin Rabbine teslim olmakla emro-lunduk."

Artık hak bellidir, hidâyet bellidir, yol bellidir ve gerçek yol, gerçek hidâyet Allah'ın hidâyetidir. Doğrusu İslâm yoludur, doğrusu Allah yoludur, başkalarına ihtiyacımız yoktur. E peki bizim birtakım problemlerimiz var. Bizim birtakım sıkıntılarımız var, yeryüzünde yalnız ya-şayamayız. Biz birilerine muhtacız. Ekonomik, siyasi, askeri problem-lerimiz var. Bizim yol göstermeye ihtiyacımız var, bizim bir hidâyete ihtiyacımız var. E şu andaki yahudiler ve hıristiyanlar da dünyanın en büyük dev güçleridir. Ülkelerinin problemlerini halletmişler, sanayile-rini kurmuşlar, teknolojilerini geliştirip insanlarını mutlu etmişler. Hikaye bunlar aslında. E biz ne yapalım? Kime gidelim? Kime müra-caat edelim? dersek bakın Müslümanlara diyor ki Rabbimiz:

Hidâyet istiyorsanız, hidâyet Allah'ın hidâyeti yol Allah'ın yoludur. Probleminiz varsa Allah'a havale edin! Allah'a yalvarın! Allah'a yakarın! Allah'ın âyetlerinin tarif ettiği bir hayata yöneliverdiniz mi bakacaksınız ki tüm problemleriniz kendiliğinden çözülmüştür. Tüm problemleriniz ama. Ekonomik,

siyasi, içtimaî, askeri, eğitim, hukuk seçim geçim tüm dertleriniz bitecektir. Çünkü o zaman siz yenilmez ve yanılmaz olan Allah'la berabersiniz demektir.

Evet, yol Allah'ın yoludur, hidâyet Allah'ın hidâyetidir, sitem Allah'ın sistemidir ve biz:

"Bizler âlemlerin Rabbine teslim olmakla emro-lunduk."

Bizler âlemlerin Rabbine teslim olmakla, Müslüman olmakla emrolunduk. âlemlerin Rabbine Müslüman olmakla emrolunduk. O âlemlerin içinde çok küçük bir dünyada ve o küçük dünyanın çok küçük bir şehrinde, ve o şehrin de çok küçük bir odasının içinde kendisinin ilâh olduğunu, rab olduğunu ve insanlar üzerine kanun koyma ve egemenlik haklarına sahip olduğunu iddia eden ölümlü ve aciz bir varlığa teslim olup ona dua etmekle değil, âlemlerin Rabbine teslim olmakla emrolunduk biz. İrademizi böyle bir varlığa teslim etmekle emrolunduk.

Müslümanın anlamı da budur zaten. Müslüman iradesini Allah'a teslim eden, Onun seçimini kendisi için seçim kabul eden, oylamasını Allah'tan yana, Allah'ın kanunlarından yana, Allah'ın arzularından yana kullanan kişidir. Hayatını Allah adına yaşamaya karar verip Allah'ın kendisi için tespit ettiği hayat programından razı olan kişiye Müslüman denir. Birini çarşıya gönderiyorsunuz ve bana bir kâlem alıp gel, sen ne alırsan al ben ondan razıyım! diyorsunuz ya, işte aynen bunun gibi, ya Rabbi benim ilmim kıttır, ben menfaatimi, hayrımı, şerrimi senin kadar bilemem. Sen benim için seç! Senin benim adıma seçtiğin hayat programından ben razıyım! Ben tümüyle irademi sana teslim etmişim diyen kişiye Müslüman denir. İşte irademizi kendisine teslim ettiğimiz âlemlerin Rabbi olan Allah'ımız da bizim için seçtiklerini peygamberi vasıtasıyla bize gönderdiği bu kitabında bildirmiştir.

İşte Allah'ın kitabına teslim olan ve onun istediği bir hayatı yaşayan kişiye Müslüman denir. Ben Allah'tan başkalarına asla irademi teslim etmem. Meselâ ben içinizden Mustafa'ya kesinlikle irademi teslim edip onun benim adıma aldığı kararlara gözü kapalı uymam. Neden? Çünkü o da benim gibi aciz, yaratılmış ve ölümlü bir varlıktır. Gün gelir aciz kalabilir, gün gelir benim problemlerimi çözemez, gün gelir ölüverir. Zaafları vardır Mustafa'nın, birilerinin tesiri altında kalabilir. Ama Allah öyle değildir. Allah mutlak güç ve kuvvet sahibi, her an benim problemlerimi çözecek, çağırdığım zaman telefonsuz, telgrafsız, aracısız her an beni işitebilen ve bana icabet edebilendir. Onun için bizler ona teslim olmakla emrolunduk.

Bu öyle bir teslimiyet ki hayatın her alanını içine alan bir teslimiyettir. Biraz ilerde Hz. İbrahim'i tanıyacağız. Burada da teslimiyeti İbrahim'le tanıyalım. Bakın Bakara sûresinde Rabbimiz şöyle buyurur:

"Hani ona Rabbi (benim emrime) teslim ol, buyur-muş; o da âlemlerin Rabbine teslim oldum, demişti."
(Bakara 131)

Rabbi İbrahim (as)'a dedi ki Ey İbrahim teslim ol! Müslüman ol! İbrahim (a.s)dedi ki: Ben Müslüman oldum. Ben âlemlerin Rabbine teslim oldum. Ben kendimi, içimi dışımı, irademi, boynumdaki ipin ucunu âlemlerin Rabbine teslim ettim. Benim ondan başka bağlanaca-ğım, ondan başka kendimi teslim edeceğim kimsem yoktur! diyordu. Zira Müslüman olmayan, Allah'a teslim olmayan kişi mutlaka bir başkasına teslim olmuş demektir. Çünkü insan mutlaka boynunda bir iple dünyaya gelmektedir. Yâni kulluğa müsait yaratılmaktadır ve mutlaka bir şeylere kulluk yapacaktır. Boynundaki doğuştan getirdiği kulluk ipini mutlaka birilerine teslim edecektir. Ama nefsine, ama şeytana, ama topluma, ama tâğutlara, ama âdetlere, törelere, ama modaya, ama ağasına patronuna bir şeylere kulluk yapacaktır.

Rabbine teslim olmaktan kaçanlar Rabbin kullarına, Rabbin yaratıklarına teslim olmak zorundadırlar. Başka çaresi yok o mutlaka birilerine kulluk yapmak zorundadır. İşte görüyoruz yağmurdan kaçarken insanlar doluya tutulmuşlardır. Allah'a kulluktan kaçan bu insanlardan kimileri toplumun kulu, kimileri modanın kulu, kimileri âdetlerin, törelerin kulu, kimileri toplumun kulu olmuşlar ve bunları razı edebilmek için bir ömür boyu çırpınıp durmaktadırlar.

Evet teslim ol dedi Rabbi Hz. İbrahim'e, o da âlemlerin Rabbi-ne teslim oldum dedi. Bu teslimiyet kişinin ruhuyla, bedeniyle, içiyle dışıyla, gecesiyle gündüzüyle, ailesiyle, toplumuyla, her şeyiyle bir teslimiyetti. Ruhu O'nun emrinde olmalıydı, içi ve dışı O'nun emrinde olmalıydı. Gecesinde ve gündüzünde söz sahibi O olmalıydı. Bedeninde O söz sahibi olmalıydı. Malı O'nun emrinde olmalıydı, çocukları konusunda O'nun sözü geçmeliydi, hanımı konusunda O'nun dediklerini dinlemeliydi. Teslimiyet budur işte.

Öyle bir teslimiyetti ki bu, ateşe atılırken bile Rabbinden başka birine teslim olmayıp güvenmemeliydi. Rabbinden başka sığınacak bir kucak aramamalıydı. Oğlunu kurban emrini alsa bile Rabbinden, yine O'na teslim olmalıydı. Rabbi ondan hanımını kucağında küçücük çoğuyla beraber susuz, yiyeceksiz çorak bir arazide terk etmesini istese bile, başkalarına değil Rabbinin emrine teslim olması gerekiyordu. Ve öylece yapmıştı, İbrahim (as). Öyle bir teslimiyet ki onun teslimiyeti hanımına da etkili oluyordu. Ondan bu teslimiyeti gören hanımı da onun gibi Allah'a teslim oluyordu. Var git ya İbrahim! Değil mi ki bu emri sana veren Rabbimizdir! O halde bizi hiç düşünme! O Rab beni ve oğlumu koruyacaktır diyordu. Evet İbrahim'in teslimiyeti hanımını da teslim olmaya götürüyordu. Onun bu teslimiyeti oğlu İsmail'e de tesir ediyordu. Babasının Allah'a bu teslimiyetini gören İsmail de tıpkı onun gibi ona ve

Allah'a teslimiyet gösteriyordu. İbrahim Rabbinin emrini yerine getirmek için kesmek üzere onu yere yatırınca: Babacığım emrolunduğun şeyi çekinmeden yarine getir, inşallah beni sana ve Allah'ın emirlerine teslim olanlardan bulacaksın diyordu. İbrahim'in teslimiyetini gören oğlu da aynen onun gibi Allah'a teslim oluyordu.

Öyleyse hanımlarından kendilerine teslimiyet isteyen insanlar, hanımlarından Allah'a teslimiyet isteyen insanlar buna çok dikkat etmek zorundasınız. Şunu hiçbir zaman unutmayın ki, siz Rabbinize ne kadar teslim iseniz, siz Rabbinizin emirlerine ne kadar teslimseniz bilesiniz ki hanımlarınız da size o kadar teslim olacaklardır. Bilesiniz ki hanımlarınız da Allah'ın emirlerine o kadar teslim olacaklardır. Bunu hiçbir zaman hatırınızdan çıkarmayın.

Ey çocuklarından kendilerine ve Allah'a teslimiyet isteyen insanlar şunu kesinlikle bilmelidirler ki kendileri Allah'a ne kadar teslimlerse onlar da o kadar teslim olacaklardır. Kendileri Allah'ın emirlerine teslim olmayanların hanımlarından, çocuklarından ve çevrelerinden itaat ve teslimiyet istemeye hakları yoktur. Evet bizler işte böylece âlemlerin Rabbine teslim olmakla emrolunduk ve:

"Bize: "Namazı dosdoğru kılın, Allah'a karşı gel-mekten sakının" diye emredildi. Toplanacağınız yer O'-nun huzurudur."

Evet bu teslimiyetin biçimi de böyle olacakmış. Sadece O'na kulluk yapacak, namazı ikame ederek bedenimizde O'nu söz sahibi kabul edecek ve O'nun koruması altına girecek, sadece O'nu velî kabul edecek, O'nun adına bir hayat yaşayacak ve hayatımızın her anında O'nu dinleyecek bir teslimiyetle emrolunduk. Çünkü:

73- "Gökleri ve yeri yerli yerince yaratan O' dur. Bir şeye "Ol" dediği an hemen oluverir. Onu sözü hukuktur. "Sura üfürüldüğü günde mülk ancak Onundur. O, gizliyi ve açığı bilendir. O, hikmet sahibi, her şeyden haberdar olandır."

O Allah gökleri ve yeri hak ile yaratmıştır. Hak olarak yaratmıştır. Gökleri ve yeri eğlence olsun diye, fantezi olsun diye yaratma-mıştır, insanın imtihanı için yaratmıştır onları. Ve Allah insandan, insan için yarattığı bu göklerin de yerin de hesabını soracaktır. Burada göklerin ve yerin hak olarak yaratıldığı anlatılırken başka yerlerde de göklerin ve yerin bâtıl yere yaratılmadığını anlatan âyetler de vardır.

"Rabbimiz sen bunları bâtıl yere yaratmadın. Seni tesbih ederiz, bizi ateş azabından koru." (Âl-i İmrân 191)

"Ben gökleri, yeri ve bu ikisi arasındakileri oyun olsun diye yaratmadım."

(Enbiyâ 16)

"Siz zannediyor musunuz ki sizi boş yere yarattık ve bize hiç döndürülmeyeceksiniz?"

(Mü'minûn 115)

Bu âyetlerden anlıyoruz ki kâinatta ne varsa hepsi hak üzerine yâni sağlam temeller üzerine kurulmuş ve belli bir hikmetle yaratılmış-tır. Yaratılan her şey üzerinde belli bir kanun işlemektedir. Tüm kâinatta hak esastır. Her şey hak üzerine bina edilmiştir. Bâtıl ise ârızî ve geçicidir. Ya da burada göklerin ve yerin yaratıcısının Allah olduğunu, hak olduğu anlatılmaktadır. Öyleyse kâinatta ne varsa onların tümünü Allah yarattığı için hepsinin üzerinde söz sahibi, hak sahibi, hukuk sahibi, hâkimiyet ve hüküm sahibi sadece Allah'tır. Allah'tan başka bu varlıklar üzerinde hâkimiyet ve otorite sahibi yoktur. O bir şeye ol dediği zaman hemen oluverir. O'nun sözü haktır. O'nun sözü hukuktur. O'nun sözü mutlak dinlenen sözdür. Veya burada Allah tarafından yaratılmış olan göklerin ve yerin hakka ve hakikate delâleti anlatılmaktadır. Yaratıcıları Allah olan bu gökler ve yerler hak olan Allah'ın varlığına ve gücüne delildir bunlar. Eser müessirin varlığına delildir deniyor. Ve sura üfürüldüğü günde mülk ancak Onundur. O gizliyi ve açığı bilendir. O hikmet sahibi, her şeyden haberdar olandır. Çünkü kıyâmet günü ikame edilecek hayatı ve yıkılacak bugünkü düzeni en iyi bilen Allah'tır. Yâni dünyada, semavat ve arzda şu anda kurduğu düzeni ve yarın bunların yok oluşuyla kurulacak düzeni bilen ve kararlaştıran Allah'tır. Ve işte bunların hepsini bilen Allah, bilgisi ve hikmetiyle icra etmektedir. Sura üfürüldüğü gün mülk ancak Allah'ındır. Kuran-ı Kerimde üç surdan söz edilir:

1- Birincisi ***"Nefha-i Feza"*** dır. Korku nefha sı, korkudan insanların yüreklerinin hoplayacağı ve herkesin donup kalacağı nefha dır. Kur'an-ı Kerimde bu birinci suru anlatan âyetler pek çoktur:

"Onlar hiçbir gecikmesi olmayan bir sayhadan baş-kasını beklemiyorlar."

(Sa'd 15)

"Ey insanlar! Rabbinizden sakının; Doğrusu kıyâmet gününün sarsıntısı çok büyük bir şeydir. Kıyâmeti gören her emzikli kadın emzirdiğini atar, her hamile çocuğunu düşürür. İnsanları sarhoş gibi görürsün, oysa onlar sarhoş değildirler. Fakat bu sadece Allah'ın azabının çetin olmasındandır."

(Hac 1,2)

"O gün bir sarsıntı sarsar. Peşinden bir diğeri gelir. O gün kalpler korkuyla titrer ve insanların gözleri önüne düşer." (Nâziât 6,7,8)

Bu âyetlere birinci surun üflemesini anlatır. Birinci sur üfürülünce her şey ve herkes korkudan donup kalacak. Hattâ ekmeği ağzına götürürken adam eli ağzına yakın mesafede donup kalacaktır diyor Allah'ın Resûlü. Birinci surla her şey donakalacak ve sonra arkasından ikinci sur üfürülecek.

2- İkinci surun adı da ***"Nefha-i sa'ika"*** dır. Bununla da her şey ve herkes ölecektir. Evet İkinci surun üfürülmesi için Rabbimiz İsrafil'e emredecek.

"Sura üflenince Allah'ın diledikleri müstesna göklerde ve yerde olanlar hepsi düşüp ölürler. Sonra sura bir daha üflenince hemen ayağa kalkıp bakışır dururlar."

(Zümer 68)

3- Evet üçüncü sur da ***"Nefha-i kıyam li Rabbil âlemin"*** dir. Yâni hesap kitap günü tüm varlıkların Rablerinin huzurunda dirilip toplanacakları nefha dır. Bu sur üfürülünce bir de bakarsın ki insanlar mantar bitiyormuş gibi kabirlerinden kalkmış değiştirilmiş bir arzın üzerindedirler.

"O gün yer başka bir yer, gökler de başka göklere tebdil olunacaktır."

(İbrahim 48)

Bundan sonra En'âm sûresinin bu bölümünde Rabbimiz atamız İbrahim'i ve onun babasıyla ve kavmiyle mücâdelesini anlatacak. İbrahim (a.s) ülül'azîm peygamberlerden Rasulullah'ın ceddi, ceddi Resul olan bir peygamberdir. Hz. İbrahim'den Hz. Adem ve Hz. Nuh'-tan sonra ülül'azîm bir peygamber olarak bahsedilir Kuranda. İbrahim (a.s)'ı anlatabilmek gerçekten zordur. Hz. İbrahim'i anlayabilmek ve anlatabilmek için Kur'an'ın bütününe hakim olmak gerekir. Ancak biz sadece bu bölümde anlatıldığı kadarıyla Hz. İbrahim'i ve onun mücâ-delesini anlamaya çalışacağız. Değilse Kuranın pek çok yerinde Rab-bimiz dinini bize İbrahim (a.s)'la anlatmaktadır.

Kur'an'a ve Rasulullah'a dikkat ediyoruz Allah'ın Resûlü kendini anlattığı, kendinden söz ettiği her yerde babası, atası olarak Hz. İbrahim'den de söz eder. Ya da kendisini hep atasıyla birlik anlatır. İslâm dinine bakıyoruz bu dinin direği olan namazda Allah'ın Resûlü sürekli İbrahim'le birlikte anılmaktadır. Sanki İslâm'ın binası, tuğlaları, direği hep onunla örülmüş. Allah'ın Resûlü kıldığı her namazında kendine ve atasına salât eder. Biz de ederiz tabii.

(Allahümme salli alâ Muhammedi'n ve alâ ali Muhammedi'n kema sallayte alâ İbrahiyme ve alâ ali İbrahim inneke hamîdün Mecîd)

Demek ki Allah'ın Resûlü namazında, duasında, mesaisinin tümünde Hz. İbrahim'le beraberdir. Din olarak insanlığa sunulan İslâ-m'a baktığımız zaman onun babamız Hz. İbrahim'in dininin devamı o-larak sunulduğunu görüyoruz.

Kur'an-ı Kerimde Hz. İbrahim'in pek özelliğinin varlığını görüyoruz. Bize sunulan dinimizin şekli, biçimi veya özelliği konusunda Kur'an onu bize Hz. İbrahim'le tanıtır. Bir başka deyişle biz dini anlayabilmek için ona müracaat ederiz veya etmek zorundayız. Hz. İbrahim'i tanımadan bu dinin anlaşılması mümkün değil-dir. İslâm, teslim, teslimiyet konusu, Hanif olma konusu, halisân lillah olma konusu, ümmet olma konusu, tevhid ve şirk konusu, millet konusu ve daha pek çok konu Hz. İbrahim'le anlatılır.

Bütün bunların yanında Kur'an-ı Kerimde üç yerde üsve-i ha-sene ifadesinin geçtiğini, bunlardan birisinde Rasulullah'ın bize üsve olarak anlatıldığını, birisinde öteki peygamberlerin üsve olarak anlatılırken, bir tanesinde de tek başına İbrahim (a.s) in bize örnek olarak anlatıldığını görüyoruz.

O halde bizler Rabbimizin rızasını ve cenneti kazanmak istiyorsak Hz. İbrahim'i tanımaya ve onu üsve olarak kabul edip onun gibi olmaya, onun gibi yaşamaya mecburuz. İman konusunda, İslâm konusunda, teslimiyet konusunda, ihsan konusunda onu örnek alma-ya mecburuz.

İşte En'âm sûresinde onun tevhidi anlayışını kabule hazır hale gelen kimse karşısında Hz. İbrahim'i bulmaktadır. Kur'an-ı Kerimin şu özelliğini görüyoruz: Rabbimizin kitabında namazdan, oruçtan, içkiden bahsederken birden bire o konuyu kesip sanki o konuyla hiç mi hiç ilgisi olmayan bir konuya geçiverdiğini görüyoruz. Meselâ Bakara sûresinde nikâhtan, talaktan, izdivaçtan bahsederken birden bire konuyu keserek: ***(Hafizu ales salavati vessalat il vusta)*** buyurarak namaz konusuna geçiverdiğini görürüz. Peki acaba önceden anlatılan o konularla bu namazın ne ilgisi var diyesi geliyor insanın. Bu konuların anlatıldığı o bölümde birden bire sözü namaza getirirken Rabbimiz sanki; "Dikkat edin ha! Bütün bu anlattığım konuların tanzimi için, bunların icrası için, sizler namaza muhtaçsınız! Namazınız yoksa bunları icra etmeniz de mümkün olmayacaktır! Namazsız bunları asla yapamazsınız! Namazsız böyle bir hayatı yaşamanız mümkün değil! Onun için namaza dikkat edin!" buyuruyor.

İşte aynen bunun gibi burada da başka konulardan söz ederken birden bire İbrahim'e geçişte de böyle bir münâsebet var. Allah'ın yegâne velî oluşundan bahsedildi, onun velâyetine karşı çıkıp yeryüzünde başka veliler bularak, onların korumaları altına girmeye çalışan insanlardan söz edildi, doğru yolu bulduktan sonra şeytanın çağrısına uyarak bu yoldan uzaklaşan insanlardan söz edildi, sonra da doğru yol ancak Allah'ın yoludur, âlemlerin Rabbine teslim olarak namazı kılın ve muttaki olun, hayatınızı tamamen Allah için yaşayın denildi. Çevrenizde sizi Allah yolundan alıkoymak isteyen güçlerin tümüyle Allah adına ve Allah'a dayanarak ciddi bir mücâdele sergileyin denildi. "Nasıl ya Rabbi? Kim gibi ya Rabbi?" demeye hazırlanırken, bu konuda kendimize bir örnek

ararken hemen Rabbimiz işte tıpkı atanız İbrahim gibi buyurarak bize burada bir örnek sunacak. Hz. İbrahim'in babası ve kavmiyle olan mücâdelesini anlatacak.

74-"Hatırlayın, İbrahim, babası Âzer'e: "Şu putları ilâh mı edindin? Doğrusu ben seni ve milletini açık bir sapıklık içinde görüyorum" demişti."

Burada Hz. İbrahim'in hitabı babasınadır, ama Şuarâ sûresin-de kavmiyle birlikte babasına seslendiğini görüyoruz:

"Hani İbrahim babasına ve kavmine: "Neye ibâdet ediyorsunuz? demişti."

(Sâffât 85)

İbrahim (a.s)'in gerek babasıyla gerek kavmiyle mücâdelesinde genel bir dâvet metodu izlediğini görüyoruz. Yâni kavminin karşısında ve tüm kavimler karşısında, tüm toplumlar karşısında kıyâmete kadar uygulanabilecek bir dâvet metodu görüyoruz İbrahim (a.s) in hayatında. Yâni kıyâmete kadar her toplum insanının her topluma uygulayabileceği bir din dâvet modelidir onun modeli. Meselâ ölmüş salih kişilerin putlaştırıldığı bir toplumda Hz. Nuh ve Hz. Nuh'un dâvet modeli bizim için örnektir de aynı zamanda Hz. İbrahim'in dâvet modeli de bizim için gereklidir o toplumda. Veya dünyayı kıble edinmiş, dünyayı cennetleştirme cinnetine kapılmış, hiç ölmeyecekmiş gibi dünya adına plan program yapmaya çalışan bir toplumda bize Hud (a.s) un dâvet modeli örnektir de, ama bununla beraber Hz. İbrahim'i de örnek almak zorundayız.

Veya meselâ cinsel ahlâksızlığı doruklaştıran bir topluma karşı Hz. Lût (a.s) bize örnektir de, aynı zaman da Hz. İbrahim de örnektir. Hangi örnek peygamberin toplumuna benzer özellikler taşıyan bir toplum içinde bulunursak bulunalım o peygamberin örnekliliği bizim için söz konusu olduğu gibi aynı zamanda İbrahim (a.s) in örnekliliği de söz konusudur diyoruz. İşte burada da İbrahim (a.s) in örnekliliğiyle karşı karşıyayız.

Babasına dedi ki, Âzer kim? İbrahim (a.s)'in babası mı? Yok-sa onun amcası mı? Bu tartışmadan kaçınacağız. Âzer onun baba-sıdır veya amcasıdır demem benim dinim açısından bir eksiklik değil-dir. Bir konunun bilinmemesi benim dinim açısından bir eksiklik değil-se, illa da onu bilmem gerekmez. Burada anlatılan onun, Hz. İbrahi-m'in yakınlarıyla kavgasıdır. Yakınlarıyla ve kavmiyle münâsebetinin beyanıdır, bize lâzım olan da işte budur. Çok münakaşa edilmiş, yok babasıydı, yok amcasıydı, yok bu babasının lakabıydı. Buna hiç de gerek yoktur. Yine biliyoruz ki bir peygamberin babasının kâfir olması peygamberin şerefine her hangi bir nakısa getirmeyecektir. Dolayısıyla bizim peygamberimizin de babası ve anasının iman etmeden gidişi ona bir nakısa getirmeyecektir. İşte efendim onun babası ve anasının öldükten sonra yeniden dirilmeleri ve iman etmeleri gibi şeylerin anlatılması biraz zorlama gibi oluyor. Peygamberse işte İbrahim (a.s) da peygamberdi. Onun babası da babadır ve işte

görüyoruz ki Kur'-an'ın tesciliyle onun da kâfir olduğunu ve artık onun hakkında da oğlu İbrahim'in istiğfarının caiz olmadığını görüyoruz.

İşte Hz. İbrahim babasına ve kavmine dedi ki: Şuarâ'daki âyetle söyleyelim önce: ***"Neye tapınıyorsunuz?"*** Ya da neye kulluk ediyorsunuz? Nelere kulluk ediniyorsunuz? Kulluk kişinin boynundaki ipin ucunu birilerine vermesi anlamına geliyordu. Herkesin boynunda, boğazında doğuştan getirdiği bir kulluk ipi vardı ve bu ipin ucu kimin elindeyse kişi ona kulluk ediyordu. Ama bazen bir iple yetinmeyen kimi insanlar herkesi memnun etmek için onlarca, yüzlerce, takabildikleri kadar boğazına ipler takıyor ve her birini de birilerinin eline veriyordu. Kimisini hanımın eline, kimisini anasının eline, devleti de istemişe kimisini devletinin eline, ağaya, patrona, modaya, çevre-ye, âdetlere, törelere, topluma ve herkese veriyordu. Bakın burada da böyle Allah'ı tanımanın yanında, Allah'ı bilmenin ve O'na iman etme-nin yanında Allah'tan başkalarına da kul köle olmuş bir toplumdan söz ediliyor. Hz. İbrahim'in toplumu Allah'a inanmakla beraber Allah'-tan başkalarına da kulluk etmeye çalışan müşrik bir toplumdu.

Buradaki âyetle de babası Âzer'e şöyle diyordu:

"Baba! Şu putları ve benzeri şeyleri ilâh mı edindin?"

Şu putları kendi üzerinizde otorite kabul ettiniz öyle mi? Allah berisindeki şu varlıkları kendi hayatınızda söz sahibi kabul ettiniz öyle mi? Hâkimiyeti siz onlara verdiniz öyle mi? Bu halinizle ben sizi çok açık bir sapıklık içinde görüyorum. Esnam, sanem Arapların da kullandıkları putlardır. Kütük şeklinde, kalas şeklinde ya da bir kaya parçası şeklinde veya bir başka biçimde yapılmış, yontulmuş çok yüce bilinen bir varlığın yeryüzünde sembol edilen şekilleriydi bunlar. Yâni hürmet edilen, saygı duyulan, önünde eğilinen yüce varlıkların yerdeki sembolleriydi bu putlar. Meselâ bu insanlar için güneş çok yüce tapınılmaya değer bir varlıktı ve yeryüzünde bu güneşin temsilcisi olarak kendi elleriyle yaptıkları sembollerini tapınılmaya lâyık görüyorlar ve bunlara tapınıyorlardı.

Aslında taptıkları ve tapınılmaya lâyık gördükleri bu putlar o varlıkların bizzat kendileri değil de onların temsil ettikleri şeylerdi. Yâni aslında tapınılmaya lâyık görülen bu put değil de güneştir de onlar bu güneşin yeryüzündeki temsilcisi olan putlara tapınıyorlardı. Put budur zaten. Şirki somutlaştırıp onu görünür, duyulur ve hissedilir hale getiren unsura put denir. Diğer bir ifadeyle şirkin elle tutulur gözle görülür boyutuna put denir.

Putun oluşumunu sağlayan sebepler pek çoktur. Tarihin her devrinde insanların genelinde Allah inancı hep var olmuştur. Her dönemde madde ötesi,

üstün güç ve kudret sahibi, yaratıcı olan Allah inancının var olduğunu ve insanların bu yaratıcıya iman ettiklerini biliyoruz. Ama aynı zamanda bu insanların genelinde şöyle bir kanaat söz konusu idi. Allah vardır, yaratıcıdır, tüm kâinatı O yaratmıştır, kendilerini de O yaratmıştır, O yücedir, Âlî'dir, ama bu yüce varlıkla insanların doğrudan doğruya irtibat kurmaları mümkün değildir. Onun içindir ki bu yüce varlıkla insanların irtibatlarını sağlayacak aracılara ihtiyaç vardır. İşte bu durumda bazı aracıların bulunması kaçınılmazdır. Bu aracılar da put ismi verilen bir kısım varlıklarla somutlaşır.

Az evvel de ifade ettiğimiz gibi tapınılanlar aslında bu putların kendileri değil onların temsil ettikleri şeylerdir. Yâni bu putların bizzat kendi görüntülerinden ziyâde temsil ettikleri ve ifade ettikleri anlam önemlidir. Bu itibarla tabiatta hiçbir varlığa sırf kendisi için tapınıldığı görülmemiştir.

Kur'an-ı Kerime baktığımız zaman şunu görürüz: İnsanlar ma-hiyetini anlayamadıkları, içyüzünü tam değerlendirip kavrayamadıkları bazı şeylerin tehlikesinden korkmaları sebebiyle veya bazı varlıklara aşırı sevgileri sebebiyle ya da bazı varlıkları kendileri için Allah katında şefaatçi kabul etmeleri sebebiyle onları putlaştırmışlardır. Yâni kendilerini Allah'a yaklaştıracakları ümidiyle veya bazı varlıklara aşırı sevgileri sebebiyle onlara tapınma, onlara saygı duyma ve onları kutsallaştırma süreci içine girmişlerdir. Meselâ Nisâ sûresinde 117. Âyetinde anlatıldığına göre insanların aşırı tutkuları sebebiyle dişileri putlaştırdıklarını görüyoruz:

"Onlar Allah'ı bırakıp birtakım dişi tanrıçalara ta-parlar... "

(Nisâ 117)

Yine Bakara sûresinin 165. âyetinde ifade edildiği gibi çok sevdikleri varlıkları Allah'a ortak koşarak onlara kulluk etmeye çalışırlar.

"İnsanlardan kimileri de vardır ki Allah'a nidler (Allah'a eşler, ortaklar) kabul ediyorlar. Ve onları Allah sever gibi severler."

(Bakara 165)

Allah'ın ortakları vardır diyorlar. Evet bütün bunlar Allah'ın yarattığı varlıklardır, ama işte bu konuda bize yetkiler vermiştir. Kendisinin işleri çok yoğun olduğundan dolayı bizim işlerimizi, siyasal işlerimizi, ekonomik işlerimizi, beşerî işlerimizi, sosyal işlerimizi bize bırakmıştır. İşte biz de bu işlerimizi kendi tanrılarımıza döndüreceğiz diyerek Allahu Teâlâya ortaklar bulmaya çalışıyorlar.

Tamam göklerin, yerin yaratıcısı olarak, yağmurun yağdırıcısı olarak, rüzgarların sahibi olarak Allah'ı kabul ediyoruz ama, Allah işte böyle büyük işlerin yanında böyle ufak tefek işlere vakti olmayan olduğu için bu işler bize bırakılmıştır diyorlar. Ve diyorlar ki Ya Rabbi, bizim ilim adamlarımız var, ilmi

işlerimizi biz onlarla halledeceğiz, Senin de bilgin vardır ama, neyse işte devir değişti, şimdi bizim bilim adamlarımız bu işleri daha iyi hallediyorlar. Ya Rabbi tamam sen de şifa verensin, ama gerçekten asrımızda bizim hekimlerimiz çok ilerlediler, şifa tanrılarımız var, hayat tanrılarımız var ve gerçekten bu işi çok iyi hallediyorlar, anında işe müdahale ediyorlar, beceremediklerini de zaten birtakım sebeplere bağlıyorlar, artık Sen bu işe karışma diyorlar. Ya Rabbi Sen Mâlikü'l Mülksün biliyoruz, ama şu anda bizim geçici mâliklerimiz var, liderlerimiz var, ekonomistlerimiz var, bunlar gerçekten bu işi iyi biliyorlar.

Neyi iyi biliyorlar? İşte mallarımızı, mülklerimizi başkaları- na peşkeş çekmeyi bunlar gâyet iyi beceriyorlar. Bundan dolayı bu işi de bırak Sen. Karışma bu pis işlere. Bırak bizi biz keyfimize göre hareket edelim. Bizim deneyimli hukukçularımız var artık, biz hukuk konusunda Âd dönemini, Medyen dönemini, Firavunlar dönemini geri getirdik ve bu hukuk konusunda da artık bu işin zirvesine vardık. Artık Senin kitabına da, peygamberine de ihtiyacımız kalmadı. Zaten yıllar önce kitabının hükmü de bitmiştir. Şimdi yeni kitaplar edindik. Bizim hukuk tanrılarımız da bu işi hallediyor diyerek Allah'a nidler, ortaklar bulmaya çalışan insanlar vardır.

Allahu Teâlâya nidler, ortaklar buluyorlar ve onları Allah severmiş gibi seviyorlar. Hem de öyle seviyorlar ki sanki Allah sever gibi severler. Onların emirlerine, yasaklarına itaat ederler de Allah'a isyan ederler. Bu şeriklerinin arzularını Allah'ın arzularına tercih ederler.

Bunların bir kısmı bu şirki açıktan yaparlar. Tıpkı Firavunlara, Nemrutlara insanların bir dönem yaptıkları gibi onlara ilâh ve mabûd ismi vermekten çekinmezler. Onlara açıktan açığa "Rabbimiz! Tanrımız!" demekten çekinmezler. Onları güç kuvvet sahibi, nîmet sahibi bilirler. Allah'tan beklemeleri gereken şeyleri bunlardan beklerler. Allah'a sığınmaları gereken yerde bunlara sığınırlar. Allah'ı çağırmaları gereken yerde bunları yardıma çağırıp, bunlara dua ederler. Allah'ın rızasını kazanıyorlarmış gibi bunların rızalarını kazanmaya çalışırlar.

Bilhassa oyun ve eğlence tanrılarında bunu çok net görmek mümkündür. Adam bir futbolcuyu kalbinin ta derinliklerinde yaşıyor. Bir artisti, ya da bir şarkıcıyı, ya da bir sanatçıyı kalbinin ta derinliklerinde saklıyor. Bir siyasi liderini, bir efendisini, bir hacısını, hocasını kalbinin en derinliklerinde saklıyor adam..

Veya işte Allah'ın varlıklarla birleşme teorisi de veya vahdeti vücutçuluk adıyla bilinen varlıkların Allah'tan kopma, parçalanma anlayışı da insanları bu varlıkları Allah sever gibi sevme küfrüne götürecektir. Zaten Hz. Îsâ'ya Allah'tı,

Allah'ın oğluydu denmesi Mısırdan, Roma'dan, Hint'ten, Yunan'dan gelen bu birleşme (Vahdet-i Vücut) teorisinin bir tesiridir.

Allah bu konuda ne diyor hiç önemli değil, yeter ki efendisi gücenmesin. Allah önemli değil, önemli olan yeter ki lideri razı olsun. Yeter ki futbolcu üzülmesin. Yeter ki artist hanım mahzun olmasın. Yeter ki şarkıcı kız sıkıntı içine düşmesin. Yeter ki hoca efendiyi, hacı efendiyi, şeyh efendiyi üzmeyeyim. Gerisi önemli değil, Allahu Tealâ zaten Ğafururrahîmdir, O gücenmez diyorlar. Öyle bir seviyor, öyle bir bağlanıyor ki adam hakikaten:

Sanki Allah sever gibi seviyorlar. Modaya ters düşmektense bin defa Allah'a ters düşmeye razı olacak kadar seviyorlar. Meselâ toprak, sancak, bayrak, vatan, millet, lider, önder gibi nidler sanki Allah sever gibi seviliyor. Allah'a yapılması gerekenler bunlar adına yapılmaya çalışılıyor. Mü'minler Allah adına, Allah uğrunda ölmeyi göze alırken kimi insanlar bunlar adına da ölebilmektedirler. Hattâ bunlardan kimileri Allah'tan daha fazla sevilmektedir. Meselâ Allah'ın emirlerine zıt emirler veren, arzuları, kanunları Allah'ın arzularıyla çatışan liderlere itaat eden kimselerin bu amelleri liderlerini Allah'tan daha çok sevdiklerinin ispatıdır. Adam kendisi gibi aciz, kendisi gibi ölümlü, kendisi gibi güçsüz ve kuvvetsiz olan bir adamın kanunlarının, koymuş olduğu kurallarının insanlar üzerinde hakim olması adına malını veriyor, canını veriyor.

Evet aşırı şekilde sevdikleri hürmet ettikleri varlıkları putlaştırmış insanlar. Bazen da yaratıcı olarak Allah'a inanmakla birlikte bu yüce varlıkla direk irtibat imkânlarının olamayacağına inandıkları için bir kısım varlıkları aracılar yaparak onlara da kulluk yapmışlardır.

"Allah'ı bırakıp da onun berisinde veliler edinenler: "Bunlar bizi Allah'a yaklaştırsınlar diye kulluk ediyoruz." derler...."

(Zümer 3)

İşte saymaya çalıştığım bu sapık anlayışlar sonucunda yeryüzünde pek çok varlık putlaştırılmıştır. Aşırı sevgilerinden ötürü peygamberler ve salih kişiler zamanla putlaştırılmış, bunların temsil ettikleri davaları değil de bizzat kendi şahısları yüceltilmiştir. Yine toplumlarda ölmüş insanları ve ataları putlaştırma yaygın hale gelmiş. Peygamberlerin kendilerine sunduğu tevhid karşısında insanlar atalarını ve o atalarının yaşadıkları hareket tarzlarını, atalarının yaşadıkları hayat modellerini, geleneklerini putlaştırmışlar. Biz atalarımızı bu yolda bulduk, binaenaleyh sen ne yaparsan yap, ey peygamber ke-sin-likle bizi âdetlerimizden, bizi atalarımızın yolundan ayıramazsın diye-rek atalarının anlayışlarını putlaştırmışlar.

Veya kimi insanlar vatanı putlaştırmışlar. Vatan için her şeyi fedâ etme esasından hareketle o vatan üzerindeki sosyal yapıyı, siyasal sistemi

putlaştırmışlardır. Hattâ o sistemin niteliği ne olursa olsun, Allah'ın rızasına uygun olsun olmasın buna bakmaksızın vatan hatırına onu destekleme ve ona sahip çıkma biçiminde vatanı putlaştırmışlar. Veya kimi insanlar toplumlarında Allah'ın hükümlerini ilga eden, Allah'ın hükümlerini geçersiz kabul edip kendi hükümlerini Allah hükümlerinin yerine ikame eden veya Allah hükümlerinin zıddına hükümler veren kurum ve şahısların hükümlerini kabul ederek bunları putlaştırmışlardır.

Veya işte millet putlaştırılmış, ırk putlaştırılmış, renk putlaştırılmış, belli bir siyasal görüş putlaştırılmış, belli bir ekonomik görüş putlaştırılmış, belli liderler putlaştırılmış, moda ve sanat gibi somut putlar çoğalıp günümüzde eski nesnel putların yerini almıştır. Bu saydığımız unsurlar insanların hayatında putlaşınca, insanların gözlerinde bunlar sembolleşince artık insanlar bunlar uğrunda mallarını ve canlarını, ahlâk ve namuslarını fedâ etmeleri istendiği zaman çekinmeden her şeylerini fedâ ederler.

Evet put her zaman taştan ve tunçtan olmayabilir. Bir sistem, bir ideoloji, bir hayat tarzı, bir sembol de bazen putlaşabilir insanların hayatlarında. Yâni putun üslendiği rol önemlidir. Bazen idareci, topluma hükmetmek isteyen azınlık bir grup topluma hükmedebilmek için, toplum içinde menfaatlerinin artması ve devamı için putlar ihdas ederler. Topluma hükmetmeleri ve menfaatlerinin devamını bu putlara borçlu olduklarından putları ve putçuluğu bütün güçleriyle desteklerler ve putçuluğun devamı için her türlü desteği ve tedbiri alırlar. Bir yandan toplum fertlerini aldatabilmek için toplumun inandığı Allah'ın yüceliğini vurgulayarak bu yüce varlığın insan gibi aşağı bir varlıkla ilgilenmesinin, onun hayatına karışıp emirler ve nehiylerde bulunmasının, onun hayatına program yapmasının imkânsızlığından bahsederek Allah'la insanlar arasında aracı olarak bir kısım varlıkların bulunmasının zarûrî olduğunu söylerler.

Bir yandan da toplum adına kendi elleriyle diktikleri bu putların arkasına saklanarak insanların kendilerine kulluğunu sağlarlar. Bu putlar sayesinde yığınları kendilerine kul köle edinirler ve onların mallarını, mülklerini sömürürler. Bu putlar sayesinde toplum üzerinde kendi egemenliklerini kurarlar. Aslında kendi isteklerini, kendi arzularını sanki putun isteğiymiş gibi halka yansıtırlar. Toplumda bu putların ve putçuluğun yıkılıp yerine tevhid akidesinin, gerçek Allah inancının, gerçek Allah'a kulluk anlayışının yerleşmesini asla istemezler. Çünkü o zaman herkes Allah'ın kulu olunca kendilerinin egemenlikleri ve menfaatleri son bulacaktır. Nitekim tarih boyunca tevhidi getiren her peygamberin karşısına ilk çıkanlar ve peygamberin yolunu engellemeye çalışanlar da toplumun bu ileri gelen azınlık tabakası olmuştur. Tarih boyunca bu hep böyle olmuştur. Zira bunların karşı çıkışları putlara inandıklarından, putlara saygı duyduklarından değil, onlar sayesinde topluma

hükmetme ve toplumun kanını emme imkânını kolayca elde ettiklerinden dolayıdır.

Evet işte putun ve putçuluğun mahiyeti ve tarihi budur. Hz. İbrahim'in babası ve kavmi Allah'ı tanımak ve Allah'a inanmakla birlikte hayatlarında putların da egemenliğini kabul etmiş bir toplumdu. Put-larla sarmaş dolaş yaşayan bir toplumdu. Güneşe, aya ve yıldızlara tapınan bir toplumdu. Bu varlıkların yeryüzünde sembolleri yapılıyor ve bunlara tapılıyordu. Özel put evleri, özel put yapım merkezleri vardı.

Hz İbrahim babasına diyor ki: ***"Allah berisinde bir kısım putları ilâhlar mı edindin?"*** Belki mübâlağa filan diyeceksiniz ama, böyle açık, net putçuların yanında Allah'a inandığını söyleyen, namaz kılan, oruç tutan insanların arasında bile ben bugün bu tür vasıfları toplumda görüyorum. Adam kimi eşyaların karşısında, kimi tavırların karşısında, kimi sanatçıların, kimi sanatların karşısında, kimi liderlerin karşısında, kimi beliğ ve fasih konuşmaların karşısında boynunu bükmüş ve teslim olmak zorunda kaldıklarını görüyorum. Yâni adamların çaresizlikten kıvrandıklarını görüyorum. Adam çaresizlikten ne yapacağını bilmez bir vaziyette kıvranıyor. Sanki çaresiz onu almak zorunda. Çaresiz onu dinlemek zorunda. Onu seyretmek zorun-da, onunla beraber olmak zorunda, onu evine götürmek zorunda, onunla iç içe olmak zorunda, onu bağrına basmak zorunda. Ve de itiraz da edemiyor. Karşı da gelemiyor ona. Boyun büküyor ve teslim oluyor. Sanki dünün putçularının yaptıkları gibi bugün bizim piyasayı bu anlamda nice boyun bükücüler ve kendilerine boyun bükülenler kaplamış.

Meselâ şu anda aslında hayatımızda kullanım alanı olmayan nice eşyalar yine de alıcı bulabiliyorlarsa bunların insan hayatında putlaştığının dışında bir izahının olmadığını düşünüyorum. Ya da rahat ve huzur kaynağı olmayan ya da insanların birbirleriyle beraberliklerini engelleyen, insanların ayrılmalarını gündeme getiren kimi eşyalar, aileleri parçalayan kimi eşyalar veya insanların ölümüne dâvetiye çıkaran, insanları mahveden kimi eşyalar yine de toplumda alıcı bulabiliyor, insanlar bunlara teslim olup boyun büküyorlarsa bunların insanların hayatında putlaşmamış olduklarını söylemek gerçekten zordur.

Veya meselâ şu anda bizim toplumda toplum diye bir put vardır. Karşı gelemezsiniz, itiraz edemezsiniz. Diyorlar ki toplum her şey-dir. Topluma karşı gelinmez, toplumun dediklerinden dışarı çıkılmaz. Sizler ondan geldiniz yine ona döneceksiniz. Bakın Allah'ın sıfatları sanki topluma verilmiş. Allah'a yapılması gerekenler sanki topluma isteniyor. Öyle değil mi? Topluma karşı gelemezsin, onu ret edemez-sin. Onun insanlar üzerinde kahhâr bir etkisi vardır. O ne derse, o nasıl isterse öyle yapacaksın. Toplumun istediklerini gözardı edemez-sin diyorlar ve sonra şöyle demeye başlıyorlar: Efendim işte bu

kendisine karşı gelinmez olan toplum diyor ki: Şöyle giyineceksin! Şöyle yaşayacaksın! Şöyle kazanacak, böyle harcayacaksın! Şunu şöyle yapacak, bunu böyle yapacaksın! Düğünde şunları, şunları alacaksın! Tamam artık alınacaktır o başka çaresi yoktur.

Peki kim dedi bunu? Kim istiyor bunu? Toplum böyle diyor efendim. Toplum istiyor bunu. Soruyoruz bu defa böyle diyenlere: Peki o zaman toplum ne? Kim o? Kim bu toplum, toplum dedikleri? İşte sen, ben, bizim oğlan. Aslında yok öyle birisi. Birileri diyor bunu da, yok o birileri ortada. Onu diyenler kayıp da onu topluma dedirtiyorlar. Yâni ayağa basan yok, ayağına basılan yok birileri onun kavgasını veriyorlar.

Hani öyle bir fıkra var ya. Bir adam yolda giderken istemeden, kasıtsız olarak birinin ayağına basıvermiş. Ayağına basılan cıngar çıkarıp bağırıp çağırmaya başlamış. Berikisi son derece üzgün, mah-cup özürler diler. Kusura bakma arkadaş, bilerek olmadı, istemeyerek oldu, filan dedikçe, ötekisi; olmaz arkadaş, dikkat edecektin, basma-yacaktın, bu yaptığın insanlık değil diye üzerine varınca, laf kalabalıklaşınca insanlar da kalabalıklaşır. Oradakilerden birisi araya girmiş ve demiş ki; yahu nedir sizin derdiniz? Adam anlatmaya başlar, yâni gerçekten bilmeden istemeyerek, bu arkadaşın ayağına basmışım, özür diledim ama anlamadı adam. Derken bu üçüncü şahıs dönmüş ayağına basılan adama; arkadaş, olur böyle şeyler, adam hata etmiş, et-me, eyleme, insandır, sen de yapabilirsin. Derken o ayağına basılan bu üçüncü şahsa dönmüş ve başlamış ona çatmaya; Olur mu kardeşim, ne demek? Bu adam insan değil mi? Gözü kör mü? Kulağı sağır mı? Aklı yok mu? Filan diye çıkışmaya başlayınca, derken o birinci, ayağa basan şahıs, bakmış ki zaten kendisine laf düşmüyor, yoluna devam etmiş. İkinci ve üçüncü şahış kavgayı sürdürürken, bir dör-düncü adam devreye girmiş; ne oluyor yahu? Nedir bu kavganız? Ya-hu demiş üçüncü, bu adamın ayağına birisi basmış, bir insanlık görevi olarak bu işin olabileceğini anlatmaya çalıştım, adam anlamadı. Dör-düncü adam diyor ki, yahu be kardeşim, sana ne? Niye burnunu so-kuyorsun el âlemin işine? Seni ne ilgilendirir bu iş? Filan deyince, bu defa beriki, olur mu yahu? İnsanlık öldü mü? İki kişi arasına girmeye-lim mi? Filan diye onunla tartışmaya başlayınca, o ikinci, ayağına ba-sılan da bakmış ki kendisine laf düşmüyor, o da yoluna devam etmiş. Ayağa basan da yok, basılan da yok. Berikilerin tartışması mahkeme-ye intikal etmiş. Hakim dosyaları incelemiş ve demiş ki; oğlum, alın sanıkları içeriye. Almışlar. Hakim; ayağa basan! Kalk bakalım ayağa! Ses yok. Ayağa basılan! Sen kalk! O da yok. Peki siz nesiniz? Demiş hakim. Efendim, biz filan demeye başlayınca; çıkın ulan! demiş. Siz-den başka işim yok mu benim? Yâni kim dedi? Kim yaptı? Belli değil.

Böylece toplumun, toplum putunun arkasına saklanıp satmak istediklerini satabilme imkânı buluyor adamlar. Veya toplum putunun arkasında kendi âdetlerini, kendi anlayışlarını yaygınlaştırmaya çalışıyorlar.

Evet bu mânâda put Allah yerine insan hayatına karışma mev-kisine konulan her şeydir. Bazen böyle toplumdur, bazen yerine göre bazen babadır, anadır, kavimdir, gardaştır, bazen eşyadır, bazen mo-dadır, bazen örftür, âdettir. İşte tüm bunlar Allah yerine geçiyor ve ha-yatımızda yaptırım gücü elde ediyorlarsa putlaşmışlar demektir, Allah korusun.

"Siz bu putları ilâhlar edindiniz öyle mi?"

Halbuki bunları siz dikmiştiniz, bunları siz yapmıştınız. Bu hukuku siz yapmıştınız, bu parlamentoyu siz kurmuştunuz, bu kanunları siz yapmıştınız. Yâni kendi ellerinizle yaptığınız kendi ellerinizle diktiğiniz şeyleri ilâh kabul ettiniz öyle mi? Allah'ı bırakıp da bunlara kulluk ediyorsunuz veya Allah'la beraber bunları da dinliyorsunuz öyle mi? Hayatınızın bazı bölümlerine Allah'ı karıştırıyor, öteki bölümlerinde de bunları dinliyorsunuz öyle mi? Ey babam ve ey toplumum!

"Ben sizi çok açık bir sapıklık içinde görüyorum."
75- "Böylece biz İbrahim'e göklerin ve yerin mele-kûtunu (Hükümranlığını) gösteriyorduk ki o kesin ina-nanlardan olsun."

Yâni biz İbrahim'e göklerin ve yerin melekûtunu, mülkiyetini, hâkimiyetini gösteriyorduk ki o yakînen iman edenlerden olsun. Yâni göklerde ve yerde ne varsa onların tamamının bizim hâkimiyetimiz, bizim emrimiz ve otoritemiz altında olduğunu ona gösteriyorduk ki, o bütün bunların ne anlama geldiğini ve niçin kim tarafından var edildiklerini bilsin de bu konuda tam iman edenlerden olsun, şüphesi kal-masın, kalbi yatışsın, mutmain olsun, şeksiz şüphesiz iman edenler-den olsun diye.
76,77,78:"Üzerine gece bastırınca, bir yıldız gördü. Dedi ki: "Rabbim budur." Yıldız batınca da: "Ben batan-ları sevmem" dedi. Ayı doğarken gördü. "Rabbim budur" dedi. O da batınca: "Kasem ederim ki, Eğer Rabbim bana doğru yolu göstermeseydi elbette sapıklığa düşen toplu-luktan olurdum." Güneşi doğarken görünce: "Rabbim budur! Bu hepsinden büyük" dedi. O da batınca dedi ki: "Ey kavmim! Ben sizin Allah'a ortak koştuklarınızdan beriyim."

Burada sanki İbrahim (a.s) in söyledikleri Kur'an'ın ortaya koyduğu tevhid anlayışına ters düşer gibi bir manzara arzetmektedir. Böyle Kur'an'ın tümüne, Kur'an'ın bütününe ters düşen bir mânâ ortaya koyan bir âyet gördüğümüz zaman düşünmek zorunda kalırız. Meselâ aynı sûrenin üçüncü âyetinde böyle bir terslik görür gibi oluyoruz.
"O Allah hem göklerde hem yerdedir. Ve sizin açı-ğınızı da gizlinizi de bilmektedir."

(En'âm 3)

Sanki ilk bakışta Allah kendisine bir mekân izafe eder gibi görünüyor. Zâhirî mânâ budur. Fakat biz meseleye Kur'an'ın bütünlüğü ve onun pratiği ve açıklayıcısı olarak sünnet anlayışı içinde bakacak olursak bu mânâ üzerinde düşünmek zorunda kalacağız. Öyleyse bu âyetin anlaşılmasında başka şeylere bakmak zorunda kalacağız demektir. Kur'an Kur'an'ı, sünnet Kur'an'ı tefsir ettiğine göre; Kur'an'ın başka yerlerine ve de sünnete müracaat edeceğiz. Bu düğümü halletmek için Zuhruf sûresinin 48. âyetine bakıyoruz, orada Rabbimiz şöyle buyuruyor:

"O gökte de yerde de ilâh olandır, O hakim ve Alîm olandır."
(Zuhruf 84)

İşte Zuhruf sûresinin bu âyeti meseleyi hallediveriyor. Demek ki Rabbimiz gökte de, yerde de ilâh olarak vardır. Gökte de yerde de sözü dinlenecek yegâne ilâh olarak vardır. Değilse bu Rabbimize bir mekân izafesi değildir. O zamandan ve mekândan münezzehtir.

Burada da Hz. İbrahim'in bu ifadelerini anlayabilmek için Kur'-an'ın başka bölümlerine bakmak zorunda kalacağız. Kur'an bütün-lüğü içinde meseleye bakıp peygamber olarak Hz. İbrahim'in kendi-sinden sadır olan bu sözleri, bu âyetleri bir bütün olarak anlamaya, düşünmeye çalışınca şöyle bir durum karşımıza çıkıyor: Âlemlerin yaratıcısı olarak Allah'ı tanıyan, Allah'a iman eden ama çeşitli putları da, ayı güneşi ve yıldızları da İlâh olarak ona ortak koşan bir toplum içinde Rabbimiz Hz. İbrahim'e önce göklerin ve yerin melekûtunu anla-tıyor. Mülkiyet konusunu anlatıyor ona Rabbimiz. Yâni tüm bu mülkün kime ait olduğunu? Kimin yarattığını ve ne için yarattığını? Onlar üzerinde kimin hakim olduğunu? Hâkimiyetin ve Rububiyyetin kime ait ol-duğunu? Kâinatın Rabbi ve İlâhının kim olduğunu ona anlatıyor. Ta ki o bütün bunları bilsin de yakînen Allah'a inansın, içinde herhangi bir şüphe kalmasın diye. Sonra Rabbinden bunu öğrenen Hz. İbrahim'in de dönerek toplumuna bu Allah'ın kendisine öğrettiği konuyu onların anlayabilecekleri bir dille kendilerine anlattığını anlıyoruz.

Allah'ın daha önce kendisine öğrettiği göklerin âyetlerinden bir yıldız gördü Hz. İbrahim. Yıldıza tapınan ve onu kendilerine İlâh edinen kavmine dönüp dedi ki:

"Bu Rabbim ha?"

Şimdi ben bunu Rab bileceğim ha? Şimdi ben hayat programımı bundan alacağım ha? Siz bu yıldızı Rab kabul ediyor ve ben de ona ibâdet edeceğim öyle mi? Ben hayatımı buna danışacağım öyle mi? Benim hayatıma kulluk programı alan bu mu diyorsunuz? Arapça'da düz bir cümleyi sonunu uzatarak

ve soru şeklinde okursanız o soru cümlesi olmuştur. Şimdi benim Rabbim bu yıldız ha? Ben bunu Rab bileceğim öyle mi? diyor ve onların gözünde o yıldızın Rab olamayacağını anlatmaya çalışıyordu. Bu, tartışmada bir ikna yöntemidir. Bunun bir örneğini de yine Hz. İbrahim'in ağzından daha önce kırdığı putun karşısında:

"İbrahim: "Belki onu şu büyükleri yapmıştır, konu-şabiliyorlarsa onlara sorun" dedi."

(Enbiyâ 63)

Derken görüyoruz. Bu söz de aynen bunun gibiydi. Hz. İbrahim orada da bu sözü söylerken o putun konuşmayacağını, konuşamayacağını pek alabiliyordu. Ama bunu bile bile yine de muhataplarına bunu anlatabilmek, onların akıllarını erdirebilmek için böyle diyordu. Burada da muhataplarının akıllarını erdirebilmek için böyle diyordu. Rabbim bu ha?

"Sonra o yıldız batınca da: "Ben böyle batanları sevmem" dedi."

Evet bakın bu yıldız batıp gitti. Ben batanları sevmem! Batıp gidenler, yok olup gidenler kesinlikle Rab olamazlar. Batanlar, kendi kendilerine duramayanlar bir batırana mahkumdurlar o halde böyle batıp gidenler kesinlikle Rab olamazlar. Batanları sevmeyen elbette ayı da sevmez, güneşi de sevmez. Çünkü onlar da batmaktadır. Ve çocukluğundan beri Hz. İbrahim onların doğup battıklarını görmekte ve bilmektedir.

Kimileri bu ulül' azîm peygamberin, işte bilmeden bir süre yıldıza tapındığını, aya tapındığını, güneşe tapındığını, yâni şirke düştüğünü sonradan Allah'ı bulduğunu, bildiğini filan demeye çalışmışlar ki bu gerçekten çok bozuk bir anlayıştır. Bakın burada diyor ki İbrahim (a.s) ben batanları sevmem ve onları Rab kabul etmem. Peki İbrahim (a.s) yıldızın battığını ilk defa o gün mü öğrenmiş? Yıldızın battığını ilk defa o gün mü fark etmiş? Yâni gariptir sanki o güne kadar İbrahim (a.s) bir mağarada yaşamış, hiç dünya yüzü görmemiş, hiç yıldız gör-memiş, işte bir anda nasıl salındıysa mağaradan salınmış ve gökyü-zünde bir yıldız görmüş ve onu Rab zannetmiş, bu benim Rabbimdir demiş. Sonra birkaç saat içinde bu yıldız da batıp gidince yo! olmadı bu battı, ben batanları sevmem, ben batanları Rab kabul etmem demiş. Gerçekten çok garip bir şey. Sonra doğarken bir ay görmüş ve tamam işte bu benim Rabbimdir demiş. Bir süre de bu aya ibâdet ettikten sonra onun da battığını görmüş ve ondan da vazgeçmiş. Ya az evvel yıldız batınca ben batanları sevmem, ben batanları asla Rab kabul etmem diyen birisi onun da batacağını, çocukluğundan beri battığını bile bile bir başka batacak olana bu benim Rabbimdir der mi hiç? Hem de bakın arkasından da diyor ki:

"Kasem ederim ki eğer Rabbim bana doğru yolu daha önce göstermeseydi elbette ben de sizin gibi sapıklığa düşenlerden olurdum" dedi.

Yâni daha önce Rabbim bana göklerine ve yerin melekûtunu göstermeseydi, bana bu ayın bu yıldızların ne olduklarını, kimin ol-duklarını anlatıp bildirmeseydi ben de sizin gibi sapıklardan olurdum. Gelin siz bunu diyen bir peygamberin bir süre aya, güneşe yıldızlara tapındığını söyleyin. Olacak şey değildir bu.

Bakın burada iki Rab var. Burada iki Rab kelimesi geçiyor. Bunlardan birisi yıldız, ay ve güneş için kullanılan ***"Haza Rabbi"*** ifadesindeki Rab kelimesi, ötekisi de bu bölümde kendisine daha önce ayın yıldızın ve güneşin mahiyetlerini, mülkiyetlerini bildirip kendisine hidâyet eden bir Rab. Demek ki bu sözleri söylerken İbrahim (a.s) kendisine hidâyet eden Rabbin farkında ve bilincindedir. Yâni Allah'ın varlığından habersiz değildir o anda. Eğer bu ikinci kendisine hidâyet edici olarak bahsettiği Rab ay, yıldız, yahut güneşse onları neden sevmediğini söylesin? Öyleyse kendisine hidâyet ettiği için hamd ettiği Rab onlar değildir ve İbrahim (a.s)O Rabbi bilmekte ve Ona iman etmektedir. Sonra âyetin ifade buyurduğu şekilde güneş olayı geliyor. İbrahim (a.s) in toplumu aya, güneşe ve yıldızlara tapıyordu da onun için bu örneği seçmiştir diyoruz.

Sonra bunun üçünün de arka arkaya gerçekleşmesi de mümkün değildir. Sanki insanlar bir meydana toplanmışlar Hz. İbrahim de onların yanında. Önce bir yıldız çıkıyor bir süre münakaşa onun üzerine devam ederken nihâyet yıldız batıyor, arkasında ay çıkıyor bir süre de onun üzerinde duruluyor, sonra güneş doğuyor onun üzerinde söz ediliyor. Ve o insan topluluğu da hep orada bekliyor. Yâni insan düşününce bunun mümkün olmadığını anlıyor. Çünkü bunların hepsinin devri öyle birkaç saat içinde olması mümkün değildir. En azından o kalabalığın hem yıldızı, hem ayı, hem de güneşi görebilmeleri için bir yirmi dört saat orada beklemeleri gerekir ki bu da mümkün değildir. Öyleyse bu Kur'an'ın ve İbrahim (a.s) ın bir anlatım modelidir, diyoruz Allahu âlem.

Peki acaba bize ne anlatıyor bu âyetler? Bu âyetlerle biz ne anlayacağız yâni? Hz. İbrahim yıldızlara, aya ve güneşe tapınan toplumunun karşısında, onların gözlerinin önünde elindeki nübüvvet kılıcıyla, ya da daha önce putları kırdığı Risâlet ilmi ve imanıyla şimdi de ayı doğruyor, güneşi parçalıyor ve yıldızları yerlerinden söküp kömür-ler gibi ayaklar altına seriyordu. Yâni kişiyi Allah'tan ayıran her şey, kişi ile Allah arasına giren, kişinin Allah'ı dinleyip sadece ona kulluk yapmasına engel olan her şey yıldızlar kadar parlak, ay kadar göz ka-maştırıcı veya rif'at sahibi, yücelik sahibi olsa da, güneş kadar bedahet sahibi veya nîmet göndermede güneş kadar cömertlik sahibi olsa da onlara gönül kaptırmamamız gerektiğini anlatıyor bize.

Yâni Allah dışında birileri aslında Allah'ın olan nîmetleri bize ulaştırmada güneş kadar cömert olsalar bile yine de onlara gönül kaptırmayıp Allah'a gönül

vermemiz gerektiği anlatılıyor. Bize rızık ulaştıran ağalarımız patronlarımız, bizi beslediklerini iddia eden babalarımız analarımız, bize ilim ulaştırdıklarını iddia eden âlimlerimiz, hocalarımız, şeyhlerimiz, üstatlarımız, bize şifa ulaştırdıklarını iddia eden doktorlarımız aslında Allah'ın olan bu nîmetleri bize ulaştıran herkimse onlar bize bu nîmetleri ulaştırma konusunda güneş kadar cömert olsalar bile yine de onlara kulluk yapmayıp, onları gözümüzde büyütmeyip nîmetin esas vericisi olan Allah'a gönlümüzü kaptırmamız gerektiği anlatılıyor. Öyle değil mi? Aslında güneşin de bize intikal ettirdiği ışık ve ısı kendisinden değildir. Allah'ın kendisine verdiği bu nîmeti güneş bize ulaştırmaktadır. Öyleyse güneşin sahibi dururken, güneşin yaratıcısı dururken güneşe gönül kaptıran kişiye ne demek lâzım?

Veya sizin idarecileriniz, sizi koruduklarını, sizi yönettiklerini si-zi düşündüklerini iddia edenler yıldızlar kadar parlak, ay kadar yüce makam sahibi olsalar bile onları kesinlikle Rab bilmeyin, onların ka-nunlarını Allah kanunlarının önüne geçirmeyin. Onların da sizin gibi Allah tarafından yaratılmış, doğan ve batan birer fânî varlıklar olduklarını unutmayın. Zira her doğanı bir doğduran ve her batanı da bir batıran vardır. Doğmaları da, batmaları da kendi ellerinde olmayan bu aciz varlıklar nerden Rab olacaklar? Nerden size kanun koyma hakkına sahip olacaklar?

Bakın burada çok hoş bir anlatım var. Çok güzel bir üçlü anlatım var. Aslında bu üç kademeli anlatım, önce yıldız, sonra ay ve daha sonra da güneş anlatılıyor. Bu anlatım sırasından da anlıyoruz ki bu varlıklar aslında birbirlerinin yokluğuna muhtaçtırlar. Yâni bunlardan her birinin varlığı bir diğerinin yokluğuna bağlıdır. Bu yıldızlar, bu ay, bu güneş o kadar aciz varlıklardır ki bunların varlıkları diğerinin yokluğuna mahkumdur. Biri yok olmalı ki öbürü var olabilsin. Biri batmalı ki öbürü doğabilsin. Yâni güneş batmalı ki ay doğabilsin. Ya da ay yok olmalı ki yıldızlar görünebilsin. Birisi yok olmalı ki öbürü hayat bulabilsin, ortaya çıkabilsin.

Şimdi şu anda bizim ülkemizde insanların İlâh bildikleri, kanun yapma yetkisinin, egemenlik hakkının, hâkimiyetin kendilerinde olduklarına inandıkları yapay İlâhlar da öyle değil mi? Biri oturur koltuğa bu toplumun İlâhı olarak, bir süre İlâhlık pozları oynar sonra o gider başka biri gelir. Yâni başka bir İlâhın gelmesi de öncekinin o koltuktan yüzüp gitmesine bağlı. Biri batar, biri çıkar. Halbuki ben batanları sevmem! Ben batanları kesinlikle Rab bilmem diyordu Hz. İbrahim. Sizler seviyor musunuz, sevmiyor musunuz? Allah makamında kanun koyma yetkisini bunlara vererek bunları Rabler kabul ediyor musunuz, etmiyor musunuz varın kendiniz düşünün. Tüm insanlar, tüm aciz varlıklar böyledir. Biri babadır ötekisi oğuldur. Biri ölür gider, diğeri onun yerine baba olur. Hepsi fânîdir bunların. Hiçbirisi de Rab olmaya ve emirleri dinlenmeye lâyık değildir, bunu anlayın diyor Rabbimiz, atamız İbrahim'in diliyle.

Evet yıldızlar, ay ve güneş bunlar Allah'ın âyetleridir. Ve şu anda bizler her an bu âyetlerle yüz yüzeyiz. Bunlar her an bizim gözümüzün önünde doğup batmaktadırlar. Peki acaba biz bu âyetlere ne kadar yakınız? Bu âyetler üzerinde ne kadar düşünüyoruz? Halbuki bu âyetler sürekli bizim elimizden tutup Rabbimize götürecek âyetlerdir. Bunları sürekli gündemde tutmak zorundayız. Aman bu âyetleri sürekli gündeme getirelim. Aman bu âyetleri hiçbir zaman hatırımızdan çıkarmamaya çalışalım. Çünkü bu toplumun en büyük kâfirliklerinden birisi de, kâfirlik âyetleri örtme anlamında kullanılan bir kelimeydi bunu daha önceki âyetler demişti.

Bu toplum o kadar Allah'ın âyetlerini örtüyor ki, o kadar Allah'ın âyetlerini örtbas etmeye, kamufle etmeye çalışıyor ki. Yâni atın-dan, arabasından, bilgisayarından, buzdolabından, çamaşır makine-sinden, evinden eşyasından, dükkanından, tezgahından hiç mi hiç kurtulup da bu âyetlerle beraber olamıyor.

Yâni bu insanların elektriğe hamd ettikleri kadar, elektriği gündeme getirdikleri kadar Allah'ın eşsiz bir âyeti olan güneşi gündeme getirmediklerine şahit oluyoruz. Kullandığı bilgisayar aletine değer verdiği kadar Allah'ın gece ve gündüz âyetlerine, ay, yıldız ve güneş âyetlerine, Allah'ın akıl âyetine değer vermediklerini görüyoruz.

Atına arabasına değer verdiği kadar bu atı ve arabayı hareket ettiren Allahu Teâlâ'nın o âyetini hiç gündeme getirmediklerine şahit oluyoruz. İşte bunun içindir ki Allah'ın bu âyetlerini ısrarla gündeme getirmeliyiz. Nasıl, biz kendimiz yaratabilir miydik böyle âyetleri? Gücümüz yeter miydi buna? Bakın gökyüzüne, bakın güneşe, aya, yıldızlara, direkler de yok, hiçbir şey de yok. Bakın yeryüzüne ne kadar da güzel yaymış Allah. Üzerinde dağları da var, ovaları da var, yaylaları da var. İşte bu mükemmel âyetler Allah'ın âyetleridir.

Sizin için, insanlar için, akıl sahipleri için Allah'ın yarattığı âyetler vardır. Güneş, ay, yıldızlar, gece ve gündüz, semavat ve arz insan gücünün, insan egemenliğinin, insan krallarının, insan meliklerinin ulaşamadığı âyetlerdir bunlar. Haydi her şeyin hakimi biziz diyenler, egemenlik hakkı bizdedir diyenler, söz sahibi olarak kendilerini görenler müdahale etsinler geceye, müdahale etsinler gündüze, söz geçirsinler güneşe, aya ve yıldızlara. Söz geçirsinler geceye ve gündü-ze. Bazen geceyi, bazen gündüzü uzatsınlar bakalım. Yapabilirler mi bunu? Geceyi ya da gündüzü bir saniye bile oynatabilirler mi? Gece-ye ve gündüze söz geçirebilirler mi? İşte bu sürekli gözümüzün önünde bulundurmamız gereken âyetlerdir.

Bundan sonra, onların bu yanlışlarını ve şirklerinin mantıksızlığını onlara anlattıktan sonra kendisini ortaya koyarak Buyurur ki Hz. İbrahim:

79:"Ben yüzümü tamamen gökleri ve yeri var edene çevirdim. Ve ben asla Allah'a ortak koşanlardan deği-lim."

Ben size Rabbimin bana anlattıklarını anlattım ve artık benim sizinle ve sizin bu sapık inanışlarınızla bir ilgim alâkam kalmamıştır. Vazifemi yapmış olarak yüzümü gökleri ve yeri yaratan, sizin şu anda kendilerine kulluk yapmaya çalıştığınız varlıkların tümünün yaratıcısı ve hükmedicisi olan Allah'a çevirdim. Ve sizinle benim aramda O'nun hükmünü bekliyorum. Benim size karşı yapabilecek başka hiçbir şeyim yoktur. Ben asla Allah'a ortak koşanlardan değilim.

Eğer ölümde söz sahibi Allah ama düğünde söz sahibi toplumsa bu tümüyle Allah'ı inkar değildir. Eğer namaz konusunda söz sahibi Allah, ama hukukta söz sahibi başkalarıysa. Veya eğer oruç konusunda söz sahibi Allah, ama eğitimde, siyasal yapılanmada, ekonomik düzenlemelerde söz sahibi başkalarıysa bu tümüyle Allah'ı inkar değildir ama şirktir bu.

Yâni düğünde toplumun hakim oluşu ya da hukukta Allah'tan başka birilerinin hakim oluşu veya hayatın bazı birimlerinde Allah'tan başkalarının söz sahibi oluşu o başkalarının Allah oluşu mânâsına gelmemektedir. Ancak Allah'ın bir sıfatı bölünüp, parçalanıp bir başkalarına verilmesidir ki işte bu şirktir.

İnsanlar zannediyorlarsa ki şu şu konularda Allah hayatımızda söz sahibi değildir. Bu konularda toplum, şu konularda moda, şu konularda devlet, şu konularda çevre söz sahibidir diye düşünmeye ve kabul etmeye başladınız mı, artık hayatınızda şirk başlamış demektir.

Meselâ bir kızcağız gerdek gecesinde namaz kılmamalıdır. Veya bu kızcağız zifaf öncesi mutlaka berbere gitmelidir. Üzerine mutlaka şöyle açık bir gelinlik giymelidir vs vs diyorlar. Biz bu denenleri aynen uygulayan bir kızcağıza desek ki: Bak kardeşim, toplum böyle istiyor, ama Allah da şöyle istiyor. Şimdi söyle bakalım, sen hangisinden yanasın? Hangisini tercih ediyorsun? Şimdi Allah'ın kendisinden istediklerini öğrenen bu kızcağız diyorsa ki hayır ben Rabbi-min istediklerinden yanayım. Ben Rabbimin istediklerinin doğruluğuna inanıyorum. O zaman bu kızcağıza bu yaptıklarından ötürü müşrik değil günahkar diyeceğiz. Çünkü o önceden Rabbinin istediklerini bil-mediği için böyle yapmıştır.

Ama bu kızcağız önceden Rabbinin kendisinden istediklerini bile bile toplumun istediklerini uygulamaya kalkışmışsa o zaman da bu haliyle o müşriktir diyoruz. Zira bile bile toplumu Allah'a ortak koşmuştur bu kızcağız.

Kâfir ise tümüyle Allah'ı yok farz eden ve Allah'a inanmayan kişidir. Ona göre yoktur öyle bir şey. İnsanlar onu icat etmişler ve tabu olarak hayata dikmişler.

Bakın burada anlatıldığına göre Hz. İbrahim'in karşısındaki toplumu da kâfir değil. Zaman zaman Allah'ı kabul ediyorlar. Yâni Allah'ı bilmeyen tanımayan insanlar değildi bunlar. Eğer Hz. İbrahim'in karşısındaki bu toplum Allah'ı bilmeyen bir toplum olsaydı o zaman biz âyetteki metoda kimilerinin ısrarla demeye çalıştıkları gibi Allah'ı bulma metodu derdik. Halbuki buna Allah'ı buluş demek bâtıldır. Yâni İbrahim (a.s) böyle deneme yanılma ile sonunda Allah'ı bulmuştur de-mek baştan bâtıldır. Sanki o toplumda Allah bilinmiyordu da Hz. İbra-him o topluma işte yıldızdan, aydan, güneşten hareketle Allah'ı bulmalarını tavsiye etti. Bu çok yanlış bir yaklaşımdır. Bu yol Allah'ı buluş yolu değil, Allah'ı bildiriş yoludur. Daha önceden Allah tarafından ken-disine bildirilen, kendisine vahyedilerek yol gösterilen bir peygamberin kesin inandığı bir konuyu toplumuna bildirmesinin yoludur.

Değilse böyle haşa kendisi şüphede olan birinin başkalarına yol gös-termesi mümkün olmayacaktır. Onlar zaten Allah'ı biliyorlardı da onun Rab oluşunu, hakim oluşunu, hâkimiyet kendi elinde oluşunu, insanların hayatına karışıcı oluşunu, insanların hayat programını vaz edici oluşunu bilmiyorlar ve kabul etmiyorlardı.

İşte bakın bundan sonraki bölümde kavmiyle hüccetleşmesinden sonra kendisinden son derece emin olarak Allah'ın peygamberinin onlara şöyle dediğini görüyoruz:

80,81"Beni doğru yola ulaştırdığı halde Allah hakkında benimle mücâdele mi etmek istiyorsunuz? Ben sizin ona ortak koştuklarınızdan hiç korkmuyorum ancak Rab-bimin dilediği şey hariç. Rabbimiz ilmiyle her şeyi kuşat-mıştır. Hiç düşünmez misiniz? Hakkında hiçbir delil indirmediği halde sizler Allah'a ortak koşmaktan korkmuyorsunuz da, ben sizin ortak koştuklarınızdan mı korka-cağım? Eğer bilirseniz söyleyin, bu iki topluluktan hangi-si güven içinde olmaya daha lâyıktır?"

Evet ne kadar hoş söylüyor değil mi atamız? Nasıl da bizim için söylüyor, nasıl da bize lâyık söylüyor değil mi? Söyleyin bana ey müşrikler! Allah size bir ruhsat vermediği halde sizler Allah'a şirk koş-maktan korkmuyorsunuz, bir kısım varlıkları ve sizin gibi insanları hayatınızda söz sahibi kabul ederek Allah'a ortak koşmaktan korkmuyorsunuz da, Allah'a inanan ve sadece ona kulluk etmeye çalışan birisi olarak bu tavrımı açık açık ortaya koymaktan ben mi korkayım? Sizler göklerin ve yerin sahibine karşı gelmekten korkmuyorsunuz da arkamda o güç olduğu halde ben mi korkayım? Bugün bu insanlar modayı razı edeceğiz diye Allah'tan korkmuyorlar da biz onların modasından mı korkacağız? Birileri putlarını razı edebilmek için her suçu

işlerlerken ve de Allah'tan korkmazlarken, biz Allah bizimle beraber-ken onların putlarından mı korkacağız? Birileri kendi sistemlerini Allah sistemi yerine ikame etmeye çalışarak Allah'ı karşılarına alırlarken Allah'tan korkmuyorlar da biz Allah sistemini hakim kılma yolunda mücâdele verirken ve uğrunda çırpındığımız Allah bizim safımızdayken biz mi korkacağız? Hz. Ali Efendimiz der ki:

"Ölüm bana gelecekse neye korkayım? Gelmeyecekse neye korkayım?"

Eğer kâfir ve müşriklere karşı tavır alma konusunda atamız ve her konuda örneğimiz Hz. İbrahim (a.s) bilinir ve örnek alınırsa mü'-min kesinlikle Allah'ın dışında hiçbir şeyden korkmayacaktır. O halde bunun yolu sürekli Kur'an eğitiminde olmaya bağlıdır. Kur'an'da Rab-bimizin bize tanıttığı tavırları tanımak ve onları kendimize örnek almaya çalışmak zorundayız bunun başka bir çaresi de yoktur yâni.

Bakın diyor ki atamız:
"Bilginiz, aklınız, fikriniz ferasetiniz varsa haydi söyleyin bakalım hangi grup daha emniyettedir?"

Hangi grup emniyeti garanti etmiştir? Allah'a birilerini şirk koşarak isyan içinde olanlar mı emniyettedir? Yoksa Allah'a Allah C.C. istediği şekilde kulluk yaparak O'nun hatırını kazananlar mı? Söyleyin bakalım eman, emniyet mü'minlerin mi yoksa müşriklerin mi? Hangi grup emn ü emana daha lâyıktır? Hangi grup kurtulmaya, hangi grup da azap edilmeye lâyıktır? Yalnız Allah'a kulluk edenler mi kurtuluşa, başarıya erişecekler, yoksa Allah'a isyan içinde Allah'tan başkalarına kulluk eden kimseler mi? Yalnız Allah'a kulluk edenler mi cennete ve rahmete erecek, yoksa Allah'ı bırakıp da Allah'tan başka tanrı ve tanrıçalara kulluk etmeye çalışanlar mı erecekler? Bakın sorduğu bu sorunun cevabını yine İbrahim (a.s) kendisi veriyor:

82. İşte güven, onlara, inanıp imanlarına haksızlık karıştırmayanlaradır. Onlar doğru yoldadırlar.

Evet işte Allah katında emn ü emâna, güvene, selâmete, emniyete ve kurtuluşa lâyık olanlar bunlardır.

Kimlermiş bunlar? Allah'a Allah'tan gelenlere Allah'ın istediği biçimde iman eden ve bu imanlarına da asla zulmü karıştırmayanlar. Evet emn ü eman içinde olmanın, güvenliğe ve başarıya ulaşmanın yolu işte buradan geçmektedir. Kişi iman edecek Allah'ın istediği biçimde ve bu imanına zulmü karıştırmayacak. Bu âyet nâzil olduğu zaman gerçekten sahâbe-i kirâm efendilerimize çok ağır geldi. Âyetin ağırlığı karşısında sahâbe-i kirâm

efendilerimiz çok korktular, çok üzüldüler ve ne yapacaklarını şaşırmış bir vaziyette Rasulullah Efendimize geldiler. Dediler ki ey Allah'ın Resûlü! Hangi birimiz zulmetmez? Hangi birimiz zulümden uzaktır? Hangi birimiz nefsine zulmetmez? Rabbimiz de âyetinde böyle buyurunca bizim halimiz nice olur? Biz ne yapar ne ederiz? Biz o zaman hepten kaybettik mi diyerek korkularını, endişelerini dile getirince Allah'ın Resûlü onlara şöyle buyurdu: Hayır hayır! Bu iş sizin anladığınız gibi değildir! Siz Lokman sûresini okumuyor musunuz? Orada Rabbimiz şöyle buyuruyor:

"Lokman oğluna öğüt vererek: "Ey oğulcuğum! Allah'a eş koşma, doğrusu eş koşmak büyük zulümdür" demişti."

(Lokman 13)

Evet zulüm şirktir. En büyük zulüm şirktir ve burada anlatılan zulüm de şirktir. Âyet-i Kerimede anlatılan imana zulmü karıştırmaktan maksat, imana şirki karıştırmaktır. Evet imanlarına şirki karıştırmayanlar, imanlarına şirki bulaştırmayanlar, şirke düşmeden, şirke bulaşmadan iman edenler işte emniyete kavuşanlar, emn ü emân içinde olanlar bunlardır. İşte korkudan emin olarak cennete ulaşacak olanlar bunlardır. Allah'a Allah'ın istediği biçimde iman edenler ve hiçbir zaman şirke düşmeden bir hayat yaşayanlar emniyette olanlar-dır.

Değilse kendilerine, bedenlerine, azalarına, çevresindeki insanlara, kardeşlerine zulmetmek, eziyet etmek, hakkını yemek mânâ-sına bir zulüm değildir burada kastedilen zulüm. Eğer öyle olsaydı hiçbirimizin bu tür zulümlerden kaçınmamız mümkün değildir Allah korusun.

En büyük zulüm küfürdür, en büyük zulüm şirktir. En büyük zulüm kişinin kendisini kulluk ortamından uzakta tutmasıdır. En büyük zulüm kişinin kendisini yaratıcısına kulluk ortamından uzaklaştırmasıdır. En büyük zulüm kişinin yaratıcısına başkalarını ortak kılmasıdır. En büyük zulüm kişinin yaratıcısının sıfatlarını O'ndan başkalarına vermesidir. En büyük zulüm bir kimseyi Allah yarattığı halde, sahip ol-duğu her şeyini Allah verdiği halde, o kimse Allah'ı bırakıp da Allah'-tan başkalarına kulluk yaparak küfre ve şirke düşmesidir. Kendisini yaratanı bırakıp da ya kendi hevâsını ya da dışında birilerini putlaştırıp onları Allah makamına oturtup onların emir ve yasaklarına göre bir hayat yaşamasıdır.

Öyle değil mi? Allah onu yoktan var edecek, ona şekil verecek, onu adam edecek, ona rızık verecek sonra da bu adam kalkıp Allah'tan başkalarının arzularını gerçekleştirmeye ve onları kendisinden razı etmeye çalışacak, işte bu zulümlerin en büyüğüdür.

83. "Bu, İbrahim'e, milletine karşı verdiğimiz hücceti-mizdir. Dilediğimizi derecelerle yükseltiriz. Doğrusu Rab-bin Hakîm'dir, bilendir."

Evet işte bunlar bizim İbrahim'e verdiğimiz delillerdir ki onu kavmine karşı kullanıyordu. Bu delilleri kavmine karşı kullansın diye, toplumunu onlarla uyarsın diye bu delilleri kendisine verdik diyor Rab-bimiz. Ve biz şüphesiz ki dilediğimizin derecelerini yükseltiriz. Bir İbrahim böyle müşrik bir toplum içinde put yapıcısı ve put satıcısı bir ba-badan, putları ve krallarını tanrılaştırmış bir toplumun içinden Allah böyle birini çıkarıyor. Onu peygamber yapıyor, ona kendi bilgisinden lütfediyor ve işte böylece kıyâmete kadar onun mesajına süreklilik kazandırıyor. Şu anda bile bize onun mesajı sunuluyor. İbrahim (a.s) ölümsüzlüğe eriştiriliyor.

İşte böyle aya, güneşe, yıldızlara, putlara, krallara, yeryüzü tanrılarına tapınılan müşrik bir toplum içinden böyle bir peygamber çıkarıyor ve onun derecelerini yükseltiyor. Allah'ın elçisi her dönem elçilerinin yaptığı gibi toplumunu Allah'a kulluğa çağırıyor. Putları ve yeryüzü tanrılarını bırakıp sadece Allah'ı dinlemeye çağırıyor. Allah'-tan aldığı mesajı Allah kullarına ulaştırıyor. Ve diyor ki benim Rabbim Alîmdir, her şeyi bilendir, benim Rabbim Hakîmdir, hikmet sahibidir ve hayata hakim olandır, diyor.
84,86. Ona İshak'ı, Yakub'u bağışladık, her birini doğru yola eriştirdik. Daha önce Nuh'u ve soyundan Dâvûd'u, Süleyman'ı, Eyyub'u, Yusuf'u, Mûsâ'yı ve Harun'u ki işlerini iyi yapanlara böylece karşılık veririz, Zekeriya'yı, Yahya'yı, Îsâ'yı ve İlyas'ı ki hepsi iyilerdendir İsmail'i, Elyesa'ı, Yunus'u, Lût'u ki hepsini dünyalara üstün kıldık doğru yola eriştirdik.

Allah diyor ki biz de ona İshak'ı ve Yakub'u lütfettik. İbrahim (a.s) in iki hanımı vardı ve bu iki hanımından Rabbimiz ona iki oğul lütfetmişti. Hanımlarından birisi Sara annemiz, ötekisi de Hacer validemizdi. Her iki annemizden de birer oğul verdi Allah ona. İbrahim (a.s) in Sara annemizden olan oğlunun adı İshak (a.s), Hacer annemizden dünyaya gelen oğlunun ismi de İsmail (a.s)'dır. Yakub (a.s) da İbrahim (a.s) in oğlu İshak (a.s) ın oğludur. İshak (a.s) bugünkü Kudüs civarlarında Beyti Makdis bölgesinde, Filistin'de yerleşip peygamberliğini sürdürürken, öteki oğlu İsmail (a.s)da Mekke'ye, hicaz bölgesine yerleşti. İshak (a.s) ın oğlu, İbrahim (a.s) in torunu Yakub (a.s) da yine babasının peygamberlikle görevlendirildiği Filistin bölgesinde peygamberliğini sürdürürken, oğlu Yusuf (a.s) sebebiyle Mısır'a hicret edip ömrünün son dönemlerini orada geçirdi.

Allah bu mübarek elçilerini zikrettikten sonra buyurur ki biz onlardan her birine hidâyet ettik, onların her birine hidâyet verdik, her birini insanlara hidâyet ulaştıran elçi yaptık, peygamber yaptık diyor, Rabbimiz.

Nuh'a da daha önce hidâyet verdik. Evet burada zikri geçen Nuh (a.s)da Hz. İbrahim'den, onun çocuklarından ve torunlarından zaman olarak çok önce yaşamış bir peygamberdir. Rabbimiz onu Nuh sûresinde ve Kur'an'ın değişik yerlerinde anlatır. Kur'an'ın bize haber verdiğine göre Nuh (a.s) gerçekten çok uzun ömürlü bir peygamber. Bildiğimiz kadarıyla onun risâlet süresi peygamberlik süresi 950 yıldır. Onun görevlendirildiği toplum da içlerindeki salih kişileri putlaştırıp onlara tapınan bir toplumdur. İçlerindeki salih kişilere kulluk eden, onların izlerini takip etmeye çalışan bir toplum.

Nuh sûresinde de size anlattığım gibi Nuh (a.s) dokuz yüz elli sene didinir, çalışır. Gece anlatır, gündüz anlatır, kışın anlatır, yazın anlatır, gizli anlatır, aleni anlatır ama onun anlatmaları onların firarlarını kamçılar. O anlattıkça onlar kaçarlar. Nihâyet onların adam olmayacaklarını Rabbinin bildir-mesi sonucu anlayan Hz. Nuh (a.s) işi Allah'a havale eder. Allah da adam olmayan bu toplumla Hz. Nuh'un ve ona iman eden bir avuç Müslümanın arasını bir suyla ayırıverir. Peygambere ve onun getirdiği mesaja inanmamakta direnen zalimler o suda boğulup giderken, Hz. Nuh ve beraberindeki bir avuç insan da Allah'ın izniyle ebedî kurtuluşa ererler.

Onun zürriyetinden de, yâni ya İbrahim (a.s) in soyundan ya-hut da Nuh (a.s) un soyundan da Dâvûd'u, Süleyman'ı, Eyyub'u, Yusuf'u, Mûsâ'yı ve Harun'u peygamber olarak görevlendirdik. Onlara da risâlet verdik der Rabbimiz. Ve yine der ki işte biz muhsinleri, Allah'ı görüyormuşçasına Allah'a kulluk edenleri, ya da yaptıklarını Allah kontrolünde yapma şuuruna erenleri, yâni yaptıklarını Allah'a lâyık yapmaya çalışanları, hayatlarını Allah için yaşamaya çalışanları böylece mükafatlandırırız.

Burada zikri geçen Allah elçilerini birkaç cümleyle de olsa tanımaya çalışırsak: Dâvûd (a.s) İshak (a.s) ın oğullarından ve Mûsâ (a.s) dan çok sonraki dönemlerde görevlendirilmiş bir peygamber olup Bakara'da anlatıldığına göre de dünyanın en büyük en güçlü ordusu olan Calut'un ordusunu mağlup eden Talut'un ordusu içinde bir çocuk olup, elindeki sapan taşıyla Allah'ın düşmanı Calut'u geberten gençtir. Allah ona risâlet ve hâkimiyet vermiş, iktidar vermiştir. Sa'd sûresinde Rabbimizin bize haber verdiğine göre Rabbimiz Hz. Dâvûd'a yeryüzünde halifelik lütfeder. Döneminde insanlar arasında adaletle hükmeden bir devlet reisi olarak Dâvûd (as')ı görüyoruz. Böylece Allah'ın kendisine lütfettiği bu hâkimiyet, bu iktidar sayesinde İsrail oğulları, peygamber çocukları olan Müslümanlar yeryüzünde onun döneminde ilk devletlerini ve hâkimiyetlerini elde etmiş olurlar. Onun oğlu Süleyman (a.s) da aynı devletin halifesi ve peygamberi olarak devam eder. Bu iki peygamber dönemlerinde İsrail oğulları yeryüzünde en üstün dönemlerini yaşarlar. Süleyman (as)'a yeryüzünde hiçbir melike, hiçbir devlet başkanına nasip edilmeyen, hiçbir

otoriteye verilmeyen güç, saltanat ve otorite verilir. Kuşları, kurtları, hayvanları, cinleri, rüzgarları Allah onun emrine teslim eder. Hepsi onun emrine teslimdir.

Âyet-i Kerimede Eyyub (a.s)'ı da zikreder Rabbimiz. Eyyub (a.s) Kur'an'da Rabbimizin bize haber verdiğine göre önceden çok zengin, çok fazla mal mülk sahibiyken Rabbimizin kendisini tuttuğu bir imtihan sonucu tüm servetini malını mülkünü ve de sıhhatini kaybeder. Allah onu bir hastalıkla da imtihan eder. Her şeyini kaybeden Allah elçisi Allah'ın bu durumda kullarından beklediği sabrı gerçekleştirir ve Allah'ın rıza ve rıdvanına kavuşur.

Burada zikri geçen Yusuf (a.s)ise İshak (a.s) ın oğlu Yakub (a.s) un on iki oğlundan biridir. Yusuf sûresi onun hayatını anlatır uzun uzun. Yusuf (a.s)önce kardeş ihanetine uğrar. Sonra Mısır'da satılır. Sonra şehrin azizinin evine girer. Orada bir kadınla denenir ve sonunda Allah'tan korkusu ve iffeti onu zindana gönderir. En sonunda Allah onu başardığı bu imtihanların ödülü olarak Mısır'a sultan yapar. Zaten senaryo da buydu ve hemen arkasından babası Yakub (a.s)ve oğulları gelip Mısır'a yerleşirler. Böylece Mısır'da İsrail oğullarının, Ya-kub oğullarını tarihi başlar. Uzun bir süre Mısıra peygamber çocukları İsrail oğulları egemen olurlar. Mısır'a egemen olan bu Peygamber çocuklarının egemenliği süresince Mısır tarihinin en mutlu ve en âdil dönemini yaşar. Ve nihâyet Firavun oğullarının Mısır'da egemenliği ellerine geçirip bu peygamber çocuklarını köleleştirmesi ve daha sonra Mûsâ (a.s)'ın gelip onların kurtarması bunlar Kur'anda uzun uzun anlatılır.

Yine bu âyet-i kerimede zikri geçen Zekeriya, Yahya ve İl as ki hepsi de Allah'ın kutlu elçileridirler. Hepsi de Allah'ın salih kullarıdırlar. Zekeriya (a.s)yaşlı ve ihtiyar haline ulaşmışken, saçları ağarmış ve kemikleri de gevşemişken Allah'tan dinini, yolunu devam ettirecek mirasına sahip çıkacak bir veli, bir evlât ister. Allah o yaşlı halindeyken ve de karısı da kısırken âdeta ölüden diriyi çıkarırcasına ona bir oğul nasip eder. Bu oğulun adı da Yahya'dır. Daha önce yeryüzünde hiç kimseye verilmemiş bir isim. Yahya ve babası Zekeriya (a.s)'lar dönemlerinde azgın ve müşrik Roma'yla mücâdelelerini sürdürürlerken önce oğul Yahya, sonra da baba Zekeriya (a.s) her ikisi de şehâ-det şerbetini içerler.

İlyas da İsrail oğullarına Allah'ın rahmet olarak gönderdiği el-çilerinden birisidir. Ve nihâyet İsmail Yunus ve Lût (a.s)'lar ki bunların hepsi de Allah'ın kutsal peygamberleridirler. Allah'ın üstün kıldığı elçileridirler. Her birisi de dönemlerinde Allah kullarını Allah'a kulluğa çağırmış, Allah'ın kendilerinden istediği hayatı yaşamış ve Rablerinin rızalarını kazanmış olarak bu dünyaya veda etmiş kimselerdir salava-tullali aleyhim ecmaîn.

87. Babalarından, soylarından, kardeşlerinden bir kısmını seçtik ve doğru yola eriştirdik.

Evet onların gerek babalarından, gerekse soylarından, evlâtlarından, gerek usullerinden, gerekse fürularından peygamberler seçip onları doğru yola ulaştırdık. Bunlar işte Kur'an'da isimleri, hayatları bize anlatılan peygamberler ve de Kur'an'da isimleri, hayatları bize zikredilmemiş pek çok peygamber göndermiştir Rabbimiz, bunların babalarından, evlâtlarından.
88. Bu, Allah'ın kullarından dilediğini eriştirdiği yoldur. Puta taparlarsa amelleri boşa çıkar.

Evet bu insanların isteklerine bağlı olarak gerçekleşen bir olay değildir. Onların peygamber olarak seçilip görevlendirilmeleri âlemlerin Rabbine aittir. Bu konuda bizim Allah'ı şartlandırmaya veya bu konuda Allah'a akıl verip Ona yok göstermeye hakkımız yoktur. Yâni ya Rabbi, bu peygamberlik görevini neden falanlara vermedin? Veya niye beni de peygamber yapmadın? demeye, Allah'a itirazda bulunma-ya hiçbir zaman hakkımız ve salahiyetimiz yoktur. Allah o rahmetini kime vereceğini en iyi bilendir.

Çünkü Allah'ın içimizden birilerini peygamber seçip, bizi seçmemesi kulluk açısından pek fazla bir şey değiştirmemektedir. Eğer bizler Rabbimizin bizim adımıza seçtiği peygamberlerine inanır, onlara uyar ve onların örnekliğinde Allah'ın istediği bir hayatı yaşarsak unutmayalım ki onların ulaştığı ecir ve mükafatların aynısını bize de müjdelemektedir. Eğer şu anda bizler Allah'ın bizim adımıza seçtiği o elçilerin getirdikleri mesaja kulak verir, onların misyonlarına sahip çıkar, o mesaj istikâmetinde bir hayat yaşarsak bizlerin de onların gittikleri cennetlere gideceğimizi Rabbimiz bize de müjdelemektedir bu kitapta. Onlar gibi, onların yaşadığı gibi yaşadığımız takdirde onların ulaştıkları makamlara bizim de ulaşacağımızı ve cennette onların makamlarını paylaşacağımızı anlatmaktadır. Öyleyse niye biz peygamber olamadık? Allah bizi niye elçi seçmedi diye hayıflanmanın hiç de anlamı yoktur.

Kaldı ki yeryüzünde onlar kadar, Allah'ın o kutlu elçileri kadar Allah'a ciddi kulluk yapan başka birisini de görmek mümkün değildir. Yeryüzünde Allah'ın elçileri kadar insanlardan gelen yalanlamalara, alaylara, inkarlara belâ ve musîbetlere sabreden, dayanan başka birini göstermek mümkün değildir. Yeryüzünde Allah'a en mükemmel kulluğu yapanlar onlardır. İnsanların en salihleri, en mükemmelleri ve en muttakileri onlardır. Rabbimiz yeryüzünde onara en yüce değeri vermiş ama bakın Allah o şerefli kullarına zaman zaman şu tehdidi de yapmıştır.

Eğer onlar yeryüzünde Allah'ın seçtiği örnek kullar olarak Allah'ın kendilerinden istediği kulluğu, Allah'ın kendilerinden istediği teslimiyeti gerçekleştirmemiş olsalardı. Yâni eğer birazcık bu konuda gevşeklik göstermiş

olsalardı. Azıcık da olsa kendilerini Rablerine kulluk ortamından uzaklaştırıp şirke düşüverselerdi. Hayatlarında azıcık da olsa Allah'ı ikinci plana atıverselerdi. Ya kendi hevâlarını, kendi arzularını ve heveslerini, yahut da Allah'tan başka birilerini İlâh kabul edip onların arzularını gerçekleştirmeye meylediverselerdi. tâğutları, liderleri, önderleri toplumu, çevreyi, âdetleri, ayı, güneşi, yıldızları tanrı kabul edip, onlar kaynaklı bir hayata azıcık meylediverselerdi veya bir lahza onların hatırlarını Allah hatırına tercih ediverselerdi, Allah yanında onlara da hayata karışma, yâni onlara da ulûhiyet ve rubû-biyet hakkı tanıyıverselerdi, yeryüzünde onlara da birazcık egemenlik hakkı tanıyıverselerdi kesinlikle bilelim ki Allah onların tüm amellerini boşa çıkarır ve onların şah damarını koparıverirdi. Kur'an-ı Kerime baktığımız zaman bu konuda gerçekten çok ciddi tehdit âyetlerini gör-memiz mümkündür. Meselâ bakın Şûra sûresinde Rabbimiz peygamberi hakkında şöyle buyurur:

"Yoksa ey Muhammed! Senin için Allah'a karşı yalan yere iftira etti mi derler? Allah dilerse senin kalbini mühürler, bâtılı da yok eder, hakkı sözleriyle gerçekleştirir. Doğrusu O, kalplerde olanı bilendir."

(Şûrâ 24)

Yoksa onlar, o müşrikler peygamber yalan uydu mu diyorlar? Yoksa onlar peygamberin kendi kendine yalan uydurup kendi uydurduğu bu sözleri Allah'a izafe ederek ona karşı yalan iftira ettiğini mi iddia ediyorlar? Yâni onlar Allah bir şey indirmemiştir. Allah zaten bir şey indirmez. Allah hayata karışmaz. Allah bizim hayatımıza karışmaz. Allah bize vahiy gönderip bizden bir şeyler istemez. Allah bu dünyayı yaratmış, bizleri yaratmış ve sonra da bizi kendi halimize bırakmıştır. Bildiğiniz gibi, keyfinize göre yaşayın demiştir. Hal böyleyken Allah bize bir şey indirmemişken ey Muhammed, bunu sen kendin uyduruyor ve utanmadan bir de bunları bana Allah vahyediyor diyerek kendi yalanlarını Allah'a izafe etmeye kalkarak Allah'a iftira ediyorsun mu diyorlar bu adamlar? Seni yalancılıkla ve Allah'a iftira etmekle mi suçluyorlar peygamberim?

Eğer gerçekten bu kâfirlerin iddia ettikleri gibi sen böyle bir konuda Allah'a yalan iftirada bulunmuş olsaydın mutlaka senin o kalbini mühürler, dilini koparır, beynini damgalar ve bu Kur'an'ı sana unuttur累rduk. Onu senin kalbinden söküp alırdık. Senin vahiy kaynağını kesip kuruturduk. Tehdidi görüyor musunuz? Peki kime yapılıyordu bu? Allah'ın yeryüzünde en çok sevdiği kuluna ve peygamberine. Peygambere bile böyle bir tehdit söz konusuysa Allah'a yalan uyduranların vay haline. Allah demediği halde Allah böyle diyor demek sûretiyle, ya da dediklerini demedi biçiminde gizlemek sûretiyle Allah'a yalan iftirada bulunanların vay haline.

Allah'ın dediklerini demedi, demediklerini de dedi şeklinde Allah'a yalan iftirada bulunmak. Efendim zaten Allah da bundan yanadır. Allah da bunu istemektedir diyerek Allah'ın istemediklerini Allah istiyormuş pozisyonunda insanlara sunmak Allah'a yalan iftirada bulunmak demektir. Efendim Allah da

demokrasiden yanadır. İslâm da laikliği önermektedir. Efendim Kur'an'da kesinlikle cihad yoktur. Allah böyle bir şeyi emretmemiştir. Bu çağda, bu devirde kesinlikle böyle çağdışı bir şeyi Kur'an emretmez! El kesme, göz çıkarma kesinlikle Kur'an'a yakışan şeyler değildir bunlar. Baş örtme de yoktur efendim! Nerden çıkarıyorlar bunu? Kur'an'da kesinlikle böyle bir emir yoktur. Kur'an mahza bir ahlâk kitabıdır! Kur'an da demokratik bir sistem öneriyor efendim! Kur'an bundan başka bir şey demiyor ki! diyerek, kimileri de bugün Allah'ın dediklerini demedi, demediklerini de dedi demeye çalışıyorlar veya dedirtmeye çalışıyorlar Allah'a, Kur'an'a. İşte bu da Allah'a yalan iftiradır.

Efendim ben Kur'an'ı başından sonuna kadar taradım, orada baş örtmeye dair bir tek emir bile bulamadım diyen kişinin iftirası. Veya ben bu insanların kurtuluşu için bir tek yol biliyorum, o da demok-rasidir, bunun dışında başka sıhhatli bir çıkış yolu bilmiyorum diyen adamın iftirası. Bütün bunlar Allah adına beyan ve Allah adına Allah'a yalan iftiralardır.

Ya da yahudi ve hıristiyanlar, müşrikler bir hayat yaşıyorlardı ki baştan sona İslâm'dan uzak, ama diyorlardı ki işte bu yaşadığımız ha-yat Allah'ın istediği hayattır. İşte Allah'ın razı olduğu hayat budur. Allah kullarından böyle bir hayat ister. Bizler şu anda Allah'ın razı olduğu hayatı yaşıyoruz. Bizler Allah'ın elçisi Mûsâ'nın yolundayız, Îsâ'-nın yolundayız veya bizler Hanifleriz, yâni İbrahim'in yolundayız diyor-lar ve Allah'a yalan iftirada bulunuyorlardı. Halbuki yaşadıkları bu hayat ne Allah'ın istediği bir hayattı, ne de bu sözünü ettikleri peygam-berlerle ilgisi olan bir hayattı. İşte bu da Allah'a yalan iftirada bulun-maktır.

Tıpkı bugün yaşadıkları hayat İslâm olmayan Müslümanların biz İslâm'ı yaşıyoruz, bu yaşadığımız hayat Allah'ın istediği hayattır demeleri gibi. Halbuki namazımızdan tesettürümüze kadar, siyasal yapılanmamızdan ekonomik sistemlerimize, hukuk tarzımızdan kılık kıyafet biçimimize, mücâdele metodumuzun meşruluğundan düğün dernek anlayışlarımıza, beşerî ilişkilerimizden soframıza kadar, çocuklarımızın eğitimine kadar yaşadığımız hayat bellidir. Kitap ve sünnetin, vahyin ortaya koyduğu İslâm'la ne kadar ilgisi var, ne kadar yok bu bellidir.

Evet Kur'an'daki Allah'ın dediklerinin pek çoğunu insanlar de-ğiş-tirmişler ve böylece Allah'a karşı yalan iftirada bulunmuşlar. Meselâ Kur'an'daki zikir kavramı değiştirilmiş, takva kavramı değiştirilmiş, kıraat kavramı, ihsan kavramı, dua kavramı, lânet kavramı, şehid kavra-mı, velî kavramı, zikir kavramı, iman kavramı, kabul ve ret kavramları, cennet ve cehennem kavramları, hattâ namaz kavramı bile değişti-rilmiş. Bu kavramlara Allah'ın yüklediği anlamlar unutulmuş ve farklı farklı anlamlar verilmiş. Allah'ın âyetlerini, Allah'ın kelimelerini tahrif etmişler, dediklerine sanki demedi, demediklerine de sanki dedi diyerek iftiralarda bulunmuşlardır. Yâni şu

yahudi ve hıristiyanlar veya bugünün ehl-i kitabı olan Müslümanlar, kitabı bilenler eğer kitapla yaşa-ıyorlarsa her halde bu noktaya düşmüş olacaklardır. Bu kaçınılmaz bir sonuçtur. Yâni eğer adamın hem kitaptan haberi var, hem de kitaptan habersiz, kitabın içeriğinden habersiz ve kitaba ilgisiz bir hayat yaşıyorsa elbette kelâmı vaz olunduğu mânânın ötesine berisine taşıracak, uzatacak, sündürecek ve elbette yapabildiğince tahrifat yapmak zorunda kalacaktır.

Yâni Allah ondan, o âyetten ne kastederse etsin, o kendi kastını, kendi anlayışını o kelâma yüklemeye çalışacak ve aynen yahudi'-nin yaptığını yapacaktır. Bugünün insanlarından kim bu konuya ör-nekse onların hepsi buna girmektedir. Aklediyor, mânâyı anlıyor, ama düzenini bozmasın diye döndürüp dolaştırıp farklı mânâya çekebilece-ği bir yol arıyor.

Meselâ adamlar okuyorlar âyetleri: Efendim işte burada tarikat anlatılıyor, burada parti anlatılıyor, burada bilimsel çalışma, burada örgütsel anlatım, burada zengin olmak, burada doktor olmak anlatılıyor. Ya da işte burada bizim şeyhimiz, burada bizim kavmimiz, bizim ırkımız, bizim haberimiz, bizim liderimiz anlatılıyor. Burada bunlar anlatılıyor. Kısaca bu âyetler beni, bizi, anlatıyor ama, kesinlikle hak olduğumuzu, yanılmadığımızı anlatıyor diye, ayetleri hep kendi düzenlerine, kendi haklılıklarına yorumluyorlar, uyguluyorlar.

Ama bakın Allah diyor ki, ey peygamberim, bunu sen yapsaydın senin işini bitirirdik, senin dilini koparır, beynini mühürler ve bu Kur'an'ı senin kalbinden söküp alırdık. Görüyor musunuz tehdidi? Kime yapılıyordu bu tehdit. Yeryüzünün en şerefli insanına. Demek k, bu konuda peygamber bile olsa gözünün yaşına bakılmıyor. Kur'an-ı Kerimde bunun gibi peygamberlerle alâkalı pek çok tehdit âyetleri görmekteyiz.
89. Kendilerine kitap, hüküm ve peygamberlik verdiklerimiz işte bunlardır. Kâfirler onları inkar ederlerse, inkar etmeyecek bir milleti onlara vekil kılarız.

Evet Rabbimiz bu elçilerine kitap, hüküm, hikmet ve nübüvvet vermiştir. Rabbimiz elçilerine onunla hayatlarını düzenlesinler ve toplumlarına onu ulaştırsınlar diye kitap vermiş ve bir de onu, o kitabı anlama, o kitabın âyetlerini kavrama ve hayatta uygulama bilgisi dediği-miz hikmet vermiştir onlara. Hüküm vermiş toplumlarına karşı hâkimi-yet vermiştir.

Hikmet; kitabı anlamak o kitabın âyetlerini yaşanan hayatın hadiselerine intibak ettirebilme, sosyal olayları o kitabın âyetleriyle yorumlama, kitabın âyetleriyle problemleri çözümleme ve hayata düzen verme bilgisidir. İşte Rabbimiz elçilerine bu bilgiyi de vermiştir.

Rabbimiz elçilerini kitap bilgisiyle, hikmet ve risâlet bilgisiyle donatarak insanlığa haberci kılmıştır onları. İnsanlığın hayatına karış-ma konusunda onları odak nokta seçmiştir. Allah'ın elçileri Rablerin-den aldıkları bu kitapları ve suhufları toplumlarına okudular, anlattılar, uyguladılar, pratikte gösterdiler ve toplumlarına örnek oldular. Vahiy nedir? Kitap nedir? Vahiy ve kitap ne için vardır? Allah kullarından na-sıl bir kulluk ister? Tüm bunları toplumlarının gözleri önünde pratikte gösterdiler ve toplumları için en büyük rahmet kapıları oldular.

Eğer bu insanlar onları inkar ederler ve Allah'ın kendilerine merhametinin gereği olarak açtığı bu rahmet kapılarından istifade etmek istemezlerse, bilesiniz ki onları inkâr etmeyecek, onların kıymetlerini bilecek bir milleti onlara vekil kılarız. Kim Allah'ın bu elçilerini küfreder Allah'ın bu hayatları son derece açık ne net elçilerini örter, örtbas etmeye çalışır ve toplumda bu elçilerin pratik hayatlarını, sünnetlerini gündeme getirmemeye, gizlemeye ve toplumun gözünden saklamaya çalışırsa, biz kâfir olmayan bir milleti onlara musallat ederiz de onları o vekillerimiz vasıtasıyla yok ederiz, onlar eliyle onların defterlerini düreriz.

Evet peygamberleri ve peygamberlerin yollarını örtmek isteyenleri yeryüzünden sileriz de onların yerine onların yerine peygamberlere bağlı bir kavim bir toplum getiririz. Dünyayı ve dünyanın hâki-miyetini onların eline veririz diyor Rabbimiz.

Evet Kur'an'ın en büyük müjdelerinden birisidir bu müjde ki daraldığımız, bunaldığımız zaman Rabbimiz onu bizim karşımıza çıkarıveriyor. Meselâ birisine anlatıyoruz, çırpınıyoruz, didiniyoruz ama adam anlamıyor. Sıkıldığımız, bunaldığımız, ümit inkisârına uğradığımız bir anda Rabbimizin verdiği bu müjde bizim imdadımıza yetişiyor, bu müjdeyle serinliyor ve bizi anlamak istemeyen adama diyoruz ki ne yaparsan yap! Nasıl inkar edersen et! Şunu biz biliyoruz, sen de kesinlikle bilesin ki, sen anlamasan da, sen kabullenmesen de senin oğullarından, senin kızlarından, senin yakınlarından birilerini Allah bu davaya vekil kılacak ve onlar bu mesajı anlayacaklardır.

Evet Rabbimiz diyor ki burada, ey peygamberim! Ve ey peygamber yolunun yolcuları! Şu anda sizin çevrenizdeki bu kitabın muhatapları, bu mesajın muhatapları bu mesajı anlamasalar, anlamak istemeseler de, kitabı ve sünneti değersiz görseler ve bu mesajı örtmek için ciddi bir çaba sergileseler de üzülmeyin. Yakında onun kıymetini anlayacak ve bütün güçleriyle ona sarılacak bir vekil toplum getireceğiz. Siz bunu kafanıza takmayın ve ısrarla onu insanlara duyurmaya devam edin buyuruyor. Siz anlatın, babası dinlemezse oğlu dinleyecektir. Anası ilgilenmezse kayın pederi anlayacaktır. Biri dinle-mek istemezse öteki dinleyecektir. Siz bunu dert edinmeden anlatmaya bakın diyor.

90. İşte bunlar Allah'ın doğru yola eriştirdikleridir, onların yoluna uy, "Sizden buna karşılık bir ücret istemem, bu sadece herkes için bir hatırlatmadır" de.

Evet bu peygamberler Allah'ın kendilerine hidâyet ettiği ve aynı zamanda Allah'ın izniyle insanları hidâyete ulaştıran, insanları küfür ve şirk bataklıklarından, isyan ve itaatsizlik badirelerinden, karanlık-lardan nûra, hidâyete ve aydınlığa çıkaran kimselerdir. İnsanlara yol gösteren mihmandarlardır onlar. İnsanları dünyada en doğruya, en güzele, en mutlu ve mesut bir hayata, âhirette de ebedî kurtuluş ve cennete çağıran kimselerdir.

İşte Allah'ın elçilerin varlık sebebi budur. Onlar Allah tarafından yeryüzüne açılmış Allah'ın rahmet kapılarıdır. Öyleyse ey peygamberim! Sen onların yoluna uy! Sen onların hidâyetlerine tabi ol! Ve sizler de ey peygamber yolunun yolcuları! Sizler de tıpkı peygamberiniz gibi bu hidâyet rehberlerinin yollarına uyun! Onların parlak izlerine tabi olun. Adım adım onları takip edin.

İşte En'âm sûresinin bu bölümünde Rabbimizin bu hidâyet rehberlerini zikretmesinin, gündeme almasının sebebi de işte budur. Bu kadar peygamberi lâf olsun diye göndermedi Allah. Lâf olsun diye burada zikretmedi onları. Onlara uyulsun diye, onlar örnek alınsın diye, onlara tabi olunsun diye, onların hayatları adım adım takip edilsin ve sonunda insanlar onların ulaştıkları makamlara ulaşsınlar diye anlattı.

İşte peygamber budur. Peygamber kişinin hayatında örnek aldığı ve izinden gittiği kimsedir. Evet biliyoruz ki peygamber dinde temeldir ve kişinin örneğidir. Peygamber bizim hayatımızda âmir ve nâ-hiydir. Peygamberin bizim hayatımızda evet veya hayır deme, emret-me ve yasaklama yetkisi vardır, hakkı vardır. Zaten peygamberin pey-gamber oluşunun hikmeti de buradadır.

Bakın çocukluğumuzdan bu yana bize bir peygamber öğrettiler. İşte Sıdk sahibi, ismet sahibi, emanet, fetanet ve tebliğ sıfatlarının sahibi bir peygamber anlattılar. Bu sıfatlar onun kendisiyle ilgili yönüdür. Bunları zaten kabul etmek zorundayım ve kabul etmişim ben. Yâni peygamberin doğru sözlü olduğunu, doğru söylediğini, günahsız olduğunu, emin olduğunu, zeki olduğunu, kendisine gelen âyetleri gizlemeden eksiksiz olarak insanlara tebliğ ettiğini kabul ettim ve inandım ben. Ama bilelim ki sadece bunu kabullenivermem benim birini peygamber olarak kabullenmen mânâsına gelmeyecektir. Benim birini peygamber kabul etmem demek bunları kabullenmekle beraber, onu bu sıfatların sahibi bilmek ve inanmakla beraber aynı zamanda onun benim hayatımda âmir ve nâhiy oluşunu da kabul etmem demektir. Eğer ben peygamberi bu sıfatların sahibi olarak kabul eder, ama onu hayatımda âmir ve nâhiy olarak kabul etmezsem, yâni hayatımda emredici ve nehy edici biri olarak bilmezsem onu

peygamber olarak kabul etmiş sayılmayacağım demektir. Zira peygamberin peygamber olarak kabul edilmesi demek onun hayata hakim olması demektir. Benim hayatımda bir şey kabul edilecekse, bir şey reddedilecekse, evet veya hayır denecekse, bu olmalı, bu olmamalı, bu yapılmalı, bu yapılmamalı denecekse bunu o demelidir ve ben yapmalıyım. Yâni benim birini peygamber kabul etmem demek her şeyimle adım adım onu takip etmem demektir. İzinden gitmem demektir. Her şeyimle kendisine benzemem ve kendisine her konuda teslim olmam demektir. Değilse işte bir zamanlar böyle bir peygamber yaşamış, adı şuymuş, babası şuymuş, doğum tarihi şuymuş, şurada doğmuş, şurada vefat etmiş. Bunları bilmek değildir peygambere iman.

İşte bakın burada, âyet-i kerîmede Rabbimiz üstelik bunu bize de demiyor da peygamberi Hz. muhammed (a.s)'a diyor. Ey peygam-berim! İşte senden önce yaşamış ve hayatlarını bu kitapta sana anlattığım peygamberlerim hidâyet rehberleridir. Öyleyse sen de onlara uy, onlara tabi ol diyor. Elbette anlıyoruz ki ona denen aynı zamanda onun şahsında onun yolunun yolcuları olarak bize de denmektedir. Bunlar, bu peygamberler Allah tarafından seçilmiş, Allah tarafından eğitilmiş ve hayatları da yine Allah tarafından yasallaştırılıp onaylanmış olarak bize örnek olarak sunulmuş kimselerdir. İşte bizim için en mükemmel örnekler en mükemmel imâmlar bunlardır. Hayatlarında kesinlikle falso olmayan ve bizim kendilerini örnek alıp hayatlarını yaşadığımız zaman, kendilerini taklit ettiğimiz zaman kesinlikle hata etmeyeceğimiz mükemmel örnekler. Hayatları Allah tarafından kesinlikle onaylanmış insanlar.

Öyleyse biz kendimiz için onları örnek bilmek zorunda oldu-ğumuz gibi, insanları da Allah'ın bu örnek insanlarına çağırmak zo-rundayız. Gelin ey insanlar, yeryüzünde en güzel örnekler bunlardır. Gelin yeryüzünün en emin, en güvenilir örneklerine benzeyelim. Gelin onları örnek alalım demek zorundayız.

Ama biz onları bırakıp da birbirimizi ya da içimizden birilerini örnek aldığımız zaman, Allah'ın onaylamadığı bir hayat bizim için örnek olamaz. Bundan dolayıdır ki toplumun kendilerini örnek kabul ettikleri, önder kabul ettikleri insanlar, hacılar, hocalar, mürşidler, şeyhler daima kendilerine bir görev olarak şunu çok iyi bilmeliler: İnsanlara gelin peygamberlerle beraber olalım. Gelin hayatları Allah tarafından onaylanmış elçilere benzeyelim. Gelin kitabın dediği gibi olalım. Gelin sünnetin dediği gibi yaşayalım demeliyiz. Kesinlikle insanları kendimize veya kendimiz gibilere çağırmayalım. Gelin bizim gibi olun. Gelin bizim gibi yaşayın. Bizi örnek alın. Biz nasıl yaşıyorsak siz de öyle yaşayın demeyelim.

Eğer insanlar bizi örnek alır, bizim gibi olmaya çalışırlarsa biz-de çakılır kalırlar ve bizi aşamazlar, ancak bizim kadar olabilirler. Daha öteye geçemez bu

insanlar. Biz de hiçbir zaman mükemmel değiliz. Hiçbir zaman eksiksiz değiliz. Bizim hayatımız Allah tarafından o-naylanmış değildir.

Öyleyse bize düşen Allah'ın elçileri gibi olmak ve zinhar Allah kullarını Allah'ın elçileri gibi olmaya çağırmaktır, bunu hiçbir zaman hatırımızdan çıkarmamalıyız. Ne olursak olalım, kendimiz de dahil hiç bir insanın peygamber yerine ikame edilmesi kesinlikle mümkün değildir. Tüm irşatçıların görevi budur. Peygamber örneğini bende görün! Peygamberi benim şahsımda tanıyın! Ben gibi olun! Biz gibi olun! Bizi taklit edin! diyerek insanları saptırmaya çalışan kimselerin kim olurlarsa olsunlar pek çok peygamber modeli ortaya çıkarmaları suçu-nu, böylece bu ümmeti parça parça etme suçunu üslendiklerini de asla unutmamalıyız. O zaman gerçek örneği bulamayan çeşitli örnek-lere çakılıp kalan bu ümmet şu anda acı acı seyrettiğimiz gibi birbir-lerini yemekten, birbirlerini reddetmekten de kurtulamayacaklardır.

Buna karşılık sizden bir ücret de istemiyorum ve bu kitap, bu mesaj bütün âlemler için bir zikradır, bir tezkiradır. Size yaptığım bu iş adına sizden bir ecir, bir ücret istemiyorum. Ben Allah'ın âyetlerini size tebliğ etmeme, Rabbimin emirlerini size duyurmama, Rabbimin istediği kulluğu örneklemeye karşılık sizden her hangi bir ücret istemiyorum. Yaptığım bu hizmet karşılığında sizden bana bir şeyler vermenizi istemiyorum. Bana, şahsıma mallar mülkler vermenizi, saraylar köşkler ikram etmenizi, beni atlarınıza develerinize bindirmenizi, bana ballar baklavalar ikram etmenizi, beni sırtınızda taşımanızı, elimi ayağımı öpmenizi, bana çaylar, kahveler ikram etmenizi istemiyorum. Yaptığım bu görev karşılığında bana minnet duymanızı, bana bir teşekkür bile etmenizi istemiyorum. Sizden bana yapmanız gereken hiçbir şey istemiyorum.

Şûrâ sûresinin 23. âyetinde ifade edildiğine göre sadece kurbama meveddet istiyorum dediği anlatılır Resûlü ekremin.

Evet Allah'ın Resûlü kurbaya meveddet istiyor. Bugün biz de bundan şunu anlıyoruz. Peygamber (a.s) in vazifesi de mü'min olarak bizlerin vazifesi de tebliğ ettiğimiz, din duyurduğumuz kimselerden hiçbir şey istememektir. Eğer birileriyle ilişkimiz sadece din alışverişine dayanıyorsa onlardan hiçbir şey almamalıyız.

Yâni birilerine âyet ve hadis anlatıyorsak, birilerine din duyuruyorsak ve din duyurduğumuz, tebliğ ettiğimiz bu insanlarla herhangi bir ya-kınlığımız, arkadaşlığımız veya akrabalığımız yoksa kesinlikle onlara yaptığımız bu tebliğin karşılığında hiçbir şey almamalıyız. Hiçbir ikram, hediye kabul etmemeliyiz. Eğer karşımızdaki sadece kendisine din duyurduğumuz için bize bir şeyler ikram ediyorsa bu kesinlikle rüşvettir ve bundan ısrarla kaçınmak zorundayız.

Ama onlarla bunun ötesinde herhangi bir akrabalığımız varsa o zaman onların hediyelerini ve ikramlarını kabul edebiliriz. Bunda bir sakınca yoktur. Anlaşılmadı mı? Bir daha söyleyeyim: Birileriyle ilişkimiz sadece din alışverişiyse, yâni bunun dışında onlarla hiçbir arkadaşlık veya akrabalık ilişkimiz yoksa ve de ikram eden kişi sadece biz kendisine din duyurduğumuz için ikramda bulunuyorsa onu kesinlikle kabul etmemeliyiz. Ama böyle değil de ikram eden kişi eğer biz kendisine din duyurduğumuz için değil de Müslümanlık ölçüsüyle ikram ediyorsa veya bir adam düşünün ki sıradan herkese bir şeyler ikram ediyorken bize de ikramda bulunmuşsa bu ikramı kabulde herhangi bir mahzur yoktur.

Bir de karşımızdaki ihtiyaç olan bir şeyi ikram ediyorsa onu da kabulde bir mahzur yoktur. Zira ihtiyaç olan şeyin ikram edilmesi tebliğcinin insan makamına indirgenmesidir. Yâni açsak yemek ikram edilmesi, susuzsak su ikram edilmesi, odunumuz yok-sa odun ikram edilmesi gibi. Ama ihtiyacı yokken para ikram edilmesi veya ihtiyacı yokken halı ikram edilmesi caiz değildir.

Sizden bir şey istemiyorum, çünkü bu benim size sunduğum Kur'an, bu size sunduğum mesaj tüm âlemler için bir zikradır. Öyle değil mi ama? On dört asır öncesine gidiyoruz. Başlarında başlar başı olduğu halde bir avuç Müslüman Müslümanlık savaşı veriyor. Allah'ın Resûlü Rabbinden kendisine gelmiş hidâyet hediyesini insanlara anlatabilmek için kendisini parçalarcasına yırtınıyor, çabalıyor. Onunla beraber onun davasına gönül vermiş bir avuç Müslüman perişan bir durumda. Bazen yiyecek bulamıyor, bazen bulduklarını yiyecek takatleri kalmamış, bulduklarını Müslüman kardeşlerine ulaştıramıyorlar, Kur'an okumaları, namaz kılmaları açıktan ezan okumaları bile bazen mümkün olmuyor. Bir kısmı birazcık rahat bir nefes alabilmek için Habeşistan'a hicret etmiş. O günün Mekke'si, o günün Roma'sı o günün Bizans'ı ve tüm dünyası bu garibanları yutmak için ağzını açmış. Acaba mı ki diye gittiği Taif Allah Resûlünün yüzüne kapanmış. Tek hamisi Ebu Talip hayata gözlerini kapamış. Tutunabilecek tek dalları kalmamış. Müşteriler çekilmiş, müdür sizinle irtibatı kesmiş, toplum sizi dışlamış, tâğutlar soruşturmalarını kovuşturmalarını başlatmış, mahkemeler aleyhinizde davaları çoğaltmış, timsahlar peşinize takılmış, aileniz hattâ karınız kızınız bile davanıza köstek olmak için ayak bağı olmak için sizden yüz çevirmiş. İşte böyle bir durumda karşınıza tutunacak bir dal, bir âyet çıkıyor.

Kulum hiç korkma! Hiç üzülme! Hiç mükedder olma! Bu inandığın, bu yolunda olduğun, bu bayraklaştırdığın dava öyle ulvi, öyle yüce bir dava ki sadece Kureyş'e değil, sadece Mekke'ye değil, sadece Bizans'a ve Roma'ya değil, sadece Osmanlıya Selçukluya değil, sadece Türkiye'ye, Konya'ya değil

tüm âlemlere bir zikradır bu dava. Tüm dünyaya zikradır bu kitap. Unutma ki bu kitap Benim kitabımdır. Bu dava Benim davamdır. Bu davanın arkasında Ben varım. Sen hiç üzülme, bu dini, bu davayı insanlara Ben duyuracağım. Bu kitabı insanların gönüllerine Ben yerleştireceğim. İşte âyet-i kerîmesinde Rab-bimiz bu yolun yolcularına bu müjdeyi veriyordu. Öyleyse bir Müslüman olarak, bu davaya gönül vermiş bir Allah eri olarak ben babam da yol vermese, ailem de dinlemese, çevrem de alaya alsa, tâğutlar ve onların kanunları da beni kuşatsa, çevrem de beni kıskaca alsa ne gam âyetle anlıyorum ki ben Rabbimin safındayım. Ben Rabbimle aynı saftayım. Rabbime dayanmış biri olarak, melekle teyit edilmiş biri olarak kimden ve neden korkacağım da ben? Çevremdekiler, çağımdakiler anlamak, dinlemek istemediler diye niye üzüleceğim ben? Buradakiler anlamak istemedilerse oradakiler anlayacaktır. Bugünküler dinlemek istemedilerse bile yarınkiler dinleyeceklerdir. Çünkü unutmayalım ki bu kitap, bu mesaj sadece burası ile sınırlı değildir. Sadece Konya ile, sadece Türkiye ile sınırlı değildir. Sadece bugünle sınırlı değildir. Tüm âlemlere, tüm zamanlara yönelik bir kitaptır, bir mesajdır.

91. "Allah hiçbir insana bir şey indirmemiştir" demekle Allah'ı gereği gibi değerlendiremediler. De ki: "Mûsâ'nın insanlara nûr ve yol gösterici olarak getirdiği Kitabı kim indirdi? ki siz onu kâğıtlara yazıp bir kısmını gösterip ço-ğunu gizlersiniz, atalarınızın ve sizin bilmediğiniz, size onunla öğretilmiştir." "Allah" de, sonra onları daldıkları sapıklıkta bırak, oynasınlar.

Gerçekten bu insanlar Allah'ı hakkıyla tanıyamadılar. Allah'ı hakkıyla tanıyamıyorlar. Gerçekten bu insanlar Allah'ın zâtını, sıfatlarını, rubûbiyetini, ulûhiyyetini, azametini, kibriyasını ve rahmetini tanıyamadıkları gibi, Onun kitabını, âyetlerini, peygamberlerini de hakkıy-la tanıyamadılar, tanıyamıyorlar. Allah'ın kitap göndermesindeki, peygamber görevlendirmesindeki hikmetini, yeryüzünü yaratmasındaki gâyesini, insanları var etmesindeki muradını tanıyamadıklarını, bilemediklerini anlatıyor Rabbimiz. Tanıyamadılar Rablerini de dediler ki:

Allah yeryüzünde hiçbir insana bir şey indirmemiştir. Allah yeryüzünde hiçbir kimseyi elçi seçip ona vahiy göndermemiştir. Allah vahiy göndermez dediler. Allah hayata karışmaz dediler. Allah bizim işlerimize karışmaz dediler. Allah bizim hukukumuzu bilmez dediler. Allah kılık kıyafetten anlamaz dediler. Allah ekonomik düzenlemeleri, Allah siyasal yapılanmaları bilmez dediler. Bu işleri düzenleyecek bizim başka tanrılarımız var, bizim yeryüzü tanrılarımız var dediler. Allah bizim hayatımıza karışmaz, biz dilediğimiz gibi yaşarız dediler.

Tabi Mekkeli cahil müşrikler bu kanaate varırken de sordular akıl hocalarına. Medineli akıl hocaları olan, Allah konusunda, din konusunda, kitap konusunda, peygamber konusunda kendilerinden ilerde gördükleri, kitap bilgisi konusunda, peygamber bilgisi konusunda tecrübeli gördükleri Medineli yahudi bilginlerine, yahudi Hahamlarına sordular. Tarihin eski çağlarından beri Allah'ın

kendilerine pek çok peygamberler gönderdiği, pek çok kitaplar gönderdiği yahudilere sordular. O hainler de dediler ki hayır, Allah kesinlikle ne peygamber seçer, ne de kitap gönderir deyiverdiler. Allah'ın bu son elçisi kendilerinden çıkmadı diye, bu son kitap kendilerine gelmedi diye kıskançlıklarından, gayızlarından, kinlerinden bu yahudiler böyle deyiverdiler. Allah yeryüzünde hiç kimseye vayih göndermez deyiverdiler.

Böylece bu alçaklar kendilerini de, kendi yollarını da, kendi dinlerini de, kendi kitaplarını da reddediverdiler. Tüm kendi inanç manzumelerini ve tarihlerini de reddediverdiler. Kendi bindikleri dallarını da kesip atıverdiler. Veya daha önce Mûsâ (a.s)'a indirilen Tevrat'ı da Îsâ (a.s)'a indirilen İncili de reddediverdiler. Sırf son elçi Hz. muhammed (a.s)'a gönderilen kitabı diskalifiye edebilmek ve kendilerini bu son kitaba iman etmeme konusunda sorumluluktan kurtarabilmek için için söylüyorlardı bunu. Ama bunu söylerken de kendi kendilerini de reddettiklerinin farkında değillerdi hainler. Böyle diyen bu kâfirlere karşı bakın şimdi soruyor Rabbimiz:

Peygamberim sor onlara bakalım. O hainler Allah bir şey indirmedi diyorlar, sor bakalım onlara: Madem ki Allah hayata karışmaz, madem ki Allah elçi göndermez, vahiy göndermez. O zaman söylesenize Mûsâ (as)'ın insanlara nûr ve yol gösterici olarak getirdiği Tevrat'ı kim indirmiş? Madem Allah bir şey indirmez, Allah kitap göndermez, Allah peygamber göndermez, Allah hayata karışmaz diyorsunuz. Peki o zaman Mûsâ'ya gönderilen, kendi kitapları olduğunu iddia ettikleri Tevrat'ı kim indirmiş? Allah bir şey indirmez derken peki Tevrat'ı kimin indirdiğini söyleyeceksiniz? Dün peygamberine bunu sormasını istemişti Rabbimiz, bugün biz de soracağız bunu onlara. Söyleyin bakalım ey kâfirler! Söyleyin bakalım ey Allah hayata karışmaz diyerek küfrün daniskasını gerçekleştiren kâfirler. Ey bizim de kitabımız var diyenler. Ey bizim de peygamberimiz var diye övünenler. Bir yandan bizim de kitabımız var, bizim de peygamberimiz var diye gururlanıp o kitap ve o peygamberle uzaktan ve yakından en küçük bir ilginiz kalmadığı halde kendi kendinizi avutmaya devam ettiğiniz o kitabı, o Tevrat'ı kim indirmiş ki:

Onu, O Tevrat'ı, O Allah'ın nûr olarak, Furkân olarak indirdiği Tevrat'ı kırtaslara döktünüz, kâğıtlara yazdınız ve bir kısmını gizleyip, bir kısmını insanlara gösterdiniz. Yanlış söyledim, çoğunu gizleyip bir kısmını insanlara gösterirsiniz. Halbuki sizler ve atalarınız bilmediklerinizi onunla öğrenmiştiniz. Bir zamanlar onunla yol bulmuş, bilmediklerinizi onunla öğrenmiş, o kitap sayesinde yeryüzünün en üstün ve en güçlü toplumu olmuştunuz.

Evet kitabı sayfa, sayfa yaptınız. Parça parça yaptınız da çoğunu gizleyip bir kısmını açıkladınız. Ya da onu sadırlardan, göğüslerden satırlara döktünüz. Kalplerinizden çıkarıp onu kâğıtlara hasrettiniz. Güzel yazım türleri geliştirdiniz, ama onunla amel etmeyi bir kenara aldınız. Kitabın işini bitirdiniz. O kitabın işini bitirirler de başka kitap göndermez mi Allah? Onlar gönderdiği

kitabına böyle davrandılar diye bir daha kitap göndermeyecek miydi Rabbimiz? Elbette onlar böyle yaptılar diye yeryüzünü vahiysiz ve kitapsız bırakacak değildi Rabbimiz.

92. Bu indirdiğimiz, kendilerinden öncekileri doğrulayan Mekkelileri ve etrafındakileri uyaran mübarek Kitaptır. Âhirete inananlar buna inanırlar, namazlarına da devam ederler.

Ve işte bir kitap daha. İşte kitap. Onu indirdik mübarek olarak, bereket olarak, bereket kaynağı olarak. Kitabın geldiği kaynak bereket kaynağı olduğu gibi, kitabın kendisi de bereket kaynağıdır. Kitabın kendisi bizzat bereket kaynağı olduğu gibi bu kitap muhataplarını bereketlendirir. Yâni bu kitap, bu kitaba iman edip onunla hareket edenlerin hayatlarını da bereketlendirir. Bu kitap kendisiyle hareket eden, hareket noktasını bu kitaba göre ayarlayan mü'minlerin gecelerini, gündüzlerini, hayatlarını, ömürlerini amellerini, düşüncelerini ve tüm eylemlerini bereketlendiren ve ölümsüzlüğe ulaştıran bir kitaptır. Bu kitabın bir başka özelliği de:

Oluşudur. Yâni önündekileri tasdik edici bir kitaptır bu kitap. Ya da önündekileri, kendisinden önceki kitapları Tevrat'ı, Zebur'u, İncil'i tasdik eden bir kitaptır bu kitap.

Biliyoruz ki kitaplar ve peygamberler aynı kaynaktan geldiği için birbirini asla nakzetmezler. Aksine bütün Kitaplar ve tüm peygam-berler birbirini destekler. Hz. Îsâ da bakın şöyle demişti:

"Hani Meryem oğlu Îsâ: Ey İsrail oğulları ben size Allah'ın pey-gamberiyim. Benden önceki Tevrat'ı tasdik edici ve benden sonra gelecek Ahmet isimli bir peygamberi müjdeleyici olarak geldim. demişti." (Saf 6)

Yâni ben yeni, garip, türedi birisi değilim! Size duymadığınız, bilmediğiniz bir din de getirmiş değilim! Bu dini daha önce Mûsâ da getirmişti! O halde ben, benden önceki Tevrat'ı yalanlamaya değil, tasdik etmeye geldim! Bunun mânâsı şudur:

1- Benden önce Tevrat'ta benim geleceğime dair verilen müjde işte şimdi gerçekleşiyor. Tevrat'taki kayıtları ispatlamak için Rabbim beni size gönderdi.

2- Bunun bir ikinci mânâsı da: Ben, Allah'ın Resûlü olan Ah-med'in geleceğine dair Tevrat'ın verdiği müjdeyi tasdik etmek üzere dünyaya geldim! Bakın şimdi ben de onun geleceğini size müjdeliyor ve haber veriyorum demektir bunun mânâsı.

Yâni bu âyet açıkça Resûlü Ekrem'in bizzat adı da verilerek Hz. Îsâ'nın ağzıyla dünyaya geleceğine dair müjdeyi ihtiva etmektedir.

Bakara'da da öyle deniyor bakın:

"Sizin yanınızda olanı tasdikçi olarak"

Bundan şunu anlayamayız: Tasdik edici Kur'andır, tasdik ettikleri de Tevrat, Zebur ve İncil'dir. Ama bu tasdiki şöyle anlayamayız: Yâni Kur'an-ı Kerîm kendisi önüne sürülen her şeyi tasdikçi değildir. Hani şimdi kimi muhtarların fonksiyonu sırf budur değil mi? Götürürsünüz imzalar, başka itiraz hakkı yoktur.

Kur'an böyle değildir. Ya ne? Hani Kur'an'ların üzerinde "Mushafları tetkik cemiyeti imzalamıştır" diye mühür, imza filan var ya, sanki öyle. O imza olmadan bu Kur'an olmazsa sanki bu da öyle. Kur'an diye arzedileni bu tasdik edecek o zaman bu Kur'an olacak. Tevrat diye, İncil diye, Allah'ın gönderdiği kitaptır diye önüne sunulan-ları tasdik etme ve reddetme yetkisine sahiptir bu kitap. Allah'ın rıza-sına uygun ameldir diye, Allah'ın razı olduğu sistemdir diye önüne su-nulanları tasdik ve ret hakkına sahiptir bu kitap. Allah'ın emrettiği eğitim sitemi budur diye, Allah'ın razı olduğu kıyafet budur diye, Allah'ın istediği kazanma harcama budur diye önüne tasdik için sunulan şeyi tasdik etmek veya reddetmek makamındadır Kur'an.

Kur'an'ın böyle bir dinamizmi var yâni. Yâni arzedersiniz kita-ba, şöyle bir düğün modeli, şöyle bir kazanç modeli, şöyle bir terbiye modeli, böyle bir çocuk eğitimi modeli veya şöyle bir tapınma modeli veya böyle bir ulviyet, kutsiyet modeli, böyle bir zikir modeli, böyle bir takva modeli. Bunu Kur'an'a arzedersiniz, ey Kur'an! Ey yüce Kur'an! Biz düşündük, taşındık bunu münasip gördük! Biz bunu Tevrat'tan aldık! İncil'den bulduk! Allah demişti bunu! Mûsâ demişti! Îsâ demişti bunu! Filanların falanların hatırı içindi! Valla hiç ırgalamaz yâni onu ta-biri caizse. Bakar ona bu kitap, eğer doğru görürse, tasdik ederse, ta-mamdır, doğrudur, münasiptir derse, tamam o doğrudur. Yok eğer tasdik etmezse, doğru bulmazsa işi bitmiştir onun diyoruz. Artık onun iyiliği, doğruluğu konusunda tüm dünya birleşmiş olsa da boştur.

Değilse Kur'an, Tevrat ve İncil'i hep tasdik edici, tasdik etmek zorunda olucu değildir yâni. Eğer Kur'an Tevrat ve İncil'in orijinalini tasdik edecekse hani yok ki zaten bunların orijinalleri ortada. Bunların orijinalleri Kur'an'ın gelişinden kıyâmete kadar ki dönemde tasdik edilmiş değildir. Zaten Kur'an Tevrat ve İncil'de insanlara sunulacak mesajın orijinalini insanlara sunmuş bir kitaptır. Onlardaki doğruların tamamı Kur'an'la sunulmuştur. Bu yüzden onların orijinallerini aramaya, bulmaya da gerek kalmamıştır, diyoruz.

Önündekini, yanınızdakini tasdikçi olarak indirdiğimiz bu kitaba inanın! Ey ehl-i kitap, sizler sizden başkalarının yanında olmayan bir bilgiye, bir kitap bilgisine, bir vahiy bilgisine sahipken sakın bu kitaba inanmazlık yapmayın! Sakın bu son kitabı reddetmeye kalkışmayın. Ya da bu mesajın yeryüzündeki

insanların hayatını düzenleme konusunda en doğru yol olduğunu bile bile, bu bilgiye sahipken onu ilk inkar edenler sizler olmayın!

Halbuki bu kitap kendi yanlarındakini kabul ediyor ve reddet-miyordu. İşte Rabbimiz bundan dolayı elinizdekini tasdik edici ve ondaki bozulmuşları düzeltici, eksikleri tamamlayıcı ve kıyâmete kadar değişmeyecek bir özelliğe sahip kılınmış olan Kur'an-ı Kerîmi kabul edin! Ona inanın, diyordu. Ona iman edin, diyordu hem bize, hem de ehl-i kitaba. Sonra da bu kitabın geliş amacını şöylece anlatıyor Rab-bimiz :

Bu kitabın geliş amacı da şehirlerin anası olan Ümmü'l Kura olan Mekkelileri ve etrafındakileri uyarmak içindir. Evet demek ki bu kitap indirildiği şehir olan, şehirlerin anası olan, anakent olan Mek-ke'yi, Mekkelileri uyarmak ve dalga dalga tüm şehirleri, tüm kentleri, tüm dünya insanlığını uyarmaktır. Öyleyse bizler tüm yeryüzünde duymadık bir tek insan kalmayacak biçimde insanlara bu kitabı ulaştırmakla mükellefiz. Bu kitabın âyetlerini, bu kitabın uyarısını tüm dün-ya insanlığına ulaştırmak zorundayız. Öyle ki yeryüzünün en uzak noktalarına götürmeliyiz ki benim bundan haberim yoktu diyebilecek bir tek insan bile kalmamalıdır. Heyhat ki biz bunun mesajını babaları-mıza, analarımıza, hanımlarımıza bile duyuramadık, değil ki dünyanın en uzak noktalarına ulaştırabilelim. O zaman sorumluluğumuzun sını-rını siz düşünün.

Ama bu kitaba ancak âhirete inananlar ve namazlarını muhafaza edenler iman ederler. Bu kitabın sorumluluğunu ancak âhiret sancısı çeken, âhirette Rablerine verecekleri hesabın derdiyle tir tir titreyenler ve bir de namazlarını muhafaza edenler anlarlar. Namazı muhafazanın mânâsını beş altı hafta önce Mearic'te anlatmaya çalışmıştım, onun için burada üzerinde durmuyoruz.

93. Allah'a karşı yalan uyduran veya kendisinden bir şey vahyedilmemişken "Bana vahy olundu", "Allah'ın indirdiği gibi ben de indireceğim" diyenlerden daha zalim kim olabilir? Bu zalimleri can çekişirlerken melekler ellerini uzatmış, "Canlarınızı verin, bugün Allah'a karşı haksız yere söylediklerinizden, O'nun âyetlerine büyüklük taslamanızdan ötürü alçaltıcı bir azapla cezalandırılacaksınız" derken bir görsen!

Allah'a yalan iftirada bulunandan daha zalim kim vardır? Al-lah'a yalan iftirada bulunmak konusunda sûrenin daha önceki bölümlerinde epey bir şeyler demeye çalışmıştık. Bana göre Allah şöyle olmalıdır! Bana göre Allah böyle buyurmalıdır! Bana göre Allah'ın dini böyledir! Bana göre Allah'ın kitabı böyle olmalıdır. Allah'ın kitabı da böyle buyurmaktadır. Allah da demokrasiden yanadır. Din de bu tür bir kıyafetten yanadır. Bana göre Allah hayata

karışmamalıdır. Bana göre kılık kıyafetin bu kadarını da Allah istememektedir diyerek Al-lah'a iftirada bulunanlardan daha zalim kim vardır?

Allah'tan habersiz oldukları halde Allah hakkında konuşanlar. Dinden habersiz oldukları halde din konusunda konuşanlar. Kur'an-dan habersiz oldukları halde Kur'an hakkında konuşanlar. Peygam-beri tanımadıkları halde peygamber hakkında fikir yürütenler, ahkâm kesenler. Kendi fikirlerini, kendi görüşlerini ve hevâlarını Kur'an'la peygamberle ve dinle özdeşleştirmeye çalışanlar. Allah öyle olmadığı halde Allah'a yol göstermeye, akıl vermeye çalışanlar. Böyle olmalısın ya Rabbi! Biz senin böyle olmanı istiyoruz! Sen bizim istediğimiz gibi olmak zorundasın diyerek Allah'ı yönlendirmeye çalışanlar. Demediğini dedi, dediğini de demedi diyerek zorla kitaba kendi hevâlarını söyletmeye çalışanlar. Peygamber de böyleydi, peygamber de bizim düşüncemizin üyesiydi diyerek peygamberi şartlandırmaya çalışanlardan daha zalim kim vardır?

Bir de:

Allah kendisine bir şey indirmediği halde, Allah kendisine vah-yetmediği halde, Allah kendisine hiçbir bilgi vermediği ve kendisine kitap da göndermediği halde bana böylece vahy olundu diyerek Allah'a iftira eden kimseden daha zalim kim vardır? Adamın zulmünün boyutuna ve büyüklüğüne bakın ki Allah kendisine hiçbir bilgi, hiçbir vahiy indirmediği halde Allah bana vahyediyor ki bu böyledir diyerek kendi sahtekârlıklarını Allah'a izafe etmeye çalışıyor. Bundan daha zalim kimse olur mu? Halbuki Allah sadece elçilerine vahyeder. Allah peygamberlerinden başkalarına asla vahiy göndermez.

Evet adam kendisini peygamber olmadığı halde ve de Allah kendisine hiçbir vahiyde bulunmadığı halde nasıl oluyor da adam ken-di düşüncesini, kendi hevâsını vahiyle özdeşleştirmeye çalışıyor? Ya da dinden, kitaptan ve peygamberden hiçbir nasibi olmadığı halde ba-na vahy olunuyor, bu konuları ben de bilirim demeye çalışıyor?

Dikkat ederseniz âyet-i kerîmenin bu bölümünde Allah bana vahyediyor diyerek kendi hevâsını, kendi fikirlerini Allah'a izafe ederek böylece Allah'a iftira eden ve Allah kullarını aldatmaya çalışan kimseden söz ediliyor. Burada böyle derken bakın bundan sonra da bu adamın şöyle dediği anlatılır:

Allah'ın indirdiği gibi ben de indiririm. Allah'ın indirdiği gibi ben-de bir şeyler indireceğim. Allah'ın indirdiği gibi ben de vahiy indirebi-lirim. Vahiy indirmeye benim de gücüm yeter. Din koymaya, hüküm koymaya, kanun vaz etmeye benim de gücüm yeter. Ben de din belirleyebilirim. Ben de yasa belirleyebilirim. Ben de hayat programı yapabilirim. Ben de Allah kadar bu insanların nasıl yaşamaları gerektiğini, nasıl bir siyasal yapı, nasıl bir ekonomik yapı, nasıl bir eğitim sistemi uygulamaları gerektiğini, nasıl bir hukuk takip

etmeleri gerektiğini bilirim diyen kimseden daha zalim kim vardır? Evet ben de Allah kadar bunları bilirim diyerek Allah'ın hayat programını diskalifiye ederek kendi hevâlarını Allah kullarına dayatan ve Allah kullarını Allah'a kulluktan koparıp kendi hevâlarının kulu kölesi edinen ve bu haliyle de Allah'la yarış içinde olan kimseden daha zalim kim vardır diyor, Rab-bimiz.

Dikkat ediyor musunuz? Adamlar sanki Allah'la yarış içindeler. Dediklerinde ne kadar tutarsız olduğunu görüyoruz âyet-i kerîmede. Bazen daraldıkları zaman Allah bize de vahyediyor, bizim dediklerimiz de Allah'ın arzularına uygundur, Allah da bunu istiyor diyerek hevâ-larını Allah'a izafe etmeye çalışıyorlar. Bazen kendilerinin peygamber olduklarını iddia ederek söylediklerinin kendilerine Allah tarafından vahyedildiğini iddia ederek peygamberlik pozları oynuyorlar. Bazen kendilerini tanrı makamında görerek, insanlara kendilerini tanrı olarak lanse ederek, O'nun bildiği kadar biz de biliriz! O'nun vahyettiği gibi biz de vahyedebiliriz! diyorlar. Bazen tanrılık pozları oynuyorlar, ba-zen de peygamberliğe soyunuyorlar. Garip bir şey. Bazen biz de tan-rıyız demeye çalışıyorlar ve kendi peygamberlerini seçip onlara va-hiylerini gönderiyorlar. Seçiyorlar valilerini, seçiyorlar hakimlerini, se-çiyorlar müdürlerini amirlerini ve onlara vahiylerini gönderiyorlar, bun-ları aynen istediğimiz gibi uygulayın diye.

İnsanların, toplumların bu vahiylere, bu talimatlara uymala- rını ve kendilerine kul köle olmalarını emrediyorlar. İşte gönderiyorlar vahiylerini ve uygulattırıyorlar. Bu halleriyle bunlar bu ülkede çok açık ve net bir biçimde tanrı pozları oynamaya devam ediyorlar. Gönderiyorlar emirlerini, indiriyorlar vahiylerini ve duyurun bunları kullarımı-za! Uygulayın! Uygulattırın bunları diyorlar. Bu tanrıların peygamber-leri de tanrılarından gelen bu talimatları aynen duyurmaya ve uygula-maya çalışıyorlar. Zavallı insanlar da Rablerinden gelenleri terk ederek bu tanrılarının ve bu tanrıların peygamberlerinin vahiylerini uygulamaya çalışıyor. Ve Rablerine kulluktan çıkma pahasına bu tanrıla-rına sadâkat gösterisinde bulunuyorlar.

Evet bu sahte tanrılar bu memlekette maalesef çok rahat kendilerine peygamberler de bulabiliyorlar, kullar da bulabiliyorlar. Kendilerine çok rahat vahiylerini uygulattırabilecek peygamberler de bulabiliyorlar, vahiylerini gönül rahatlığıyla uygulayacak mükellefler de bu-labiliyorlar. Sonra da gerek peygamberlerini, gerekse mükelleflerini kullukta tutabilmek için, isyan etmesinler diye Allah'ın kullarına yaptığı gibi onlara dereceler de veriyorlar. Sen bakansın, sen dekansın, sen profesörsün, sen doçentsin, sen müdürsün, sen genel müdürsün diye dereceler de veriyorlar. Böylece kullarının kulluklarını sağlama alma-ya çalışıyorlar.

Ayrıca bu yapay tanrılar tıpkı Allah'ın kullarına yaptığı gibi cennetler ve cehennemler de vaadediyorlar. Kendi vahiylerini kabul edip uygulayanlara cennetler, reddedip uygulamayanlara da cehennemler vaadediyorlar. Kendilerini Allah makamında görüyorlar. Biz tanrıyız! Biz ilâhız! Mülk bizimdir! Saltanat bizimdir! Egemenlik bizimdir! Bilgiyi biz dağıtıyoruz! Şifayı biz dağıtıyoruz! Rızkı biz veriyoruz! Hayatınızı düzeninizi biz sağlıyoruz! İstikbalinizi biz sağlıyoruz! diyerek insanları kendi egemenliklerine, kendi kanunlarına kendilerine kulluğa çağırmaktadırlar.

Egemenlik bizdedir! Hâkimiyet bizdedir! Eğer bizim kanunlarımıza itaat etmezseniz sizi yok ederiz! Rızık bizdedir, eğer bizim dediklerimizi yapmazsanız rızkınızı keseriz! Maaşınızı keser, tayininizi çıkarır sizi sürgün ederiz! Şifa bizdedir, eğer bizim arzularımıza kulluk etmezseniz size türlü hastalıklar musallat ederiz. İlim bizdedir, eğer bizim dediklerimizi yapmazsanız sizi cahil bırakırız! Size diploma ver-meyiz, sizi doktor yapmayız, size doçentlik payesi vermeyiz! Egemen-lik bizdedir, güç kuvvet bizdedir! Eğer bize kulluk etmezseniz dünyayı size haram ederiz! Eğer bizim hâkimiyetimizi kabul etmezseniz sizi kodese tıkar güneşi size haram ederiz! Hayatı size zindan ederiz!

Evet tüm sahte ilâhlar, tüm sahte melikler, sahte egemenler Allah'ın kendilerine verdiği bu geçici güçlerini kullanarak bir şeyler yapabileceklerini zannederler.

Nasıl oluyor da bu kendilerini bile yaratmaktan aciz olan, ağaran saçlarının ağarmasına bile engel olamayan, ölümlerine bile çare bulamayan bu aciz varlıklar Allahlık iddiasında bulunabiliyorlar? Nasıl oluyor da Allah'ın vahyettiği gibi biz de vahyederiz. Nasıl oluyor da biz Allah'ınkinden daha güzelini ortaya koyabiliriz demeye çalışıyorlar? Nasıl oluyor da bu insanlar peygamberlik iddiasında bulunabiliyorlar? Nasıl oluyor da Allah kendilerine hiçbir şey indirmediği halde Allah bize de vahyediyor, bizim dediklerimiz de Allah'ın dediklerinin aynısıdır, bizim kanunlarımız da Allah kanunlarının aynıdır diyebiliyorlar? Bu cesareti bu adamlar nereden Alabiliyorlar? Ya da işin en garip tarafı şu Müslüman olduklarını iddia eden yığınlar nasıl oluyor da kendilerini yaratan, şu anda ellerinde olan her şeylerini kendilerine lütfeden gerçek Rablerinin gönderdiklerini bir tarafa bırakarak bunların kulu kölesi olabiliyorlar? Nasıl oluyor da gerçek Rablerinin kitabını bir kenara bırakıp bu sahte tanrıların talimatlarını uygulayabiliyorlar? Bunu anlamak gerçekten mümkün değildir.

Söylemeye dilim varmıyor ama galiba her iki taraf da bu durumdan memnun gibi. Tanrılar da memnun kullar da memnun. Bir de işin anlaşılmaz yönü bu sahte İlâhlara, bu yapay tanrılara kulluk yapan kimseler kendilerinin Müslüman olduklarını da iddia edebilmek-tedirler. Halbuki peygamberlerin

hiçbirisi Allah'tan başkalarırına kulluğa çağırmamıştır. Tüm peygamberler tevhid inancında icma etmişler-dir. Tüm peygamberlerin tarihlerini hayatlarını incelediğimiz zaman onların hayatlarında tek İlâh Allah'tır. Tüm peygamberler insanlığı La İlâhe illallah temel esasına çağırmışlardır. Allah'tan başka sözü dinlenecek, hatırı kazanılacak, hayata hakim olan İlâh yoktur. Allah'tan başka kendisine kulluk yapılacak, hayat programı program kabul edilecek varlık yoktur esasına çağırmışlardır.

Zaten tarih boyunca en büyük problem işte burada çıkmıştır. Tarih boyunca en büyük problem sadece Allah'a kulluk etmek sadece Allah'ı dinlemek ve hayata hakim olarak sadece Allah'ı kabul etmek konusunda çıkmıştır. Değilse Allah'a da ibâdet konusunda hiç problem çıkmamıştır. Yâni ilâhlardan bir İlâh olarak Allah'a da kulluğu herkes kabul etmiştir. Öteki İlâhlar yanında Allah'a da kulluğa kimse ses çıkarmamıştır. Yâni göklerin ve yerin, göklerdekiler ve yerdekilerin yaratıcısı olarak, dağların ve denizlerin yaratıcısı olarak, rızık verici, öldüren, yaratan, yaşatan bir İlâh olarak herkes Onu kabul etmiştir. Ama inandığınız bu Allah kendisinden başka İlâh olmayandır, ama bu Allah hayata karışan ve kendisinden başka hayata karışıcı olmayandır. Ama bu Allah insanların kulluk programlarını belirleyendir ve kendisinden başka kanun koyucu olmayandır. Ama bu Allah boyunlarınızdaki kulluk ipinin ucu elinde olan ve sadece kendisinin çektiği yere gidilmesi gerekendir.

Yâni bu Allah kendisinden başka Rab, Melik, İlâh olmayandır dendiği zaman işte kavga burada başlamıştır. Göklerin ve yerin yaratıcısı, rızık vericisi olarak kabul ettikleri bu Allah'ı insanlar hayatlarına karışıcı olarak reddetmeye çalışmışlardır. İlâh olarak Allah'ı kabul edelim ama tek İlâh olarak asla kabul etmeyiz diyorlar. İlâhlardan birisi olarak O'nu da dinleyelim, İlâhlardan birisi olarak O'na da kulluk yapalım, ama tek İlâh olarak sadece O'na kulluğa hayır diyorlar.

Çünkü bizim hayatımıza karışacak başka ilâhlarımız da var. Hayatımızda sözünü dinleyeceğimiz başka rablerimiz de var. Bizim Allah'tan başka hukuk tanrılarımız, eğitim tanrılarımız, şifa tanrılarımız, siyasal tanrılarımız da var. Tamam bu tanrılardan birisi olarak Allah'ı da dinleyelim ama, öteki tanrılarımızı da dinlemek zorundayız diyorlar. Aslında bu iddiaların altında Allah'tan Allah'a kulluktan kurtulup kendi keyiflerince bildikleri gibi bir hayat yaşama arzuları yatmaktadır. Ya da şöyle ifade edelim: Bunlar Allah'a kulluktan kurtulup kendi kendilerine, kendi hevâ ve heveslerine tapınmak istiyorlar. Keyiflerinin istediği gibi sorumsuz ve sınırsızca bir hayat yaşamak istiyorlar.

Çünkü bakıyoruz bu adamlar Allah'tan başka kendilerinin İlâhları olduklarını iddia ettikleri kimseleri de kendileri seçiyorlar. Seçtiklerini istedikleri gibi yönlendirebileceklerini bildikleri için seçiyorlar. Seçtiklerine bizi şöyle şöyle idare ederseniz sizi seçeriz, değilse sizi seçmeyiz diyebildikleri için

seçiyorlar. Bizden şunları, şunları istemeyeceksiniz! Bizi şu şu sorumluluklar altına almayacaksınız! Bizden na-maz gibi, zekât gibi, tesettür gibi ağır sorumluluklar istemeyeceksiniz! İçki gibi, kumar gibi, fâiz gibi, zina gibi bizim alışık olduğumuz şeyleri bizim için yasaklamayacaksınız! Bize lüks ve müreffeh bir hayat sağlayacaksınız! Biz ne istersek, nasıl bir hayattan razıysak onu sağlayacaksınız! Eğer bize bizim istediğimiz kanunları çıkarır, bizim istediğimiz hayatı hazırlarsanız, Rab olarak İlâh olarak biz de sizleri seçeriz diyebildikleri için onları seçiyorlar. Onları yönlendirebileceklerini şartlandırabileceklerini bildikleri için onları seçiyorlar.

Tabi Allah'a bunu diyemeyecekleri için, Allah'ı istedikleri gibi şartlandıramayacakları için, Allah'ı Rab kabul edemiyorlar. Her şeyi kendi arzularına, kafalarına göre ayarlamak ve düzenlemek istedikleri için, yâni kendi kendilerine tapınmak istedikleri için, şehvetlerine tapınmak istedikleri için hayatlarından Allah'ı diskalifiye etmek istiyorlar. Tamam İlâhlardan bir İlâh olarak Allah'ı da dinleyelim. Meselâ hayatımızın ibâdet bölümünde O'nu dinleyelim, ama öteki bölümlerinde biraz nefes alabilmek için Allah'tan başkalarını da dinleyelim diyorlar. Halbuki bu şirktir. Hayatı parçalamak ve hayatın bazı bölümlerinde Allah'ı, ama öteki bölümlerinde başkalarını dinlemek şirktir. Halbuki tev-hid kişinin hayatının tümünde Allah'a teslim olmasıdır.

Evet bugün Müslümanlar sadece Allah'a kulluktan bıkıp usandıkları için kendilerine başka Rabler bulmaya çalışıyorlar. Başka Rablerin vahiylerine razı oluyorlar ve kendilerini onlara kulluk ortamlarına düşürüyorlar. Yâni bu durumda kendilerini zalim ve fâsık konumuna indiriyorlar. Bakın bu konuyu Rabbimiz Zuhruf sûresinde çok net anlatır:

"Firavun, milletini küçümsedi ama, onlar kendisine yine de itaat ettiler. Doğrusu onlar yoldan çıkmış bir milletti.

(Zuhruf 54)

Allah'a karşı Allah'ın elçisine karşı Firavun tanrılık tasladı. Ben de tanrıyım dedi. Ben de bilirim dedi. Allah hayatı bilirse ben de bilirim! Allah'ın gücü varsa benim de gücüm var tavrına girdi. Allah'a ve Allah'ın elçisine karşı takındığı bu tavırlarıyla Firavun kavmini, toplumunu, halkını, çevresindekileri küçümsedi ve onların düşüncelerine, inanışlarına ve değer yargılarına ipotekler koydu. Siz de böyle inanacaksınız! Siz de böyle benim gibi düşüneceksiniz diyerek onları kendisi gibi düşünmeye, kendisi gibi inanmaya zorlayarak, kendi anlayışını zorla onlara empoze ederek onları küçümsedi. Sizler beni dinlemek zorundasınız. Benim dediklerimin dışına çıkmamak zorundası-nız. Sizin nasıl düşüneceğinizi, nasıl inanacağınızı ben bilirim! Nasıl giyineceğinizi ben belirlerim! Nasıl yaşayacağınızı ben bilirim! Siz bil-mezsiniz! Siz anlamazsınız diyerek kavmini küçümsedi. Onları aptal yerine koydu.

Şimdi de öyle değil mi ama? Sizler anlamazsınız! Sizler bil-mezsiniz! Sizler bizi dinlemek zorundasınız! Eğer okulu bitirmek is-tiyorsanız, eğer diploma almak istiyorsanız, eğer dükkan açmak isti-yorsanız, eğer bakan olmak, dekan olmak istiyorsanız, müdür olmak, doçent olmak istiyorsanız, sanayici olmak istiyorsanız benim dediğimi yapacak ve benim sözümden çıkmayacaksınız. Şöyle şöyle davranmadan, şunları, şunları yapmadan, bunları yapamazsınız diyerek şu anda bu Müslümanlarla alay eden, tüm vatandaşlarla alay eden, onların her tür özgürlüklerine ipotekler koyanlar da aynı şeyi yapmıyorlar mı? Ama Allah diyor ki bakın:

Onlar, o Firavunun kavmi, onun çevresindekiler buna rağmen o Firavuna itaat ettiler ses çıkarmadılar ona boyun köstüler de fâsık-lardan oldular diyor. Ya da onlar aslında fâsıktılar da, Firavuna itaat ederek fâsıklıklarını ortaya koydular. Gönüllü teslim oldular ona. Za-ten zalimin yanı başında ona koltuk değnekliği yapan mazlum olmasa zalim asla ayakta duramaz. Zalimin varlığı mazlumun varlığına bağ-lıdır. Zalimin hayatını sürdüren mazlumun varlığıdır. Mazlum, mazlum olarak var olmasa, mazlum, mazlum olarak yaşamaya son verse tüm Firavunların ve zalimlerin işi bitecektir.

Evet ey Müslümanlar! Bilesiniz ki bugün sizleri de tahkir edecekler. Sizleri de küçük görecekler. Makamınız yok diye, mevkiiniz yok diye, paranız pulunuz yok diye, dünyanın kulu kölesi olmadınız diye sizi de aşağılayacaklar. Kendi değer yargılarıyla, makamlarıyla mevkileriyle, paraları ve pullarıyla sizin üzerinizde de saltanat kurmak isteyenler olacak. Sakın ola ki bu adamların bu tavırlarına boyun bük-meyin. Mü'min seniz en üstün sizsiniz bunu asla unutmayın. İzzet ve şeref bu dünyalık şeylerde değil imandadır. İzzet ve şeref iman edip salih ameller işleyenlerdedir. Bakın Beyyine sûresi bunu çok hoş anlatır:

"Fakat, inanıp salih ameller işleyenler, işte onlar da, yaratıkların en iyileridirler."

(Beyyine 7)

İman edip salih ameller işleyenlerin varlıkların en hayırlısı olduğunu anlatan Rabbimiz iman ve salih amelden yoksun olanların da yaratıkların en şerlileri olduğunu anlatır.

Evet Allah'a inanmayanlar salih ameller işlemeyenler ne kadar da ekonomik güçleri olursa olsun mahlukâtın en şerlisidir onlar. Bunu asla hatırınızdan çıkarmayın. İtibarın Allah'a teslimiyet olduğunu unutmayın. Eğer sizler de onların değer yargılarını kabullenir, onların üstün olduklarını, şerefli olduklarını kabul eder ve onlara boyun bükerseniz siz de fâsıklardan olursunuz. O zaman da onlar sizin üzerinizde büyürler, sizin üzerinizde Rableşirler. Siz fâsıklaşır ve onları Kahhâr makamında görmeye başlarsanız onlar da sizin üzerinizde kahr u galebelerini artırırlar. Bakın ifade aynen öyledir:

Onlar fâsıktılar, onlar bozuktular. Buna göre diyoruz ki eğer bizde birtakım fısk özellikleri birtakım bozulmalar gerçekleşirse o zaman Firavunların bu gövde gösterileri bizim üzerimizde de etkili olmaya başlayacaktır. O zaman bizde onlara itaat etmek ve boyun bük-mek zorunda kalacağız. O zaman tıpkı Firavununun toplumu gibi hayatımızda Allah'a yer vermekle beraber onlara da yer vererek müşrik duruma düşmek zorunda kalacağız. Ama biz bizdeki bozuklukları, bizdeki fıskları ortadan kaldırma çabası içine girersek, o zaman elbette Rabbimiz bize hidâyet edecek ve bizi Firavunlara kul köle olmaktan kurtaracaktır. Unutmayalım ki bunun yolu Allah'ı tanımaya ve sadece ona kul köle olmaya yönelmeye bağlıdır. Şunu kesin olarak bilelim ki sadece Allah'a kul köle olmaktan kaçanlar mutlaka pek çok tâğutun kulu kölesi olmak zorunda kalacaktır. Tek bir Rabbin önünde eğilmeyenler pek çok efendinin önünde eğilmek zorunda kalacaklardır. Allah yardımcımız olsun. Rabbimiz bu tanrılık iddiasında bulunan sahte tanrıların hiçbirisinin tanrı olamayacağını, bunların hiçbirisinin ilâhlığa lâyık varlıklar olmadığını âyetin sonunda şöyle anlatıyor:

Ölüm anında, sekaratü'l mevt anında, Allah'ın kendilerine takdir buyurduğu ömürleri tamamlanıp da şarampole yuvarlanma vakitleri geldiği zaman bu sahte tanrıların hallerini bir görsen. Güçleri kalmamış, takatleri kesilmiş, gözleri bulanmış ve Rabbinin görevli melekleri de onlara şöyle bağırmaktadırlar: Haydi çıkarın canlarınızı! Canına tükürülesi alçaklar! Verin artık şu canlarınızı! Bugüne kadar Rab-biniz onu size emanet vermişti! Artık şimdi onu teslim almanın zamanı geldi! Teslim edin o canlarınızı alçaklar! Siz ne tanrısınız ne de elçi! Sizler tanrılık pozları, elçilik rolleri oynayan birer sahtekardan başkası değilsiniz! Haydi verin şu canlarınızı da geberin bakalım! Ebedî ce-henneminize yuvarlanın bakalım! Tadın bakalım o reddettiğiniz Rab-binizin azabını! Bitti artık sizin tanrılıklarınız! Bitti artık sizin sahte pey-gamberlikleriniz! Tüm saltanatlarınız, tüm güçleriniz ve tüm sahtekâr-lıklarınız bitti artık diyerek onların canlarını almaya meleklerimiz gel-diği zaman onların vaziyetlerini bir görseydiniz diyor Rabbimiz.

Evet, bu dünyada Allah'ı tanımayanlar, ona onun istediği gibi kul olmaktan kaçarak kendi heva ve hevesleri istikametinde, yahut da kendileri gibi âcizlerin heva ve hevesleri istikametinde bir hayat yaşayanar meleklerin bu teditleri altınca can verecekler ve doğruca ateşe yuvarlanacaklar. Rabbim bizleri böyle bir âkıbetten korusun.

94. Onlara: "Andolsun ki, siz ilk defa yarattığımız gibi sizi verdiklerimizi ardınızda bırakarak bize birer birer gel-diniz; içinizde Allah'ın ortakları olduğunu sandığınız şefaatçilerinizi beraber görmüyoruz. Andolsun ki aranızda-ki bağlar kopmuş, ortak sandıklarınız sizden ayrılmışlar-dır" denecek.

Evet daha önce dünyaya ilk geldiğiniz zaman nasıl yalnızsanız şu anda da bize yalnız geliyorsunuz. Dünyaya geldiğiniz günü bir düşünün. Yalnızdınız,

yapayalnızdınız. Gücünüz yoktu, kuvvetiniz yoktu, imkânınız yoktu, saltanatınız yoktu, paranız yoktu, pulunuz yoktu, bilginiz yoktu, çevreniz krediniz makamınız mansıbınız hiçbir şeyiniz yoktu. Aciz, güçsüz, kuvvetsiz bir bebek olarak dünyaya gelmiştiniz. Bütün bu imkânları size veren Rabbinizi unuttunuz da Ona karşı tanrılık iddiasına kalkıştınız. Zannettiniz ki bütün bunları kendiniz kazandınız? Zannettiniz ki hayatın sahibi sizlersiniz. Zannettiniz ki hayatın sahibi kendinizsiniz. Zannettiniz ki size hiç ölüm gelmeyecek ve hesaba çekilmeyeceksiniz.

Hayır hayır! Aldandınız, hayatın da, ölümün de sahibi Allah'tı. Bakın şimdi hayatınızı, gençliğinizi, güzelliğinizi, gücünüzü, saltanatınızı, çevrenizi, paranızı pulunuzu iktidarınızı arkanızda bırakıyorsunuz. Hani nerede mallarınız? Nerede koltuklarınız? Nerede saltanatınız? Nerede tanrılığınız? Nerede peygamberliğiniz? Hani nerede vahiyleriniz? Nerede kullarınız? Nerede size alkış tutan ve sizin kanunlarınıza itaat eden gönüllü kullarınız? Nerede sizin o gönderdiğiniz va-hiylerinizi halka uygulama kavgası veren gönüllü peygamberleriniz? Nerede güvendikleriniz dayandıklarınız? Nerede size sadâkat yemini yapan yardakçılarınız? Hani niye terk etti onlar sizi? Hani şu sizin şefaatçilerinizi da göremiyoruz? Niye gelmiyorlar sizi bu durumdan kurtarmaya? Hani koltuklarının altına girerek sizi kurtaracaklarına inandığınız için kendilerinden talimatlar alarak uygulamaya çalıştığınız ağabeyleriniz nerede? Hani karşılarında sığınma talebinde bulunduk-larınız? Kendilerine dua edip imdadınıza çağırdıklarınız nerede? Onları da göremiyoruz.

Tabi bu yeryüzünde tanrılık iddiasında bulunanlara böyle dendiği gibi, bu tanrılara kulluk yapmaya çalışan kullara da aynısı denecektir. Hani ey Rablerini, Rablerinin kitaplarını, Rablerinin elçilerini, Rablerinin yasalarını bırakıp da sahte tanrıların kulu kölesi olmaya çalışanlar! Hani sizlerin zum ettikleriniz? Hani Allah berisinde İlâh kabul edip de kendilerine kulluk ettikleriniz nerede? Hani önder, lider, kurtarıcı zannettikleriniz? Hani yetkili bildikleriniz? Hani yasa koyucu bil-dikleriniz? Sizi size Rabbinizin takdir buyurduğu bu ölüm yasasından kurtaracak birileri var mı? Sizinle birlikte kabre girecek ve orada size yardım edecek birileri var mı? Mallarınız, aileleriniz, çocuklarınız, sev-dikleriniz içinde kabre girebilecek var mı? O sahte tanrılardan bunu becerecek var mı? Ya Rabbi bunu bana bırak! O benim kulumdu diyebilecek birileri var mı? Hayır hayır, tüm bağlar koptu, tüm protokoller kesildi, tüm ilişkiler kesildi, dünyadaki imtihan hayatı bitti ve artık yepyeni bir hayat başladı.

Onların hiçbirisinin ilâh olamayacağını, yeryüzünde yasa belirle-yemeyeceğini, aciz ve çaresiz kullar olduklarını anlatan Rabbimiz bundan sonraki âyetinde de kendi gücünü, kuvvetini ortaya koyarak gerçek Rabbin ve İlâhın kendisi olduğunu şöylece anlatmaya başlıyor. Hem de çevremizde, en

yakınımızda olup biten, her an yüz yüze olduğumuz hadiselerle kendi Rabliğini anlatıyor Rabbimiz:

95. Taneyi ve çekirdeği yaran şüphesiz Allah'tır; ölüden diriyi ve diriden ölüyü çıkarır. İşte Allah budur, nasıl yüz çevirirsiniz?

Bakın ey Allah'ın kulları! Sizin Rabbiniz çok güçlüdür. Sizin hayat programınızı belirleyen Rabbiniz her şeye güç yetirendir. Eğer çevrenizdeki âyetlerine bakarsanız bunu çok rahat anlayacaksınız.

İşte o âyetlerden birisi. Allah taneyi, çekirdeği, tohumu yaran, çatlatan ve ondan hayat fışkırtandır. Ölüden diriyi, diriden de ölüyü çıkarır O Allah. Sizin toprağa attığınız ölü bir tohum, ölü bir çekirdek Rabbinizin emri ve izniyle ölülüğünü kaybediyor ve ondan diri çıkarılıyor. Bu olay gerçekten üzerinde düşünülmezse çok önemsiz bir olay gibi değil mi? Ama Rabbimizin bu âyeti üzerinde uzun uzun düşündüğümüz ve kafa yorduğumuz zaman anlarız ki ne kadar büyük bir hadise. Söyleyin bakalım Allah'tan başka bu küçücük çekirdekten, hem de ölü bir çekirdekten böyle hayat fışkırtan başka birileri var mı? Allah'tan başka hayat konusunda söz sahibi birileri var mı? Böyle küçücük bir tohumun, küçücük ölü bir çekirdeğin içine koskoca bir ağacı sığdıran başka birileri var mı? Böyle ölüden dirilik ve canlılık çıkaracak başka birileri var mı? Küçücük bir spermanın içine koskoca bir insan yerleştirebilecek Allah'tan başka birileri var mı? Bir tek ölü çekirdeğin içine tonlarla meyveyi yerleştirebilecek birileri var mı? Bunu düşününce insan gerçekten bunun çok büyük bir âyet olduğunu ve Allah'tan başka bunu beceren hiç kimsenin olmadığını ve bunu beceren Allah'ın gerçek Rab ve İlâh olduğunu anlayabilecektir.

Vakıa sûresinde Rabbimiz bu hususu güzel anlatır:

Söyleyin, ektiklerinizi yerden bitirenler sizler misiniz, yoksa Biz mi bitiriyoruz? Dilesek Biz onu çerçöp yaparız, şaşar kalırsınız da şöyle dersiniz: "Doğrusu borç altına girdik, hattâ yoksun kaldık"

Evet Rabbimiz soruyor. Söyleyin bakalım, ektiklerinizi yerden siz mi bitiriyorsunuz? Söyleyin bakalım toprağın altına attığınız tohum hakkında ne dersiniz? Onu çıkaran, onu bitiren, onu canlı hale getiren siz misiniz? Onu toprağın altına atmaktan başka ne gibi bir müdahaleniz var sizin? Ne yapabiliyorsunuz bunun dışında? Onu bitiren Biz değil miyiz? Dilesek biz onu çerçöp haline getiririz de sizler de üzüntüden ne yapacağınızı bilmez bir vaziyette şaşırıp kalırsınız. Apışıp kalır da sonunda şöyle demekten kurtulamazsınız: Ey vah! Yaptıklarımız masrafların tamamı boşa gitti! Bir sürü borç altına girdik! Mahvolduk diyerek avuç ovalamaktan başka hiçbir şey yapamazsınız.

Yine bakın Fussilet sûresinde yağdırdığı yağmurlarla ölü toprağı canlandırıp onda hayat meydana getirdiğini de Rabbimiz şöyle anlatır:

"Senin yeryüzünü boynu bükük, kupkuru görmen de Allah'ın kudretinin delillerindendir. Biz onun üzerine suyu indirdiğimiz zaman titreşir ve kabarır. Şüphesiz ki ona hayat veren Allah mutlaka ölüleri de diriltir. Doğrusu onun her şeye gücü yeter."
(Fussilet 36)

Evet yeryüzünü böyle boynu bükük, zelûl görmeniz de Allah'ın âyetlerindendir, Allah'ın kudret delillerindendir. Yeryüzü tıpkı bir koyun gibi, bir deve gibi uysal kılınmıştır. Size boyun eğdirilmiştir. Sizler şu anda onun omuzlarında gezip dolaşıyor, onun bitirdiklerinden yiyip içiyorsunuz. Ama bilesiniz ki o yeryüzünün zelûl oluşu, yeryüzünün uy-sal oluşu, sizin arzularınıza boyun büküp âmâde oluşu kendiliğinden değildir, sizden de değildir, onu bu hale getiren sizin Rabbinizdir. Onu sizin emrinize âmâde kılan Rabbinizdir. Eğer şu anda o yeryüzü, o arz, o toprak size itaat ediyorsa bu Bizin ona çizdiğimiz, belirlediğimiz program gereğidir. Yeryüzü de Bizim kendisine belirlediğimiz yörünge gereği Bize kulluk yapmaktadır. Eğer öyle olmayıp da yeryüzü kendi keyfine göre hareket etseydi sizin çoktan defterinizi dürmüştü.

Bu ifade bir yandan yeryüzünde toprağın da huşu içinde Allah'a teslim olup, Allah'a boyun büküp kulluk yaptığını, Allah'ın kendisi için belirlediği hayat programını icra ettiğini anlatırken, diğer taraftan Rablerine secde ederek yüzlerini, alınlarını toprağa sürmeyi zillet kabul eden müstekbirlerin, kibirlilerin de sonunda o toprağa düşeceklerini, o toprağa yuvarlanacaklarını anlatıyor.

Bakın buyurur ki Rabbimiz: Görürsün ki toprak kupkurudur. Hiçbir hayat emaresi yoktur. Meselâ bir çöl düşünün veya bir buzul düşünün veya işte birkaç metre don bir yer düşünün. Ama Biz rahmetimizle o kupkuru toprağa gökten suyu indirdiğimiz zaman o toprağın titrediğini, kabardığını, canlanıp hayat için harekete geçtiğini görürsün. Şüphe yok ki ona hayat veren, onu böylece ölü iken dirilten Allah, elbette ölüleri de işte böylece diriltir. İndirdiği yağmurla ölü top-ra-ğı dirilten Allah, aynen bunun gibi indirdiği vahiyle de ölü kalpleri diril-tir. İndirdiği vahiyle Rabbimiz ölülerden diriler çıkarır, kâfirlerden mü'-minler oluşturur. Ya da öldükten sonra kıyâmet günü insanları, sizleri öylece diriltip yeniden hayat verecektir. Şüphesiz ki O her şeye kadirdir. Yâni iradesini her neye tevcih buyurmuşsa o anında vücuda geliverir.

Evet Rabbimiz gökten rahmet indirip o kupkuru toprağı nemlendirip harekete geçirmeseydi ya da toprağa atılan o ölü tohumu nemlendirip çimlendirmeseydi hangi güç ve kuvvetinizle bu işi gerçekleştirebilirdiniz? Allah'tan başka bu işi yapabilecek birileri var mı?

İşte böyle ölüden diriyi çıkaran Allah'tır. Az evvel anlatılan çekirdek örneğinde olduğu gibi ölüden diriyi çıkarır Allah. Veya ölü bir insandan diriyi

çıkarır, diri bir insandan da ölüyü çıkarır. Kâfirden mü’-mini müminden de kâfiri çıkarır. Kâfir Kur’an’ın ifadesiyle ölüdür. Allah’tan, Allah’ın rahmetinden, kitaptan, peygamberden ve bunlar vasıtasıyla Allah’ın yeryüzünde açtığı rahmet kapılarından istifade edemeyen kişi ölüdür. Kalbi çoraktır, kaskatıdır onun. Tıpkı yağmurdan, rahmetten mahrum olan bir toprağın ölülüğü gibi. İşte böyle bir ölüyü mü'min yaparak ondan diriyi çıkardığı gibi, diriden de bir kâfir çıkarabilir Allah. Veya vahiyle tanışamamış bir toplum da ölüdür. Böyle bir toplumu sahâbe toplumu gibi vahiyle tanıştırarak bu ölülerden melekleri bile geride bırakacak diriler çıkarır Allah.

Çünkü vahiy rahmettir, peygamber rahmettir. Veya meselâ Nuh (as)'ın iman etmeyen oğlu gibi. İşte böyle diri ve mü'min bir babadan ölü bir oğul çıkardığı gibi Hz. İbrahim’in babası gibi ölü bir kâfirden de diri bir İbrahim çıkarabilir Allah. Ya da Zekeriya (a.s) gibi yüz yaşını aşkın birinden üstelik de kısır bir hanımdan Yahya gibi bir diri çıkarır Allah.

Veya işte bir zamanlar yok iken var edilen bir mevcudat. Ölüyken, yok iken, yeryüzünde hayat sahnesinde var edilen tüm mevcu-dat. Yoktu varlık, yoktu insanlar, yoktu semalar, yoktu arz, yoktu güneş, yoktu ay, yoktu yıldızlar da yokları var etti Rabbimiz. Kupkuru topraktan Adem’i yaratan Odur. Kupkuru topraktan varlıklara hayat veren Odur.

Var olanları da sonunda öldürerek diriden de ölüyü çıkarıyor Rabbimiz. Canlı, cıvıl cıvıl hayat dolu bir insan sonunda ölüyor. Hayat bitiyor. Dipdiri bir güneş batıyor. Yem yeşil bir tabiat ölüm döşeğine yatıyor. Dipdiri hayat fışkıran bir yıldız üful edip gidiyor. Dip diri bir gençlik bitiyor. Ve nihâyet bir gün gelecek ki tüm hayat bitecek.

Evet işte bu Allah, işte böyle çekirdeği, tohumu çatlatıp ondan hayat fışkırtan, ölüden diriyi, diriden de ölüyü çıkaran Allah sizin Rab-binizdir. İşte Rab olmaya lâyık olan, hayat programı belirlemeye lâyık, kullarının hayatına kanun koymaya yetkili varlık, tek yetkili varlık Allah’tır. Yâni sizin boyunlarınızdaki kulluk ipinin ucu elinde olan ve sadece kendisini dinlemeniz gereken Rabbiniz O’dur. Hal böyleyken na-sıl da döndürülüyorsunuz? Allah’ı bildiğiniz halde, yaratıcı olarak, yarattıklarının hayatlarını sürdürücü olarak, tüm varlıklarının rızkını verici olarak Allah’ı tanıdığınız, bildiğiniz halde nasıl oluyor da Onu hayatınızda diskalifiye edebiliyorsunuz? Nasıl oluyor da böyle bir Allah’a kulluk dururken başkalarına kulluk edebiliyorsunuz? Nasıl oluyor da böyle bir Allah’ın kitabını, böyle bir Allah’ın yasalarını bir kenara atarak başkalarının yasalarını uygulamaya kalkışıyorsunuz? Buna nasıl cüret edebiliyorsunuz? Mantığı nedir bunun?

Tüm dünya birleşse kupkuru bir çekirdekten bir ağaç çıkarabilir mi? Tüm dünya birleşse ölü ve kupkuru bir çöle hayat verebilir mi? Tüm dünya birleşse ayı, güneşi, yıldızları yaratabilir, yahut yok edebilir mi? İşte bütün bunları yaratan Allah'tır ve sözü dinlenecek, hatırı kazanılacak, hayat programı uygulanacak yegâne varlık Odur. Böyle bir Rabbiniz varken, ey insanlar neden başka Rabler bulmaya ve boyunlarınızdaki ipin ucunu onlara vermeye çalışıyorsunuz? Niçin dönüyor ve döndürülüyorsunuz? Kime dönüyor, kimden ne bekliyorsunuz? Kimin ekmeğini yiyip kimin kılıcını sallamaya çalışıyorsunuz? Bir düşünün, diyor Rabbimiz.

Rubûbiyet ve ulûhiyetinin delillerini anlatmaya devam ediyor Rabbimiz.

96. "Tanyerini ağartan, geceyi dinlenme zamanı, güneş ve ayı vakit ölçüsü kılandır. Bu güçlü olanın, bilenin nizamıdır."

Evet gece, gündüz, ay güneş hepsi de Allah'ın âyetleridir. Hepsinde de ölçülü bir yasa koymuştur Rableri. Bunların hiçbirisi tesadüfi değildir. Hiçbirisi oyun ve eğlence olarak var edilmiş değildir. Bunların hepsi Allah'ın koyduğu yasalara boyun büküp teslim olmuşken, siz kimin yasalarına boyun büküp teslim oluyorsunuz?

Bakmıyor musunuz? Görmüyor musunuz? Gözlerinizin önün-de her gün geceden söküp sıyırarak sabahı yaratan O'dur. Sabahı geceden söküp çıkaran Allah'tır. Rab ve İlâh olmaya, kullarının hayat doğramını belirlemeye, kulları üzerinde egemen olmaya lâyık olan Allah görüyorsunuz ki geceden sıyırarak, soyutlayarak sabahınızı çıkarıyor. Toprağın altından toprağı yararak tohumu filizlendirdiği gibi. Ölüden diriyi, diriden ölüyü çıkardığı gibi gecenin karanlıkları arasından aydınlığı söküp çıkarıyor. Eğer Rabbiniz sizin için bunu yapmasaydı kim yapabilirdi bunu? Kim kovabilirdi geceyi ve kim getirebilirdi gündüzü? Kimin gücü yetebilirdi buna? Yeryüzü tanrıları becerebilirler miydi bunu? Yeryüzünde tanrılığa soyunanlar, yeryüzünde egemenlik hakkı bizdedir diyenler, bizim hayatımıza Allah karışmaz diyenler, hayatı biz biliriz, hayatı biz düzenleriz diyerek kendi yasalarını Allah yasalarının önüne geçirmeye çalışanlar üzerinde acaba bu insanların gerçekten yığınlar üzerinde egemenlik hakları var mıdır, yok mudur? Bu konuda beş dakikalığına bir düşünelim. Allah için bir düşünelim.

Acaba bu yeryüzü tanrıları Allah'ın bu âyetlerine ne kadar müdahale edebiliyorlar? Güneşe, aya, geceye, gündüze ne kadar etkililer? Güçleri, kuvvetleri, etkileri nedir bu insanların? Acaba şu anda güneşe söz geçirebiliyorlar mı? Meselâ mesaimiz henüz bitmedi diye beş dakikalığına güneşi durdurabiliyorlar mı? Veya bir beş dakikalığına geceyi uzatabiliyorlar mı? Hani bunu becerebilen birileri varsa onlara da minnet duyup onlara da

kulluk yapalım. Eğer bunu becerebilen birileri varsa tamam onların yasalarını da uygulayalım, onları Rab bilelim, onları da İlâh bilip onların çektikleri yere de gidelim. Var mı böyle Rab olmaya, İlâh olmaya lâyık birileri? Yoksa nasıl oluyor da bu adamlar yeryüzünde insanlara karşı Ulûhiyet iddiasında bulunabiliyorlar? Nasıl oluyor da egemenlik bizdedir, hâkimiyet bizdedir demeye çalışıyorlar? Nasıl oluyor da yeryüzü tanrılığına soyunuyorlar bu adamlar? Nasıl oluyor da Allah'ı hayata karıştırmamaya çalışıyor bu adamlar?

İşte bakın hayatımızın en temel unsurlarına karıştığını söylüyor Allah. İşte hayatımızın en temel unsurları değil mi bunlar? Tohum, çekirdek, hayat, ölüm, gece, gündüz, yağmur, su, rüzgar, ay, güneş ve yıldızlar. Ve sûrenin ilerdeki âyetlerinde anlatılacak hayatımızın her bir bölümüne Rabbimizin karıştığını, müdahale ettiğini göreceğiz. Bunlar neye karışabiliyorlar? Bize neyi sağlayabiliyorlar ki yeryüzünde egemenlik iddiasında bulunabiliyorlar? İşte hava, işte su, işte oksijen, işte güneş. Kim var ediyor bütün bunları? Bunlarsız nasıl hayat olur yeryüzünde? Günlük hayatımızın en küçük birimlerine bile söz geçiren, hükmeden Allah'tır. Dış dünyamızda bu böyle olduğu gibi, iç dünyamızda da böyledir. Kalbimizin çalışmasından tutun da midemizin fonksiyonlarına varıncaya kadar söz geçiremeyen bu insanlar nasıl oluyor da Allah yanında Rablik sevdasına kalkışabiliyorlar? Bu gücü, bu yetkiyi nereden ve kimden alıyorlar?

Bakın Kasas sûresinde buyurur ki Rabbimiz:

"Ey Muhammed! De ki: "Söyler misiniz? Eğer Al-lah geceyi üzerinize kıyâmete kadar uzatsaydı, Allah'tan başka hangi İlâh size bir ışık getirebilir? Dinlemez mi-siniz? "De ki: "Söyleyin: Eğer Allah gündüzü üzerinize kıyâmete kadar uzatsaydı, Allah'tan başka hangi İlâh, içinde istirahat edeceğiniz geceyi size getirebilir? Görmez misiniz? "

(Kasas 71,72)

Evet geceyi ve gündüzü kıyâmete kadar uzatıverseydi, geceyi gündüzle kovmayıp, gündüzü de geceyle boğmasaydı Rabbiniz ne yapardınız? Kim yardım edebilirdi size bu konuda? Allah'tan başka tanrılarınız var mı ? bir düşünsenize.

Geceyi de Allah sizin için sükûnet kılmıştır. İstirahat edesiniz diye, dinlenesiniz ve onda sükûnet bulasınız diye geceyi Allah sükûnet mahalli kılmıştır. Gündüz güneş ışınlarının sizin bedenleriniz üzerinde meydana getirdiği yorgunluklarını, yaşadığınız hayatın stres ve bunalımlarını atıp da ruhunuzu, kalbinizi ve bedenlerinizi dinlendiresiniz diye Allah sizin için geceyi sükûnet sebebi kılmıştır. Geceyi tıpkı bir örtü gibi örtüvermiştir sizin üzerinize. Gece ve uyku nîmetiyle tüm sıkıntılarınızı, tüm yorgunluklarınızı giderivermiş Rabbiniz.

Ayı ve güneşi de bir hüsbân olarak, belli bir hesaba, belli bir ölçüye binaen yaratmıştır Allah. Ayın yaratılışı da, güneşin yaratılışı da öyle tesadüfi değil, belli bir hesapla olmuştur. Allah bu ikisini semamızın simasına asılmış birer takvim yapmıştır. Ayların, yılların, günlerin, mevsimlerin hesabını bunlarla yapıyoruz, bunlarla biliyoruz. Bunları bu fonksiyonlarıyla da bizim hizmetimize sunmuştur Rabbi-miz. İşte bütün bunlar tesadüfi değil, belli bir takdir, belli bir hesapla olmaktadır. Bütün bunlar her şeyi bilen, her şeye güç yetiren Azîz ve Alîm olan Allah'ın takdiridir. İşte sizin kendisine kulluk yapmanız gereken, yasalarını uygulamanız gereken, sadece kendisini dinlemeniz gereken Rabbiniz böyle Azîz, böyle güçlü, böyle yenilmez, karşı ge-linmez, böyle Alîm, böyle tüm yasaları bilen ve kâinatta her şey kendi bilgisinden kaynaklanan bir Allah'tır.

Sizin böyle Azîz ve Alîm bir Rabbiniz varken siz kimlere teslim olmaya çalışıyorsunuz? Siz kimleri velî kabul edip onların kanunlarına kulluk etmeye çalışıyorsunuz? Böyle Azîz ve Alîm bir Rabbiniz varken. Ki O tohumu çatlatırken de bu bilgiyle yapıyor. Geceye ve gündüze yasa korken de bu bilgiyle yapıyor. Hal böyleyken, nasıl oluyor da sizin hayatınıza da bu bilgiyle yasa koyan bir Rabbiniz varken sizler başkalarının yasalarına teslim oluyorsunuz? Nasıl oluyor da bilginin kaynağı olan, bilgi kendisinden olan, mutlak bilen bir Rabbinizin bilgisini, vahyini bir kenara bırakıyor da başkalarının bilgilerini bilgi zannediyorsunuz? Azîz ve Alîm olmayan, izzet ve ilim sahibi olmayan bu insanları nasıl Rab kabul edip onların arzu ve istekleri doğrultusunda bir hayat yaşamaya razı oluyorsunuz?

Rabbimiz kendi gücünü, kudretini anlatmaya devam ediyor bakın:
97. O, yıldızları kara ve denizin karanlıklarında yol bu-lasınız diye sizin için var edendir. Bilen millet için âyetleri uzun uzadıya açıkladık.

Evet bakın yine çok yakın çevremizden bir âyet daha anlatıyor Rabbimiz. Semamızın simasını süsleyen o yıldızları da karanın ve de-nizin karanlıklarında yol bulasınız diye, uçsuz bucaksız çöllerde ve Okyanuslarda yönünüzü tayin edesiniz diye yaratmıştır Rabbiniz. Sizlerin karanlıklar içinde yolunuzu şaşırıp bocalamanızı istemediği için bu yıldızları yaratıvermiştir Allah.

Kur'an-ı Kerîmde Rabbimiz yıldızların üç fonksiyonundan söz eder. Ya da İbni Abbas Efendimizin de ifadesine göre yıldızlar hakkın-da şu üç sözün dışında söz söylemek ve yorumda bulunmak caiz değildir.

1- Gökyüzünün, semanın süsüdür bunlar. Bunu Mülk sûresin-de şöyle anlatır Rabbimiz:
"Andolsun ki, yakın göğü kandillerle donattık, on-larla şeytanların taşlanmasını sağladık ve şeytanlara çıl-gın alev azabını hazırladık."

(Mülk 5)

Dünya semâsını kandillerle donattık, diyor Rabbimiz. Dünya semâsı, dünyanın semâsı. Dünya, denâet demektir. Alçak, alçaklık anlamına gelir. Öyleyse şöyle diyebiliriz: Alçak semâ, yani dünyaya yakın olan semâ veya dünyadan sezilen, dünyadan fark edilen, dünyadan anlaşılan semâ mânâsına dünyanın semâsı. Bunun ikisi de mümkündür. "Semae'd-dünya" ifadesiyle, üzerindeki yıldız ve geze-genleri vasıtasız olarak görebildiğimiz gökyüzü kast olunmaktadır. O-nun ötesi ancak araçlar yardımı ile görülebilirken daha ötesi araçların yardımıyla dahi görülemez.

İşte bu dünya semâsını, dünyaya en yakın olan, dünyadan hissedilebilen, görülebilen semâyı misbahlarla, kandillerle süsledik, donattık, diyor Rabbimiz. Bu yediden biri de anlaşılabilir. Yani yedi se-mâdan biri olan dünyaya en yakın olanını yıldızlarla donatıp süsledik. Yıldızlarla donatılan bu semâ birinci semâdır, onun üstünde geri kalan semâvât vardır, onun üstünde kürsî vardır, onun üstünde arş vardır ki artık bunlar bizim ulaşabileceğimizin ötesidir. Çünkü artık zaman da, mekân da bitmiştir.

Bunu şöyle açıklayabiliriz: İnsan için rakamların yan yana gel-mesi sayı değildir. Yani sayılar sonsuz değildir. Meselâ bir desek ve yanına iki sıfır koysak yüz olur. Üç sıfır koysak bin olur. Ama bir raka-mının yanına yüz tane, iki yüz tane sıfır koysak, dünyayı on defa dola-şacak kadar sıfır koyduk mu rakam değildir o artık. Ona rakam den-mez, şekil denir. Sayı benim bildiğim okunabilen noktada biter. Yani ne kadarını okuyabiliyorum işte o noktada biter. İşte mekân da böyledir. Mekân da bizim düşüncemizin, düşünebileceğimizin ötesine çıktı mı, bitmiştir artık. Orada mekân bitmiştir. Ne o? Neliğini bilmem ki! Bilmemiz gerekir mi? Allah en iyisini bilir ama gerekmez. Düşünmemiz, kavramamız, anlamamız, Allah'a teslim olmamız için bir nişane bilmemiz gerekir bu işi. Zira gökyüzü Allah'ın âyetlerinden bir âyettir.

Rabbimiz buyuruyor ki, biz semâyı misbahlarla, kandillerle süsledik. Buradaki misbahlardan kasıt yıldızlar ve gök cisimleridir. Kur'an-ı Kerîm'de Rabbimiz yıldızların üç fonksiyonundan söz eder. Ya da İbni Abbas efendimizin de ifadesine göre yıldızlar hakkında şu üç sözün dışında söz söylemek ve yorumda bulunmak caiz değildir.

1- Gökyüzünün, semânın süsüdür bunlar. İşte Mülk sûresinin bu âyeti bunu anlatır:

"Andolsun ki, yakın göğü kandillerle donattık, onlarla şeytanların taşlanmasını sağladık ve şeytanlara çılgın alev azabını hazırladık."

(Mülk 5)

Demek ki bu yıldızların bir görevi, gökyüzünün süsü ve ziyneti olmaktır.

2- Bir de yine aynı âyetin devamında ifade edildiğine göre, Al-lah, bu yıldızları şeytanlar için bir atma, bir recm konusu yapmıştır. Bu yıldızların ikinci görevleri de şeytanlar için rucûm olmalarıdır. Cin sûresinde de ifade edildiği gibi, şeytanlar Rasûlullah'ın risâletinden sonra artık gökyüzünde dinleme yerine gidip dinleyemez olmuşlardır. Al-lah semânın haberlerini dinlemek ve o haberleri yerdekilere yetiştirerek insanların imanlarını bozmak isteyen şeytanlara karşı semânın haberlerini korumak ve onlara ateş azabını tattırmak için bir atma ko-nusu yapmıştır. Şeytanlar artık anladılar ki ne zaman dinleme makamına gelseler, ne zaman melekleri dinlemek için fırsat kollasalar, ken-dilerini bekleyen bir bekçi, bir şihap kendilerini bir ateş, kıvılcım gibi sarıyordu hemen ve işlerini bitiriyordu. Yani bekçiler vardı, dinletmi-yordu onları.

3- En'âm sûresinde anlatıldığı gibi, Rabbimiz, onları karanın ve denizin karanlıklarında yol bulalım diye kılavuz olarak yaratmıştır.

"O, yıldızları kara ve denizin karanlıklarında yol bulasınız diye sizin için var edendir. Bilen millet için âyetleri uzun uzadıya açıkladık."

(En'âm 97)

Rabbimiz, çok yakın çevremizden bir âyet olarak semâmızın simâsını süsleyen o yıldızları, karanın ve denizin karanlıklarında yol bulalım, uçsuz bucaksız çöllerde ve okyanuslarda yönümüzü tayin edebilelim diye yaratmıştır. Bizlerin karanlıklar içinde yolumuzu şaşırıp bocalamanızı istemediği için bu yıldızları yaratmıştır.

Ya da Allah onları bizim hidâyetimiz, bizim yol bulmamız için yaratmıştır. Rabbimizin bu ve benzeri âyetlerine bakarak imana ulaşalım, yakîni elde edelim, Rabbimizin büyüklüğünü, kudretini anlayalım da, O'na O'nun istediği biçimde iman edelim. Rabbimizin rubûbi-yetini ve ulûhiyetini anlayalım da, sadece kendisine kulluk edelim diye yaratılmıştır bunlar. İşte yıldızlarla alakalı bildiğimiz, bileceğimiz bunlardır. Bunun dışında bileceğimiz hiçbir şey yoktur.

Yıldızlar, şeytanlara atma konusuymuş. Şeklini bilmiyoruz. Ya-ni acaba yıldızdan bir parça mı atılıyor? Yoksa yıldızın kendisi mi atılıyor? Bunu bilmiyoruz. Ama şunu biliyoruz, şeytanlar semâdan duydukları bu kırıntı haberleri artık yeryüzüne getiremez olmuşlar. Peki önceden gökyüzünden alınan bu haberler yeryüzüne geliyordu da, onlar hâlâ devam ediyor olamaz mı? Rasûlullah Efendimiz bu konu-da şöyle buyurur: "Cinler aldıkları habere kendilerinden beş yüz de yalan katar ve öylece insanlara ulaştırırlar."

Evet demek ki bu yıldızların bir görevi gökyüzünün süsü ve ziynetidir bunlar. Kullarımın bedii zevklerini okşasınlar, onların gözlerine hitap etsinler diye yaratmıştır Rabbimiz bir.

2- Bir de yine aynı âyetin devamında ifade edildiğine göre bu yıldızları şeytanlar için bir atma, bir Recm konusu yaptık diyor Allah. Evet bu yıldızların ikinci görevleri de şeytanlar için rücûm olmalarıdır. Şeytanlar Rasulullah'ın Risâletinden sonra artık gökyüzünde dinleme yerlerine gidip dinleyemez olmuşlardır. Allah semanın haberlerini dinlemek ve o haberleri yerdekilere yetiştirerek insanların imanlarını boz-mak isteyen şeytanlara karşı semanın haberlerini korumak ve onlara ateş azabını tattırmak için bir atma konusu yapmıştır. Şeytanlar artık anladılar ki ne zaman dinleme makamına gelseler, ne zaman melekleri dinlemek için fırsat kollasalar kendilerini bekleyen bir bekçi, bir şi-hap, bir ateş, bir kıvılcım gibi kendilerini sarıveriyordu da hemen işlerini bitiriyordu. Yâni bekçiler vardı ve bu bekçiler semayı, Levh-i Mahfuz'u dinletmiyordu onlara. O bilgilere ulaşmalarına müsaade etmi-yordu Rabbimiz.

3- Üçüncüsü de işte bu âyet-i kerîme de anlatıldığı gibi Rab-bimiz karanın ve denizin karanlıklarında yol bulalım diye kılavuz olarak yaratmıştır yıldızları.

Ya da bizim hidâyetimiz için, bizim yol bulmamız için yaratmıştır Allah onları. Rabbimizin bu ve benzeri âyetlerine bakarak imânâ ulaşalım, yakînı elde edelim, Rabbimizin büyüklüğünü, kudretini anlayalım da Ona Onun istediği biçimde imanı elde edelim diye yaratmıştır Allah onları. Rabbimizin rubûbiyetini ve ulûhiyyetini anlayalım da sadece kendisine kulluk edelim diye yaratmıştır. İşte yıldızlarla alâkalı bildiğimiz, bileceğimiz bunlardır. Bunun dışında bileceğimiz hiçbir şey yoktur.

Sonra da diyor ki Rabbimiz:

İşte Biz âyetlerimizi böylece tafsilatlı olarak, ya da fâsılalı, fâsılalı anlatıyoruz ki bize anlatılmadı, bize duyurulmadı, bize gösterilmedi, biz anlayamadık, biz akıl erdiremedik, bizim bunlardan haberimiz yoktu demeyesiniz diye ayrıntılı bir şekilde anlatıyoruz size. Ama anlayan bir kavme. Bu âyetler üzerinde akıl yorarak bunlarla yol bulmak isteyen bir kavme anlatıyoruz bunları. Değilse anlamayan insan-lar için bunlar hiçbir mânâ ifade etmeyecektir diyor Rabbimiz. Evet görüyor musunuz? Âyetlerini böylece tafsilatlı olarak açıklıyor Rab-bimiz. Gökyüzü âyet, yeryüzü âyet, yıldızlar âyet, güneş âyet, denizler bulutlar âyet, insanlar âyettir ve bütün bu âyetlerini kulluk adına Ona yol bulalım diye bize anlatıyor, tanıtıyor Rabbimiz.

Buraya kadar kendi rubûbiyet ve ulûhiyetine delil olarak bizim dışımızdan, dış dünyamızdan âyetler sundu rabbimiz. Bizi dış dünyamızla yüz yüze getirdi ve dış dünyamızda kendisinin egemenliğini anlattı. Dış dünyamızın

tamamında kendisinin söz sahibi olduğunu, kendisinden başka söz sahibi olmadığını ortaya koydu. Bundan sonraki âyetlerinde de Rabbimiz bizim iç dünyamıza, enfüsümüze yöneliyor. Bu defa da bizi bizle tanıştıracak, bizi bizim içimizdeki âyetleriyle tanıştıracak ve rubûbiyetine buradan deliller getirecek. Bakalım neler anlatacak, onu inşallah gelecek haftaki dersimizde tanımaya çalışacağız. Velhamdü lillahi Rabbil âlemin.
98. O, sizi bir tek nefisten, babaların sulbünde kararlaşmış ve anaların rahminde kararlaşmakta olarak yaratandır. Anlayan millet için âyetleri uzun uzadıya açıkladık.

Rabbimiz bu bölümde ilk yaratılışa dikkat çekiyor. İlk yaratılışımız tek bir nefisten. Allah bizi, hepimizi ilkimiz olan Hz. Ademden yaratmıştır. Ve bir de yarattığı her bir insan için onun hayatını sürdürebi-leceği, yerleşip karar kılabileceği bir müstakar, bir yer, bir yurt, bir mekân ve zaman kılmıştır. Yaratılmış her canlının hayatında Allah tarafından tayin ve takdir edilmiş bir zaman, bir de mekân boyutu vardır. İşte yaratıcı olan Rabbimiz her insanın hayatında bu zaman mekânın çatıştığı noktada kullarından kendisine kulluk istemektedir.

Evet âyetin bize anlattığına göre her birerimiz için bir müstakar kılmıştır Rabbimiz. Anlayabildiğimiz kadarıyla bu müstakar ana rahmidir. Müstakar babaların sulbüdür. Müstakar insanın yaşadığı yeryüzüdür. Veya yeryüzünde, insanın yaşadığı hayatta zamandır, mekândır. Allah herkes için karar yerleri, istikrar makamları kılmıştır. Doğan her insan yeryüzünde belli bir zaman diliminde, belli mekânlarda yaşadıktan sonra imtihan dönemini doldurmakta ve daha sonra istikrar makamı olarak kabre intikal eder, oradan haşır neşir, oradan mahşer, sonra hesap kitap, sonra sırat, sonra cennet ya da cehennem istikrar yerleri olarak belirlenecektir.

İşte bütün bunları anlayan, fıkheden, Allah'ın bu âyetleri üzerinde düşünen, akıl yoran ve bu âyetlerle yol bulmak, hayatlarını düzenlemek isteyen, günlük programlarını bu âyetlerle ayarlamak isteyen bir topluluk için açık açık anlatıyoruz diyor Rabbimiz.
99. O, gökten su indirendir. Her bitkiyi onunla bitirdik, ondan bitirdiğimiz yeşilden, birbirine benzeyen ve benzemeyen yığın, yığın taneler, hurmaların tomurcuklarından sarkan salkımlar, üzüm bağları, zeytin ve nar çıkardık. Ürün verdiklerinde ürünlerine, olgunlaşmalarına bir bakın. Bunlarda, inananlar için şüphesiz, deliller vardır.

Evet Allah gökten suyu da indirendir. Gökten indirdiği suyla yeryüzünde insanların muhtaç oldukları tüm nebatatları yaratan, her şeyin nebatını çıkaran, bitiren Allah'tır. Yeryüzünde hayatın kaynağı olan suyu indiren Odur. Bu suyla

yaşadığımız hayatın en tabii unsurlarını yaratan Allah'tır. Yem yeşil hayatı, yem yeşil bitkileri, yem yeşil otları bitiren Allah'tır.

O bitkilerden birbirine benzeyen, benzemeyen, terkip edilmiş, üst üste istif edilmiş buğdayları, salkım, salkım üzümleri ve hurmaları ve hububatları çıkarmıştır Allah. Hurma tomurcuklarından da istifade edesiniz diye, iştahla yiyesiniz diye salkımlar var ettik. Yeryüzünde her cinsten bağlar, bahçeler var ettik. Zeytinler, narlar çıkardık ki onlar baktığınız zaman birbirine benzeyen ve benzemeyen özellik taşımaktadırlar. Şöyle Rabbinizin gökten indirdiği hayat kaynağı suyla bitirdiği meyvelere, bitkilere bir göz atın, bir düşünün onlar üzerinde. Bunlara ne kadar muhtaçsınız değil mi? Bunlarsız yaşayamazsınız değil mi? Hayatınızın devamı bunların varlığına bağlı değil mi? Şu insanların yaptıkları ve gururla insanlığa takdim ettikleri bu teknolojik şeylerin hiçbirisi bunların yerini tutup karın doyurmuyor değil mi? Acaba bunlardan bir tanesini siz kendiniz yaratabilir misiniz? Veya sizlerin şu anda güçlü gördükleriniz, hâkimiyeti kendilerine verip yasalarına tabi olduklarınız yapabilirler mi, yaratabilirler mi bunlardan bir tanesini? Güçleri yeter mi buna onların?

Bir de meselenin bir başka boyutuna dikkatlerinizi çekerek şöyle sorayım: Acaba sizlerin şu anda bedava yiyip içtiğiniz tüm bu nîmetler Allah'tan değil de insanlardan olsaydı, tüm bu nîmetlerin sahibi insanlar olsaydı, acaba bu kadar rahat bu nîmetlerden istifade imkânı bulabilir miydiniz? Onları bu kadar rahat alabilir miydiniz insanların ellerinden? Eğer bu dünya, bu nîmetler insanların elinde olsaydı, insanların mülkünde olsaydı bu kadar cömertçe onu insanlara sunabilirler miydi? Şu gökyüzü, şu semamızın simasını süsleyen yıldızlar, şu gecemizin zülüflerini aydınlatan hilal, şu bize her saniye ısı ve ışık gönderen güneş, şu her an teneffüs ettiğimiz hava, şu kıymetini bilmeden tükettiğimiz sular, meyveler, üzümler, hurmalar bir insanın ya da insanların elinde olsaydı onu ondan bu kadar rahat alabilir miydiniz? İşte sizin böyle cömert bir Rabbiniz var. O zaman kimin ek-meğini yiyip, kimin kılıcını salladığınızı bir düşünün. Kimin nîmetlerin-den istifade edip de kimlere kulluk ettiğinizi bir düşünün.

Demek ki bizi yaratan ama yarattığı gibi öyle başı boş bırakmayan, kendi halimize terk etmeyen ve hayatımızın devamı için dünyada yaşam şartlarımızı da ayarlayan bir Rab'le karşı karşıyayız. Hayat, ama en az onun kadar önemli olan bu hayatın devamı. Dünyayı bizim için yaşam yeri olarak hazırlayıvermiş Rabbimiz.

Onlar yeni meyveye durdukları zaman bir bakın onlara, bir de meyveleri olgunlaştığı zaman bakın onlara. Bir koruk vaziyetindeyken bakın onlara, bir de olgunlaştıkları zaman bakın. Bu meyvelerin o haliyle bu hali ne kadar da farklı değil mi? Korukken, hamken onların tatları, kokuları, renkleri başka, olgunlaştıkları zaman ne kadar başkadır? Tüm bunları düşünmeyen, tüm bunların kim tarafından ve ne için var edildiği üzerinde ciddi ciddi kafa yormaya

yanaşmayan insana insan demek mümkün müdür? siz söyleyin. Şu kupkuru üzüm çubuğunun içini şeker usaresiyle dolduran kimdir? Şu gördüğümüz her bir ağacın her bir dalında bir çok fabrika kurup yediğimiz ayrı ayrı renklerde, ayrı ayrı tatlarda bu meyveleri yaratan kimdir? Bütün bunları düşünen, anlayan bir kavim için, bir toplum için Biz bu âyetlerimizi açıklıyoruz, anlatıyoruz diyor Rabbimiz. Ama tüm bunları kendi güçlerine, kendi becerilerine, ya da işte kör tabiat güçlerine veren kimseler için bu âyetler hiçbir mânâ ifade etmeyecektir.

Geçen hafta okuduğumuz âyetlerle birlikte bu âyetleri şöyle bir gözden geçirirsek tüm bu âyetler grubunda Rabbimiz bizden üç şey istemektedir anlıyoruz. 1- Rabbimizin yarattığı bu âyetleri önce bilece-ğiz, tanıyacağız, bu âyetlerle hususî ilgilenip onları algılamaya çalışacağız. 2- Sonra bildiğimiz, araştırdığımız bu âyetler üzerinde uzun u-zun düşünüp kafa yoracak, bu âyetleri anlamaya çalışacağız. 3- Sonra da bu âyetlere iman edeceğiz ve bu iman bizde itici bir güç haline gelecektir. Yâni bu âyetler bizi bu âyetlerin sahibine karşı saygılı olmaya, O'na teşekkür etmeye, yâni O'na kulluk yapmaya götürecek. Böylece sonunda bu âyetler bizi kendisine kul olunması gereken makamı bilmeye ve O'nun emirlerine teslim olmaya götürecektir. Ama maalesef ve maatteessüf hal böyleyken, Allah böyle bir Allah iken, tüm bu nîmetleri bize veren Rabbimiz Allah iken bakın insanların çoğu nasıl davranıyorlarmış:
100. Cinleri O yaratmışken kâfirler Allah'a ortak koştu-lar. Körü körüne O' na oğullar ve kızlar uydurdular. Hâşâ O onların vasıflandırmalarından yücedir

Evet Allah böyleyken, kâfirler yeryüzünde O'nun rubûbiyeti konusunda, ulûhiyeti konusunda, hayata karışması konusunda, egemenliği konusunda tuttular da cinleri Allah'a ortak koştular. Hal buki bu cinleri yaratan da Allah'tı. Cinleri Allah'a ortak koştular. Cinler Rab tır dediler, cinler İlâhtır dediler ve yaratıcıyı bırakıp yaratıklara kulluk etmeye kalkıştılar. Her vadinin, her bölgenin, her sektörün bir cini'nin olduğuna inandılar ve dediler ki bu cinler İlâhtır, bu cinler Raptırlar, bu cinler hayatımızın o bölümlerinde söz sahibidirler. Bu cinler hukuku daha iyi bilir dediler. Bu cinler ekonomiyi daha iyi bilir dediler. Bu cinler kılık kıyafetten daha iyi anlar dediler. Bu cinler gayba hakimdir dediler. Cinleri hayatlarında egemen kabul ederlerken Rablerine de dediler ki: Ey Allah'ımız, Sen iyisi mi bizim hayatımıza karışma! Bizim işlerimizi halledecek cinlerimiz, cin gibilerimiz vardır dediler. Bu cinler bizim gereksinimlerimizi, bizim hayatımızı, bizim dalavereli işlerimizi daha iyi bilmektedirler. Onlar bizim huzurumuzu ve istikrarımızı daha iyi bilmektedirler diyerek huzursuzluğu, istikrarsızlığı, küfrü ve şirki yasallaştırıverdiler. Yaratıcıları olan Allah'ı hayatlarında kovup cinleri ve cinlerin egemenliğini kabul ediverdiler.

Halbuki bu cinlerin bildikleri hiçbir şey yoktu. Halbuki bu cinler kendilerini bile yaratmaktan aciz varlıklardı. Onları da Allah yaratmıştı.
Sonra bu kâfirler körü körüne bilgisizce Allah'a oğullar ve kızlar izafe ettiler. Üzeyr Allah'ın oğludur dediler. Îsâ Allah'ın oğludur dediler. Melekler Allah'ın kızlarıdır dediler. Fe sübhanallah! Nasıl diyebilirler bunu Allah'a? Halbuki göklerdekiler ve yerdekilerin hepsi O'nundur. Hepsi O'nun kuludur, hepsi O'na boyun büküp itaat etmektedir. Oğullar O'-nundur, babalar O'nundur, analar O'nundur, kızlar O'nundur, gökler O'nundur, yerler O'nundur, denizler O'nundur, yıldızlar O'nundur her şey O'nundur. Her şey Allah'ın kuludur. Tüm varlıklar O'nun iken, tüm yaratıklar O'nun kulu iken bunlardan birini veya bir kaçını kendisine oğul edinmesine ne gerek var da?

Tevbe sûresinin 30. Âyetinde anlatıldığına göre yahudiler Üzeyr Allah'ın oğludur dediler, hıristiyanlar da Îsâ Allah'ın oğludur dediler. Müşrikler de melekler Allah'ın kızlarıdır dediler. Bunlar bu yaratıkların sıfatları konusunda hataya düştüler. Bunlara Allah'ın sıfatlarını vermeye kalktılar. Bunları kutsamaya kalkıştılar. Olduğundan farklı bir konuma getirdiler bu zâtları. Bunların yaptıkları işlerin başkaları tarafından asla yapılamayacağını, başkalarının yaptıklarını da bu zâtların yapmayacaklarını iddia ettiler. Diğer varlıklardan ayırdılar bu zâtları. Bu zâtların diğer varlıklardan daha fazla Allah'a yakın olduklarını, ya da Allah'ın bu zâtlarla daha fazla ilgilendiğini iddia ettiler.

Kur'an söze Allah'ı bu tür noksan sıfatlardan tenzih ederek başlıyor.
Fe sübhanallah! O bu tür ilişkilerden uzaktır. Zira bu tür şeyler Allah'a eksiklik ve ihtiyaç izafesidir. Halbuki Allah'ın varlıklarıyla ilişkisi birbirinden farklı değildir. Yâni Cenâb-ı Hakkın varlıklarından bazısına daha yakın, bazısına daha uzak olduğu asla düşünülemez. Allah göktekilerin ve yerdekilerin sahibi iken, neden bir çocuğa ihtiyaç duysun da? Zira eninde sonunda o da Allah'ın kulu değil mi yâni?

Aslında bunların derdi şuydu: Üzeyr Allah'ın oğludur, Îsâ Allah'ın oğludur derken bu adamlar esasen Allah'a karşı torpilli varlıklar bularak işledikleri suçlara kılıflar aramaya çalışıyorlardı. Allah'a veliahtlar bulmaya çalışıyorlardı ki böylece Allah'a yaklaşabilme, ona torpil yaptırabilme imkânları olsundu. Öyle ya, bir insana çocuğundan daha yakın birisi olmayacağına göre, ya da adam çocuğunun hatırından çıkamayacağına göre, bunlar da sanki Allah'ı insan gibi, kendisine çocuğu vasıtasıyla yaklaşılabilecek bir varlık bildiklerinden ötürü torpil yaptırma derdiyle bu herzelere yöneliyorlardı.

Bu halleriyle Nasıl cennete girecekler de bunlar? Hem birilerini Allah yerine koysunlar. Hem Allah'ın yeryüzünde temsilcileri var desinler. Hem Allah'ın yetkilerini Allah'tan başkalarına vermeye çalış-sınlar. Allah'ın yetkilerini hacılara, hocalara, hükümdarlara, meliklere, meleklere vermeye

çalışsınlar, yeryüzü tanrılarına vermeye çalışsınlar. Hem de ondan sonra da cennet beklesinler. Olmaz bu. Cennete ancak Allah'ı Allahça tanıyanlar Allah'a Allahça inananlar gidecektir. Cennete ancak Allahu Teâlâ yı kendisini nasıl tanıtmışsa öylece tanıyanlar, öylece O'na inananlar gideceklerdir. Allahu Tealâ yı Allah'ın burada kendisini tanıttığı gibi tanımayanların ve O'na O'nun istediği gibi kul olmayanların cennete girme hakları yoktur.

Tesbihin mânâsı da budur zaten. Sübhanallah demenin mâ-nâsı budur. Tesbih Allah'ı Allah'ın haber verdiği sıfatlarıyla muttasıf bilmektir. Allah kendisini Bakara'da, Âl-i İmrân'da, Nisâ'da nasıl anlat-mışsa, hangi sıfatlarla muttasıf olarak bildirmişse işte öylece Allah'a inanmak tesbihtir. Öyle bir Allah'a inanacağız ki O mükemmeldir. O'n-da zaaf yoktur. O'nda unutma yoktur. O'nda hata yoktur. O'nda cehalet yoktur. İşte Allah'a böylece Allah'ın istediği biçimde iman tesbih demektir. O'nu mükemmel tanırken, tüm noksan sıfatlardan da tenzih edeceğiz. O'nu bu şekildeki sıfatlarıyla tanıdıkça da sübhanallah! diyeceğiz.

Burada pek çoğumuzun içine düştüğü bir yanlışa işaret etmek isterim: Allah'ı kitabında kendisini bize tanıttığı şekilde tanımadan, O'nu O'nda olanlarla tanımadan veya O'nda olmayanları O'nda bilerek her dakika yüz bin de sübhanallah desek bunun hiçbir faydası yoktur. Bunu bir daha söyleyelim. Allah kitabını nasıl tanıtmışsa, Allah peygamberini nasıl tanıtmışsa, Allah hukukunu nasıl tanıtmışsa, Allah ekonomiyi nasıl tanıtmışsa Allah'ın tanıttığı gibi Allah'ı ve Allah'ın tanıttığı gibi tanıttıklarını bileceğiz, sonra da bunları bildikçe sübhanal-lah diyeceğiz. Sübhanallah! Ya Rabbi sen ne büyüksün! Sübhanal-lah! Ya Rabbi sen ne mükerremsin! diyeceğiz.

Yoksa bunları tanımadan sübhanallah demenin bir kıymeti yoktur. Meselâ bakın Allah'ı göklerde ve yerde tek Rezzâk kabul etmeyip yerde Ondan başka Rezzâkların da varlığına inanan bir kişinin günde yüz bin defa da ya Rezzâk diye tesbih etmesinin hiçbir değeri yoktur. Evet rızık konusunda Allah'a tümüyle güvenmeyip, Allah'ı tek Rezzâk kabul etmeyip yerde kabul ettiği ikinci üçüncü derecedeki rezzaklarının korkusundan ötürü Allah'ın kendisinden istediği bir kısım görevleri yapmaktan çekinen kişinin günde yüz bin defa da ya Rezzak demesinin hiçbir kıymeti yoktur.

Veya ilimde Allah'a tam olarak güvenmeyip, Allah'ı mutlak Alîm bilmeyip yerde O'nun bu konudaki eksikliğini tamamlamak üzere birtakım gayb biliciler aramaya kalkışan bir adamın günde milyon kere ya alîm demesinin hiçbir kıymeti yoktur. Rubûbiyet de Allah'a güvenmeyip yerde Allah'ın bu eksiğini tamamlamak üzere bir kısım kanun koyucular arayan, bir kısım prog-ram yapıcılar arayan ve bunların kanunlarını da kanun bilen bir insan günde milyon kere de ya Rab diye zikretse de boştur bu. Şifa konusunda Allah'a

güvenmeyip, Allah'ı tek Şâfi bilmeyip yerde bir kısım şifa dağıtıcılar arayan kişinin ya Şâfi diye Allah'ı zikretmesi boştur. Öldürmede diriltmede, ruh vermede Allah'a güvenmeyen birinin ya Muhyî, ya Mümîd diyerek zikretmesi boştur. Veya Allah'ı Azîz bilmeyip, izzeti Allah'ta değil de malda, mülkte, makamda, mansıpta arayan birinin ya Azîz demesi boştur. Mağfirette, afta, tövbede Allah'ı ikinci plana atarak bir kısım aracılara sığınmaya çalışan birinin ya Tevvâb demesi boştur. Veya kendi kendisini kontrol etmede murakabe etmede Allah'ı ikinci plana atarak bir kısım aracıları etkin ve yetkin bilen birisinin ya Hafız demesi ya Müheymin demesi boştur.

Öyleyse Allah'ı Allah'ın kendisini tanıttığı şekilde tanıyacak ve sonra da sübhanallah diyeceğiz. İşte böyle bildiğimiz tanıdığımız bir Allah'ın yeryüzünde oğlu yoktur, hanımı yoktur, yeryüzünde temsilcileri yoktur, yeryüzünde yetkilileri yoktur, kimseye de böyle bir yetki vermemiştir, buna da ihtiyacı yoktur.

"Hükmünde mülkünde ortağa da ihtiyacı yoktur O'-nun."

(Kehf 26)

Bakara sûresinde de Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

"Bilâkis göklerde ve yerde ne varsa hepsi onundur. Her şey ona boyun büküp teslim olmuştur."

(Bakara 117)

Göklerdekiler ve yerdekilerin hepsi O'nundur. Hepsi O'nun kuludur, hepsi O'na boyun büküp itaat etmektedir. Oğullar O'nundur, babalar O'nundur, analar O'nundur, kızlar O'nundur, gökler O'nundur, yerler O'nundur, denizler O'nundur, yıldızlar O'nundur, herşey O'nun-dur. Herşey Allah'ın kuludur. Tüm varlıklar O'nun iken, tüm yaratıklar onun kulu iken bunlardan birine veya birkaçına yetki vermesine ne gerek var da? Melekler,cinler, insanlar hepsi O'nun kullarıdır. Hiçbir varlık O'nun ulûhiyetine ve rubûbiyetine ortaklık iddia edemez. Eğer göklerde ve yerde Allah'tan başka melikler, söz sahipleri varsa o zaman onların sınırlarına girdiğimiz zaman onlara da kulluk yapalım. Öyle değil mi? Farz edin ki bir yere girdik. Soralım, burası kimin diye. Veya gökyüzüne çıktığımız zaman burası kimin diyelim, varsa Allah'-tan başka bir sahip ona da kulluk yapalım. Yahut zamana beş dakikalığına söz geçirebilen birisi varsa ona da kulluk edelim. Meselâ güneşe beş dakikalığına sahip olabilen birisi varsa, o beş dakikalığına biz de ona kulluk edelim. Diyelim ki ey bu beş dakikayı bize veren tanrılar tanrısı! Kulluk sizin hakkınızdır! Ubûdiyet sizin hakkınızdır! diyelim. Var mı böyle yeryüzünde birileri? Yoksa, o zaman hiçbir kimseyi rubûbiyet makamına geçirmeye hakkımız yoktur.